

Forró Vágyak
A szenvedély szavai

2025.

Tartalomjegyzék

<i>Előszó</i>	11
<i>Stenka- Gebhardt Nóra: Végzetes csók</i>	12
<i>Stenka- Gebhardt Nóra: Pokoli vágy</i>	13
<i>Stenka- Gebhardt Nóra: Hazugság</i>	14
<i>Stenka- Gebhardt Nóra: Izzik a vágy</i>	15
<i>Stenka- Gebhardt Nóra: Angyal vagy ördög</i>	16
<i>Cserna Szilveszter: Órizzze az emlékezet</i>	17
<i>Bonnie Marcelé: A szenvedély hatalma</i>	19
<i>Bonnie Marcelé: szenvedély hatalma</i>	20
<i>Bonnie Marcelé: Füstkarikás sugallataid</i>	23
<i>Törteli Tücsök: Szerelem</i>	25
<i>Törteli Tücsök: Várlak</i>	26
<i>Törteli Tücsök: Teérted</i>	27
<i>Törteli Tücsök: Emlékszem a boldogságra</i>	28
<i>Csányi Tímea: Első együttlét</i>	29
<i>Jáger Lászlóné: Találkozás a régi szerelemmel</i>	30
<i>Filó Margit: Forró Vágyak</i>	32
<i>Filó Margit: A hangod</i>	38
<i>Kapusi Edit: Akarlak</i>	39
<i>Kapusi Edit: Az élet vagy</i>	40
<i>Kapusi Edit: Szeretlek! Ezt sose feledd!</i>	41
<i>Kapusi Edit: Minden te vagy</i>	43
<i>Kapusi Edit: Szerelmes vagyok</i>	44
<i>Kapusi Edit: Mondd csak!</i>	45
<i>Kapusi Edit: Újra és megint</i>	46
<i>Kapusi Edit: Hallgass!</i>	47
<i>Kapusi Edit: Mit adhatok neked, ha engem megszeretsz?</i>	49
<i>Kapusi Edit: Beléd szerettem</i>	50
<i>Papp- Szatmári Andrea: Mindig</i>	51
<i>Papp- Szatmári Andrea: Egy új versszak</i>	52

<i>Papp- Szentmári Andrea: Hogy is mondhatnám el.....</i>	<i>54</i>
<i>Papp- Szentmári Andrea: Igaźából.....</i>	<i>55</i>
<i>Papp- Szentmári Andrea: Vallomás.....</i>	<i>56</i>
<i>Papp- Szentmári Andrea: Perzselő tűz.....</i>	<i>57</i>
<i>P. Lambert: Drága Eve.....</i>	<i>59</i>
<i>Dunai Dávid: Erdei Kaland.....</i>	<i>61</i>
<i>Birgés - Tóth Mónika: Sodródom az ég felé.....</i>	<i>62</i>
<i>Birgés -Tóth Mónika: Libellula.....</i>	<i>63</i>
<i>Birgés - Tóth Mónika: A titok.....</i>	<i>64</i>
<i>Molecz Krisztián: Szenvedély és szenvedés.....</i>	<i>65</i>
<i>Gyurkó Mónika: Elmondhatom?.....</i>	<i>67</i>
<i>Gyurkó Mónika: Tajték.....</i>	<i>68</i>
<i>Mahler Csaba: Lángoló végzet.....</i>	<i>69</i>
<i>Mahler Csaba: Fekete rózsza.....</i>	<i>70</i>
<i>Mahler Csaba: A Szívéd Árnyékában.....</i>	<i>71</i>
<i>Mahler Csaba: Emlékül.....</i>	<i>72</i>
<i>Jordáki Gábor: Testem-Lelkem.....</i>	<i>73</i>
<i>Vass – Kromek Noémi: Ketten.....</i>	<i>74</i>
<i>Rádlér R. Manuél : Szerenád.....</i>	<i>75</i>
<i>Bába Zita Barbara: Úgy kell az ölelés.....</i>	<i>76</i>
<i>Dubonyi Boglárka: Beteljesülés.....</i>	<i>77</i>
<i>Böbke Lucas - Trubadúr álom múzsjája.....</i>	<i>78</i>
<i>Böbke Lucas - Tűzben született. vers.....</i>	<i>81</i>
<i>Jousse Erzsébet: A bilincs.....</i>	<i>82</i>
<i>Jousse Erzsébet: Érezelek!.....</i>	<i>83</i>
<i>Jousse Erzsébet: Vallomás.....</i>	<i>84</i>
<i>Kiss Csaba: Tiszavirág.....</i>	<i>85</i>
<i>Deák László Sándor: A valóság kincse.....</i>	<i>86</i>
<i>Deák László Sándor: Együtt a fényben.....</i>	<i>87</i>
<i>Deák László Sándor: Mézes vágjak.....</i>	<i>88</i>
<i>Györe Ibolya: Harmatcsepp.....</i>	<i>89</i>

<i>Györe Ibolya: Mi a szerelem?</i>	90
<i>Györe Ibolya: Ölelj át!</i>	91
<i>Györe Ibolya: Szerelem szikrák</i>	92
<i>Györe Ibolya: Csúf és Randa</i>	93
<i>Ollmann Anasztázia: TÍZ ÉV</i>	95
<i>Ollmann Anasztázia: KACÉR FÁJDALOM</i>	96
<i>Ollmann Anasztázia: NYERSEN...?</i>	97
<i>Panyi Szimóna: Szerelmi vallomás</i>	98
<i>Szabóné Bencze Zsannett : ÁLOM!</i>	99
<i>Szabóné Bencze Zsannett : Holdvilág</i>	100
<i>Szabóné Bencze Zsannett: Szép violámnak!</i>	102
<i>Szabóné Bencze Zsannett: Csók</i>	103
<i>Szabóné Bencze Zsannett: VÁRLAK</i>	104
<i>Kovács Ottó: Nem kell sok</i>	105
<i>Kovács Ottó: Rejtélyes találkozás</i>	106
<i>Szabó Veronika: Szíved köré</i>	107
<i>Zilahi Zoltán: FORRÓ VÁGYAK</i>	108
<i>Zilahi Zoltán: Könnycseppek</i>	109
<i>Zilahi Zoltán: Szemedben</i>	110
<i>Hacsavecz Róbert: Az egybeforrt némaság</i>	111
<i>Szakolczay Adrienn: Ég veled!</i>	112
<i>Szakolczay Adrienn: Hiányzol</i>	113
<i>Szakolczay Adrienn: Egy el nem múlt érzésről</i>	114
<i>Szakolczay Adrienn: Aprócska kívánság</i>	116
<i>Szakolczay Adrienn: Az ezüst Hold alatt</i>	117
<i>Szakolczay Adrienn: Vad küzdelem</i>	119
<i>Szakolczay Adrienn: Merengő</i>	120
<i>Török Nándor - Erató dala: A pánt</i>	121
<i>Török Nándor - Erató dala: A forrás</i>	122
<i>Török Nándor - Erató dala: A tunika</i>	123
<i>Török Nándor: Anakreón álma</i>	124

<i>Tábori Alexandra: Neocortex</i>	125
<i>Tábori Alexandra: Ikerláng</i>	126
<i>Tábori Alexandra: Csak öledben igazi</i>	127
<i>Tábori Alexandra: Minden oly nehez</i>	128
<i>Siklósi Krisztián: Összefolyva, - mosódva</i>	129
<i>Rószerné Fodor Ágnes: Két kéz ha találkozik</i>	130
<i>Rószerné Fodor Ágnes: Egy parányi kétség</i>	135
<i>Rószerné Fodor Ágnes: A szó kalitkájába zárt szenvedély</i>	140
<i>Szilák Tibamér Árpád: Tündérlátomás</i>	145
<i>Szilák Tibamér Árpád: Legyél!</i>	146
<i>Szilák Tibamér Árpád: Nem szoknyavadász, bolondja</i>	147
<i>Halmy Leslie: VELED</i>	150
<i>Papp Zsuzsanna: Eggyé válni</i>	151
<i>Szilágyi Anita: Ikerláng</i>	152
<i>Szilágyi Anita: Szívbatás</i>	153
<i>Szilágyi Anita: Szeretlek ragozás nélkül</i>	154
<i>Szilágyi Anita: Szerelemkarnevál</i>	155
<i>Torma István: Ibolyka és a bűn</i>	156
<i>Gulyás Zsolt: Tenger</i>	159
<i>Szabó Edit Irma: Ledér idő</i>	160
<i>Szabó Edit Irma: Tenyérnyomat</i>	161
<i>Szabó Edit Irma: Születésnapodra</i>	162
<i>Treso Zsuzsanna: MA</i>	163
<i>Treso Zsuzsanna: VÁGY</i>	164
<i>Treso Zsuzsanna: ZOZIMNAK ÉJJEL</i>	165
<i>Treso Zsuzsanna: NEKED</i>	166
<i>Treso Zsuzsanna: ZOZIMNAK</i>	167
<i>Treso Zsuzsanna: A szerelem egy átverés</i>	168
<i>Szabó Ferenc: Örökkévaló pillanat</i>	169
<i>Szabó Ferenc: Csoda</i>	170
<i>Szabó Ferenc: Varázslat</i>	171

<i>Szabó Ferenc: Álmodom?</i>	172
<i>Gregó István: EGYETLEN SZERELEM</i>	174
<i>Gregó István: ÁLOMLÁNY</i>	175
<i>Gregó István: TE ÉS ÉN</i>	176
<i>Gregó István: ÉRZELEM</i>	177
<i>Gregó István: SZERELMES LEVÉL</i>	178
<i>Gregó István: ÖLELÉS</i>	179
<i>Gregó István: AZ ÉN ANGYALOM</i>	180
<i>Asztalos Réka: Ó</i>	181
<i>Bebon Istvánné: Volt egyszer egy pillanat...</i>	182
<i>Bebon Istvánné: Perceink</i>	183
<i>Bebon Istvánné: Ne szólj...</i>	184
<i>Bebon Istvánné: Még egyszer...</i>	185
<i>Bebon Istvánné: Könyvtárszobában...</i>	186
<i>Bebon Istvánné: Így jártál</i>	187
<i>Schuller Bernadett: Karmikus szerelem</i>	188
<i>Halász Zoltán: Szótincs (varázs)</i>	190
<i>Zámolyi Betti: A hóvirág szerelme</i>	191
<i>Solymosi Livia: ENGEDD HOGY FELKAVARJALAK!</i>	192
<i>Solymosi Livia: MÁGIKUS SZERELEM!</i>	194
<i>Solymosi Livia: NEM ÉLHETEK NÉLKÜLED!</i>	195
<i>Solymosi Livia: VARÁZSTŰZ!</i>	196
<i>Katona Csaba: Főzni szerelmemnek</i>	197
<i>Katona Csaba: Reggel</i>	198
<i>Katona Csaba: Kardhalak</i>	199
<i>Katona Csaba: Add nekem!</i>	200
<i>Katona Csaba: Építenék neked</i>	201
<i>Katona Csaba: Szerelmem</i>	202
<i>Katona Csaba: Vágy</i>	203
<i>Katona Csaba: Örök erotika</i>	204
<i>Katona Csaba: Szólít a vágy</i>	205

<i>Natali Sanders: Csillagainkban...</i>	206
♥ <i>Natali Sanders: Két karod között</i> ♥	207
<i>Natali Sanders: Már nem látlak</i>	208
<i>Natali Sanders: Virág lehetnék...</i>	209
<i>Csiernyik-Rácz Lilla: Sóbajaim</i>	210
<i>Ferencz Krisztián: HA FÜLCIMPÁD MARCIPÁN...</i>	211
<i>Ferencz Krisztián: MINT NARANCSBAN GEREZDEK...</i>	213
<i>Ferencz Krisztián: ÁLTALAD</i>	214
<i>Baán Zsuzsanna: Minek üzensz?</i>	215
<i>Baán Zsuzsanna: Vonatra várva...</i>	217
<i>Baán Zsuzsanna: Őszezolvadás...</i>	218
<i>Baán Zsuzsanna: Valentin napi mese...</i>	220
<i>Hajdu Renáta: Arany királylány...</i>	221
<i>Hajdu Renáta: Ragyogó Gyöngy</i>	223
<i>Petes László: ÖRÖKKÉ</i>	224
<i>Petes László: OSZTÓDVA</i>	225
<i>Bertók István: Találós kérdés</i>	226
<i>Bertók István: Egyszerű vers</i>	228
<i>Bertók István: Merengő</i>	229
<i>Bertók István: Csillaghalászos</i>	230
<i>Bertók István: Vakarnálak...</i>	231
<i>Bertók István: Nyehjárás...</i>	232
<i>Bertók István: Origó</i>	233
<i>Bertók István: Rókafogó</i>	234
<i>Külvári Norbert István: Mondja virág virágnak...</i>	235
<i>Külvári Norbert István: Véletlen</i>	237
<i>Külvári Norbert István: Zárt osztály</i>	238
<i>Mészáros Kata Emma: Túl jó</i>	239
<i>Mészáros Kata Emma: Fakulni vágó</i>	241
<i>Mészáros Kata Emma: Vagy csináljuk szépen, vagy sebogy</i>	242

<i>Németi Ágnes: Egy éjszaka</i>	243
<i>Németi Ágnes: Kárhozzát</i>	244
<i>Németi Ágnes: Vágyaink</i>	245
<i>Molnár – Tanka Vivien: Vallomás</i>	246
<i>Orbán Viktória Márta: Égni akarok</i>	248
<i>Orbán Viktória Márta: Karjaidba vágyva</i>	249
<i>Orbán Viktória Márta: Titkos vágyak</i>	250
<i>Sebestyén Nóra: Üzenet a lelkemnek</i>	252
<i>Balog Jenő: Vágy</i>	254
<i>Balog Jenő: Csak egy</i>	255
<i>Balázs Erik: Tényleg nem értem</i>	256
<i>Balázs Erik: Apperitif</i>	257
<i>Balázs Erik: Lavina</i>	258
<i>Balázs Erik: Melletted</i>	259
<i>Balázs Erik: A Pályaudvar</i>	260
<i>Horváth Kata: Átkozottul hideg az éjszaka</i>	262
<i>Kotaszék Hedvig: Lávafolyam</i>	266
<i>Kotaszék Hedvig Rózsa: LÁVAFOLYAM</i>	267
<i>Kotaszék Hedvig: Hópibe-puha hó</i>	269
<i>Kotaszék Hedvig: Homályzöldben</i>	270
<i>Bartl János: Szaggatott szavak</i>	272
<i>Varga Péter: El nem mondhatod</i>	274
<i>Varga Péter: Te és én</i>	275
<i>Horváth László: Dél előtt</i>	276
<i>Horváth László: Első vers</i>	277
<i>Horváth László: Hiányzol</i>	278
<i>Horváth László: Kérdés</i>	279
<i>Kovács Szilvia: A bűnbánat tüze</i>	280
<i>Kovács Szilvia: Az ajtóban</i>	282
<i>Kovács Szilvia: Apró érintéseid tűzlángok testemen</i>	283
<i>Kovács Szilvia: Belül kín és szenvedés</i>	284

<i>dr. Kis-Lóth Annamária: Vágyalom</i>	285
<i>dr. Kis-Lóth Annamária: Érett szerelem</i>	286
<i>Berta-Somogyi Lajos: Sikoltva</i>	287
<i>Berta-Somogyi Lajos: Vad, szilaj szerelem</i>	288
<i>Berta-Somogyi Lajos: Tűzvihar</i>	289
<i>Berta-Somogyi Lajos: A szerelem illata</i>	290
<i>Berta-Somogyi Lajos: Samira csókeja</i>	291
<i>Iochom Zsolt: Örökké veled</i>	292
<i>Iochom Zsolt – Vallomás</i>	293
<i>Iochom Zsolt: Az ideális Valentin</i>	294
<i>Bánkúti Katalin: Otthon</i>	296
<i>Filóci Niki: Látlak</i>	298
<i>Somodyné Jámbor Ildikó: A végtelen felé</i>	299
<i>Somodyné Jámbor Ildikó: Stílusgyakorlat N. után</i>	300
<i>Panik Nikoletta: Éhség</i>	301
<i>Balogh Gabriella: Melanzs</i>	303
<i>Kedves Judit: Fájnak a percek</i>	304
<i>Kedves Judit: Fénytörés</i>	305
<i>Kedves Judit: Képtelen éter</i>	306
<i>Tasi-Vorák Mária: Vágyom rád</i>	307
<i>Tompai Krisztina: Mindig</i>	308
<i>Tompai Krisztina: Hozzád közel</i>	309
<i>Tompai Krisztina: Megkapni</i>	310
<i>Tompai Krisztina: Rám találtál</i>	311
<i>Schiffer Ildikó: Pillangó és a fürdőkéád</i>	312
<i>Schiffer Ildikó: Pillangó és a jégkockák</i>	314
<i>Schiffer Ildikó: Tétova bizalom</i>	315
<i>Pribék Sándorné: Éden tó</i>	316
<i>Györe Katalin: A Tündér és a Táltos</i>	317
<i>Lakatos Anikó: Szomorú-szép álom-óda</i>	318
<i>Lakatos Anikó: Elmúltál</i>	319

<i>Lakatos Anikó: Nyomok</i>	320
<i>Lakatos Anikó: Rigóének</i>	321
<i>Lakatos Anikó: Aphroditéhez</i>	323
<i>Lakatos Anikó: Te</i>	324
<i>Lakatos Anikó: TERASZ RÁLÁTÁSSAL</i>	325
<i>Lakatos Anikó: TŰZPERIÓDUSOK</i>	326
<i>Kalapács Szilvia: Még a szemed ragyog</i>	328
<i>Kalapács Szilvia: Bocsásd meg</i>	329
<i>Kalapács Szilvia: Az egyetlen</i>	330
<i>Kalapács Szilvia: Vágytam</i>	332
<i>Lovag Sípós: Marika Vágyom rád</i>	336
<i>Lovag Sípós Marika: Kívánlak</i>	338
<i>Lovag Sípós Marika: Nem tűnök el</i>	339
<i>Lovag Sípós Marika: Szerelem tánca</i>	340
<i>Zámolyi Betti : A hóvirág szerelme</i>	341
<i>Zámolyi Betti: Az utolsó falevél</i>	342
<i>Zámolyi Betti: Déli órák</i>	343
<i>Zámolyi Betti: A hóvirág szerelme</i>	345
<i>Bódi Sándor: Dóral</i>	346
<i>Bódi Sándor: Oly régóta várok az igazira</i>	347
<i>Bódi Sándor: Csavarva a rímeket</i>	348
<i>Bódi Sándor: Ha egyszer egymásra találunk</i>	349

Előszó

Kedves Olvasónk!

A szerelem ezerféleképpen mutatja meg magát – lehet gyengéd és érzéki, szenvedélyes és türelmetlen, titokzatos és mindent elsöprő. Ott van egy érintésben, egy pillantásban, egy kimondatlan szóban. Megdobogtatja a szívet, elrabolja a gondolatokat, és olyan nyomot hagy bennünk, amelyet sosem feledünk.

Ez a kötet a szerelem ünnepe: a romantika varázsát, az érzékiség titkos rezdüléseit és a szenvedély erejét idézi meg. Szavakba öntött érzések, amelyek emlékeztetnek arra, hogy a szeretet nemcsak létezik, hanem él és lélegzik bennünk – néha lángol, máskor csendesen pislákol, de mindig ott van, hogy melegséget adjon.

Lapozzatok bele ebbe az érzelmekkel átszőtt világba, és hagyjátok, hogy a szavak vezessenek egy olyan utazásra, ahol a szerelem minden árnyalata életre kel.

Szeretettel és tisztelettel:

Rácz-Akácosi Laura és Rácz-Akácosi Attila

Művész.Ma Magazin

Stenka- Gebhardt Nóra: Végzetes csók

Csókod a végzetem
Sokszor elképzelem
Hogy puha ajkaid ajkaimhoz érnek
Beleremeg a test és a lélek

Csókod a mennyek országa
Lelkem hófehér virága
Melynek szirmai lágyan reám omlanak
Betemetik homlokomat

Csókod a pokol tüze, melyben elégek
Szavak nélkül is elérlek
S együtt hamvadunk el a lángokban
Különböző világokban

Érezni akarom ezt mindig
Hogy csókod ajkaimon izzik
Én már csak ennek élek
S végül a pokol tüzén elégek.

Stenka- Gebhardt Nóra: Pokoli vágy

Gyűlöllek! Hogy is szerethetnék?
Felemészt a vágy, mit irántad érzek
Tűzforrón izzik bennem a lényed
Szinte már fáj, annyira éget

Perzselő érintésed serceg meztelen bőrömön
Szenvedélyes csókjaid íze a gyönyöröm
Az energia, amely a testünkbe árad
Áthatol rajtunk s mindent eláraszt

Hajad, ahogy lágyan hull vállamra
Az őrzítően kellemes gyógynövény illata
S a bőröd íze nekem édes nedű
Nem evilági, nem földi eredetű

Ajkaid mozgása, ahogy kimondod a szót
A hangod feltüzel, akármit is szólsz
Mintha csak az ördög beszélne hozzám
S nekem is szóra nyílik a szám

De nem szólok, nem akarok, csak csókolnálak
Az egész testedet s harapnálak
Felfalnám a lelked, mint egy vérszomjas démon
Téged kellene minden este megvacsoráznom

Nem szeretlek, hogy is szeretnék
Gyűlöllek, mert a vágytól a pokol tüzén elégek
Miattad forró nálam mindig az ágy
A gyűlöletem irántad a legerősebb vágy

Stenka- Gebhardt Nóra: Hazugság

Nem fáj a hiányod, nem égeti lelkem
Nem járja át szüntelen a vágy irántad testem
Nem érdekel tényleg, hogy hol vagy és mit csinálsz
Hogy most éppen engem vagy valaki mást kívánsz

Úgysem szerettem hangod, mi lágyan csengett fülemben
Nem hatolt bele lüktető ereimbe
Nem néztél lelkembe a szemeimen át
Nem szerettem csókolni a finom puha szád

Nem volt jó érzés, mikor karjaid öleltek
Az érintésedtől nem járt át a hideg
Ujjaiddal ha arcom simítottad, nem volt kellemes
Beléd én sohasem voltam szerelmes

A hajamba ha beletúrtál, nem izzott bennem tűz
Mindig is azt vártam, hogy magadtól elúzz
Ha a nyakamat csókoltad, nem éreztem vágyat
Nem jött ki belőlem soha a vadállat

Az illatod nem okozott soha extázist
Ki is töröltem már életemből e fázist
Nem érdekel, nem akarom tudni már, hogy hol vagy
Szavaidtól szívem soha el nem olvadt

Légy bárkivel, csinálj, amit akarsz
Engem már hiába keresel, választ tőlem nem kapsz
Nem érdekel, ha ebből nem lesz semmi tanulság
És az sem érdekel, hogy ez mind hazugság.

Stenka- Gebhardt Nóra: Izzik a vágy

Izzik a vágy a testemben
Forr a vér az ereimben
A te lélekdarabjaid perzselnek benne
Mintha csak a sajátja lenne

Nincs kegyelem, nincs megállás
Olyan ez, akár egy démoni megszállás
Belém költöztél s nem tagadom
Hogy élvezem, nagyon, de nagyon

Feltüzel, ha csak rám nézel
Vagy hozzám egy szót intézel
S ahogy bőröd bőrömhöz simul lágyan
Előtör belőlem minden vágyam

Csókod maga a kivégzés nekem
Érted sóvárog testem, lelkem
Lángokban égek, a te lángjaidban
Elhamvadok végül karjaidban

Meggyújtottad lelkemben a tüzet
Vágyakozásomban nincsen szünet
Éjjel-nappal téged kívánlak
Alig bírom már ezt az őrijító vágyat.

Stenka- Gebhardt Nóra: Angyal vagy ördög

Arcomat feléd fordítom
Nevedet a világba ordítom
S az éj sötét leple alatt
Megosztom veled vágyaimat

Ördög vagy te? Talán angyal.
Körül ölelsz szárnyaiddal
Betakarsz, hogyha fázom
Esernyőm vagy, ha ázom

Lelkemet fordítom lelked felé
Testem kínálom a tiéd elé
Meztelen lélekkel állok előtted
Esztelenül szeretlek, nem szabadulok tőled

Angyal vagy te? Ördög talán.
Létezésed örök talány
A pokol hadvezére tüzes nyilakkal
Elégetsz minden kimondott szavaddal

Bőröd perzsel, ha hozzá érek
Érintésed égeti az enyémet
Ha egyesülünk, örökkévaló a pillanat
Felrobbantunk univerzumokat

Mindegy, hogy ördög vagy angyal a léted
Amíg te is ugyanazt érzed
Hogy együtt veled szabadon szálllok
Meváltjuk az egész világot.

Cserna Szilveszter: Őrizze az emlékezet

Csendben, hátulról karolva tested

Néztük a távoli város fényeit,

Megmosolyogva az előbbi mondatom:

- Neked rendeltem a csillagokat, csak most, és csak itt!

Aztán szótlantul maradtunk így, mögöttünk sötét,

Előttünk a város, szemből és fentről is sok-sok csillagkép.

Tücskök nótáznak e csendes éjszakán,

Érzem, enyém a világ és...

És te is talán.

Így álltunk ott, fejed az arcomhoz döntve,

Én szorosabbra font karral kértem, maradjunk így örökre.

Aztán csókkal kérleltem illatos nyakad, fordulj velem szembe,

És csak egy pillanat:

Már egymás csókjában veszünk el,

Maradjunk így, még ne jöjjön a reggel.

Hányszor álmodtam újra ezt,

Hányszor éltem meg egyedül,

Ha a sötét nem is kérdez,

De itt voltál velem, néztük, míg a város álomba nem szenderül.

Milyen jókat nevtünk, mikor a távolban

Egy autó fényszóróját láttam,

És kérdeztem:

- vajon az jön vagy megy?

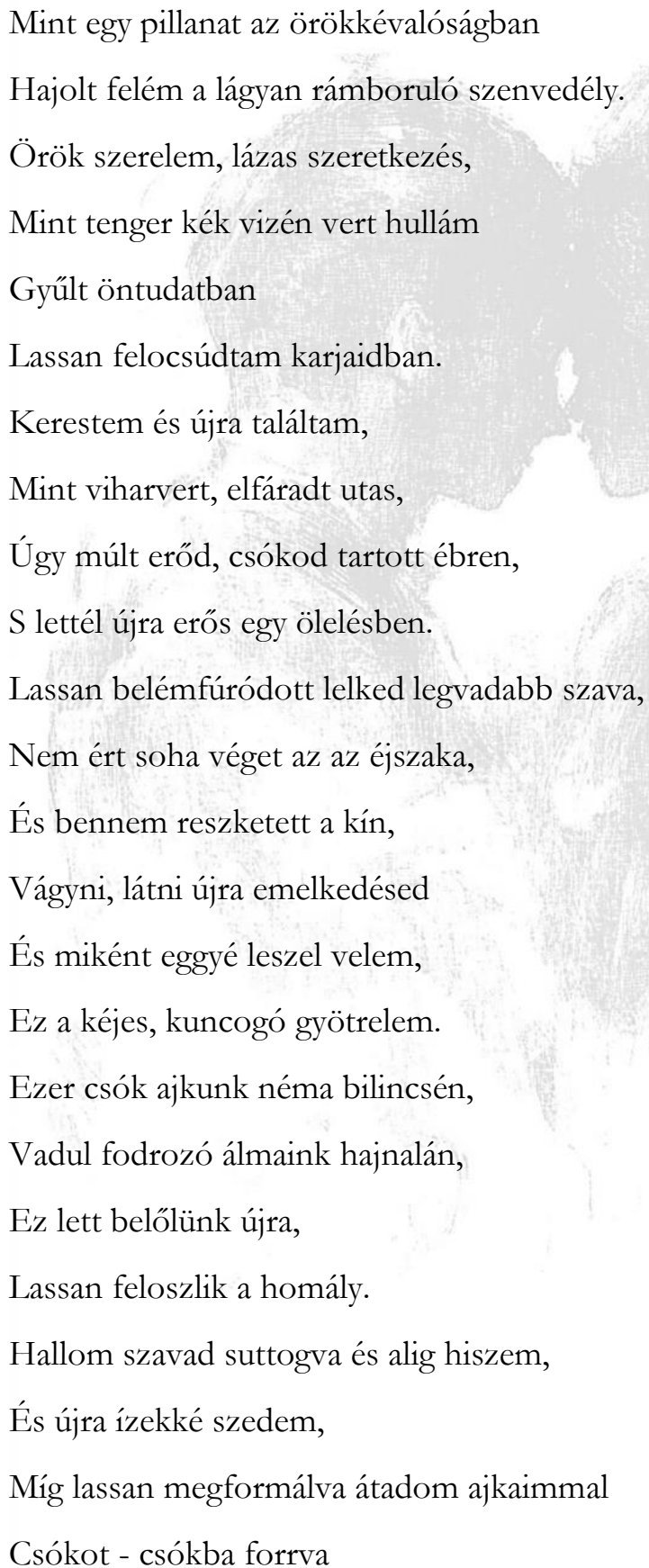
És felelted, hogy jön, de nem mindegy, mert közben megy,
Belegabalyodva a mondatba, inkább csókkal öleltél meg.
Aztán napról napra elmaradtál, én meg a szobában
Várom, hogy hívjál, hogy újra az eget lássam.
Újra nézzük a távoli várost és a fényeket,
De csak homályba vész, hát...
Órizzé az emlékezet!

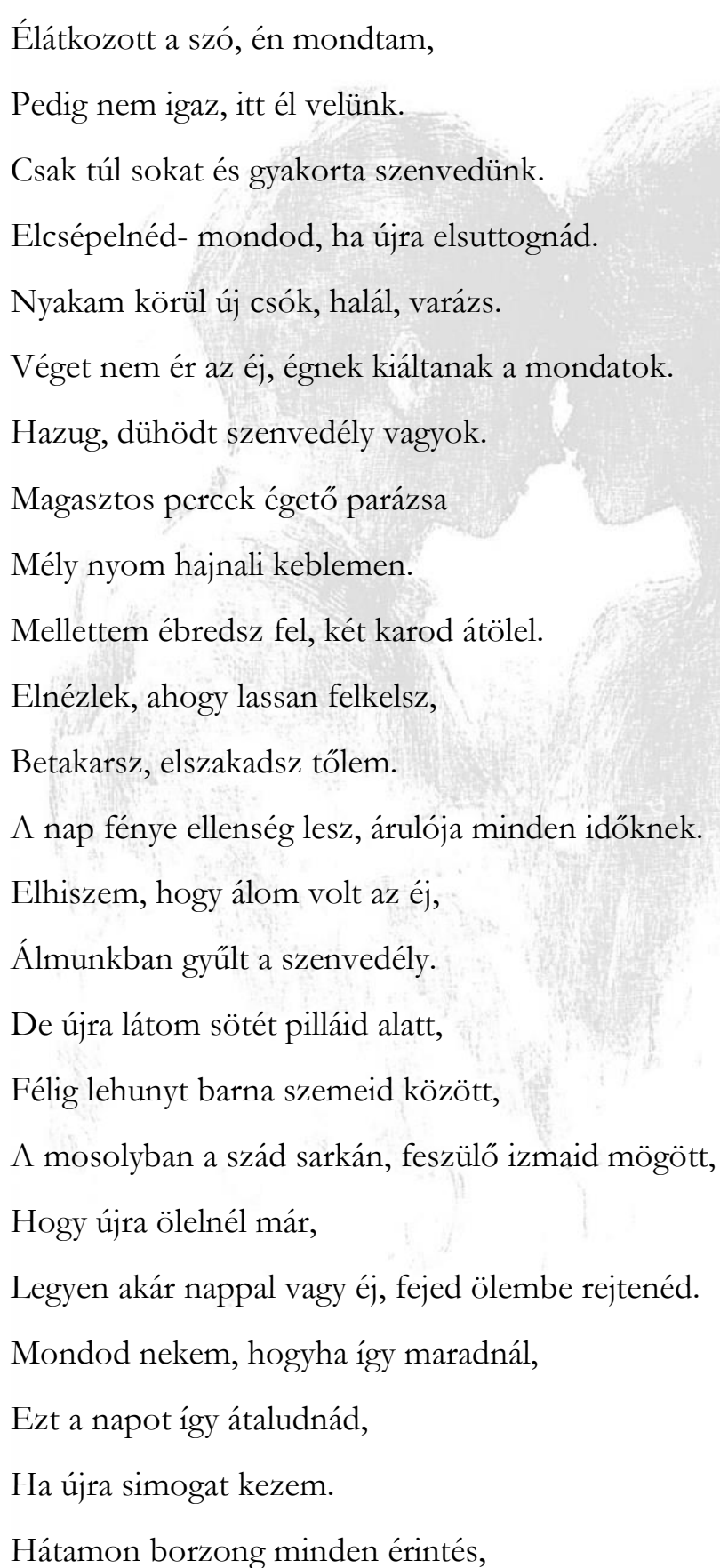
Bonnie Marcelé: A szenvedély hatalma

Apró parázsként lobbant,
Majd futótűzként futott tovább bennem a vágy,
Úgy éreztem szétmarcangol és hamuvá leszek talán.
Én élni, élni akarok még,
Így a karodban lassan hamvadni el,
Míg bennem él a szikra,
Lelkemben vad lázként tüzel.
A szürke süppedős szőnyegemen fekvé
hittem a szerelemben,
És borzongott bennem a szenvedély.
Úgy éreztem csapdába estem és visszhangra várt,
Ahogy ujjaid selyme alatt lobbant a láng,
és csókod mennyekig kísért.
Én élni, élni, élni akarok még,
Minden új érintésben egekig kiáltva.
Felhevült lélekkel lángokba merülve
az érzések mámorába.
Nyakamon feljajduló csókok,
Fülemben forró sóhajok.
Mellemen suhanó érintés,
ez már nem én vagyok.
És beteljesül a pillanat veled,
az örökkévalóságban eggyé leszek veled.
Élni akartam, mégis darabokra hullva,
Hamuba szórva, vágyaim eloltva, ölelve fekszem,
S újjászülettem hajnalra a süppedős szőnyegen.
(2024.)

Bonnie Marcelé: szenvedély hatalma

Mint egy pillanat az örökkévalóságban
Hajolt felém a lágyan rámboruló szenvedély.
Örök szerelem, lázas szeretkezés,
Mint tenger kék vizén vert hullám
Gyűlt öntudatban
Lassan felocsúdtam karjaidban.
Kerestem és újra találtam,
Mint viharvert, elfáradt utas,
Úgy múlt erőd, csókod tartott ébren,
S lettél újra erős egy ölelésben.
Lassan belémfúródott lelked legvadabb szava,
Nem ért soha véget az az éjszaka,
És bennem reszketett a kín,
Vágyni, látni újra emelkedésed
És miként eggyé leszel velem,
Ez a kéjes, kuncogó gyötrelem.
Ezer csók ajkunk néma bilincsén,
Vadul fodrozó álmaink hajnalán,
Ez lett belőlünk újra,
Lassan feloszlik a homály.
Hallom szavad suttogva és alig hiszem,
És újra ízékké szedem,
Míg lassan megformálva átadom ajkaimmal
Csókot - csókba forrva

Ezt a kis mondatot neked.
Élátkozott a szó, én mondtam,
Pedig nem igaz, itt él velünk.
Csak túl sokat és gyakorta szenvedünk.
Elcsépnéd- mondod, ha újra elsttognád.
Nyakam körül új csók, halál, varázs.
Véget nem ér az éj, égnek kiáltanak a mondatok.
Hazug, dühödt szenvedély vagyok.
Magasztos percek égető parázsa
Mély nyom hajnali keblemen.
Mellettem ébredsz fel, két karod átölel.
Elnézlek, ahogy lassan felkelsz,
Betakarsz, elszakadsz tőlem.
A nap fénye ellenség lesz, árulója minden időknék.
Elhiszem, hogy álom volt az éj,
Álmunkban gyűlt a szenvedély.
De újra látom sötét pilláid alatt,
Félig lehunyt barna szemeid között,
A mosolyban a szád sarkán, feszülő izmaid mögött,
Hogy újra ölelnél már,
Legyen akár nappal vagy éj, fejed ölembe rejténéd.
Mondod nekem, hogyha így maradnál,
Ezt a napot így átaludnád,
Ha újra simogat kezem.
Hátamon borzong minden érintés,

És tudod jól, hogy elválni nem tudunk,

Mint föld én, és víz te,

Öntözöl és folyamként áradol.

Mint mosoly én, és te reszkető kacagás,

Szenvedélyed áttöri hallgatásom falát.

Mint jég és tűz, ha újra harcolhat egymással,

Földrengető pusztításként dühítő viharral.

Most még hallom, hogy újra kérded,

Szemembe nézel és onnan megérted,

Győztes lettél, vezér, fejedelem.

Gondolataim keresnéd, de mit érsz vele,

Ha rád gondolok, ahogy mondom:

"Minden porcikámmal érezni akarlak."

Ringatni téged én csókos mosollyal,

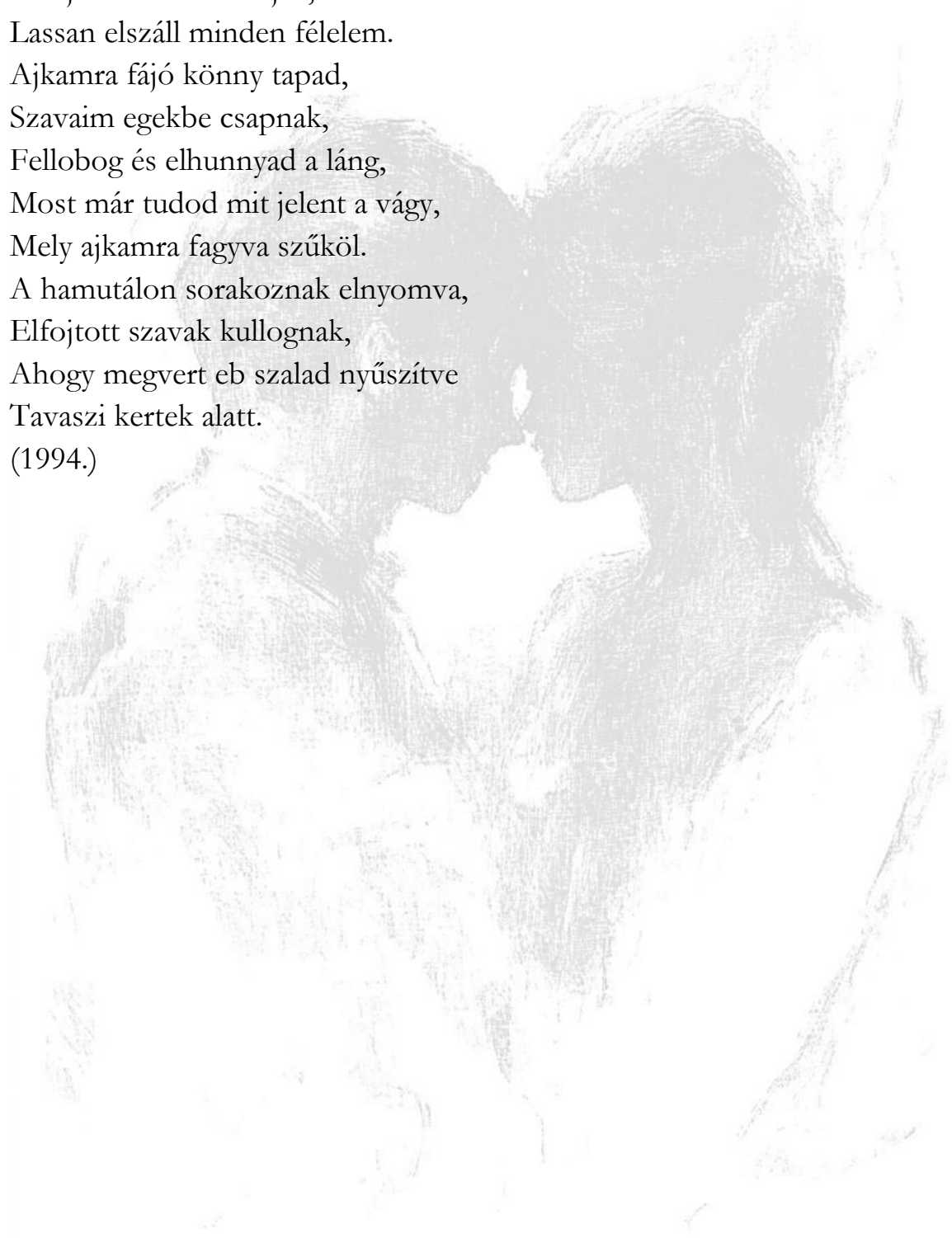
Csak csatázni, csatázni veled

Éjjel párnákkal, nappal szavakkal.

Bonnie Marcelé: Füstkarikás sugallataid

Gyöngéd érintés mindaz, mire vágyom.
S hogy kileheljem végre lelkemből hiányod.
Barna szemeidet látom,
S magamat égő tekintetedben.
Ettől a nézéstől újra józan lettem.
Füstkarika, ha melletted elmereng,
Gyors mozdulattal elnyomod égő lángját,
A csikk a hamutálon megpihen.
Elszállt az előbbi pillanat forró vágya,
Legyintesz, ugyan ki bánja?
Új cigarettát veszel elő.
Fehér dobozban sorakoznak egyre,
Egyforma, halovány füstölők.
Ujjaiddal eljátszol velük,
Nem akarok egy lenni nálad,
Ahogy elnyomott cigaretaszálak,
A hamutálon egy a sok között.
Két szippantás között a föld megreteg,
Mint földrengés úgy őrzi léptedet.
Lágy dalárdaszó hallik régi messzeségből,
Örködve minden pillantásod felett.
Nevetésed hallom,
Míg némaságom ábrándos hullámain
Újra ringatni kezd
Az érzés, az érzelem,
Hogy gyöngéd ölelése minden, mire vágyom,
Kileheljem végre egész lényemből hiányod.
Idők meredékén csúszva, sodródva feléd.
Nem gondolkodtam, csak rohantam eléd.
Lásd, most itt vagyok.
Tehetetlen, néma.
Mint egy ostoba falfirka oly' konok.
És múltadat ujjamra csavarva,
Mint utolsó cigarettaszál darabja,

Füstjét messzire elfújva,
Lassan elszáll minden félelem.
Ajkamra fájó könny tapad,
Szavaim egekbe csapnak,
Fellobog és elhunypad a láng,
Most már tudod mit jelent a vágy,
Mely ajkamra fagyva szűkül.
A hamutálon sorakoznak elnyomva,
Elfojtott szavak kullognak,
Ahogy megvert eb szalad nyűszítve
Tavaszi kertek alatt.
(1994.)

Törteli Tücsök: Szerelem

Nyitott ablakon
lélegző könyvlapok,
hajnali napfényben
elbújó hajlatok.

Hajszálak árnyéka
a szempillád felett,
szavak lüktetése
a némaság helyett.

Könnycsepptől sós ízű
kávéfüst-délelőtt,
ujjaid emléke
az ujjaim között.

Küszöbök, lábnyomok,
virágok, illatok,
az idő kerekén
mosolygó szép napok.

Ígéret-felhőkön
hintázó angyalok,
ébredő holdfényben
lángoló csillagok.

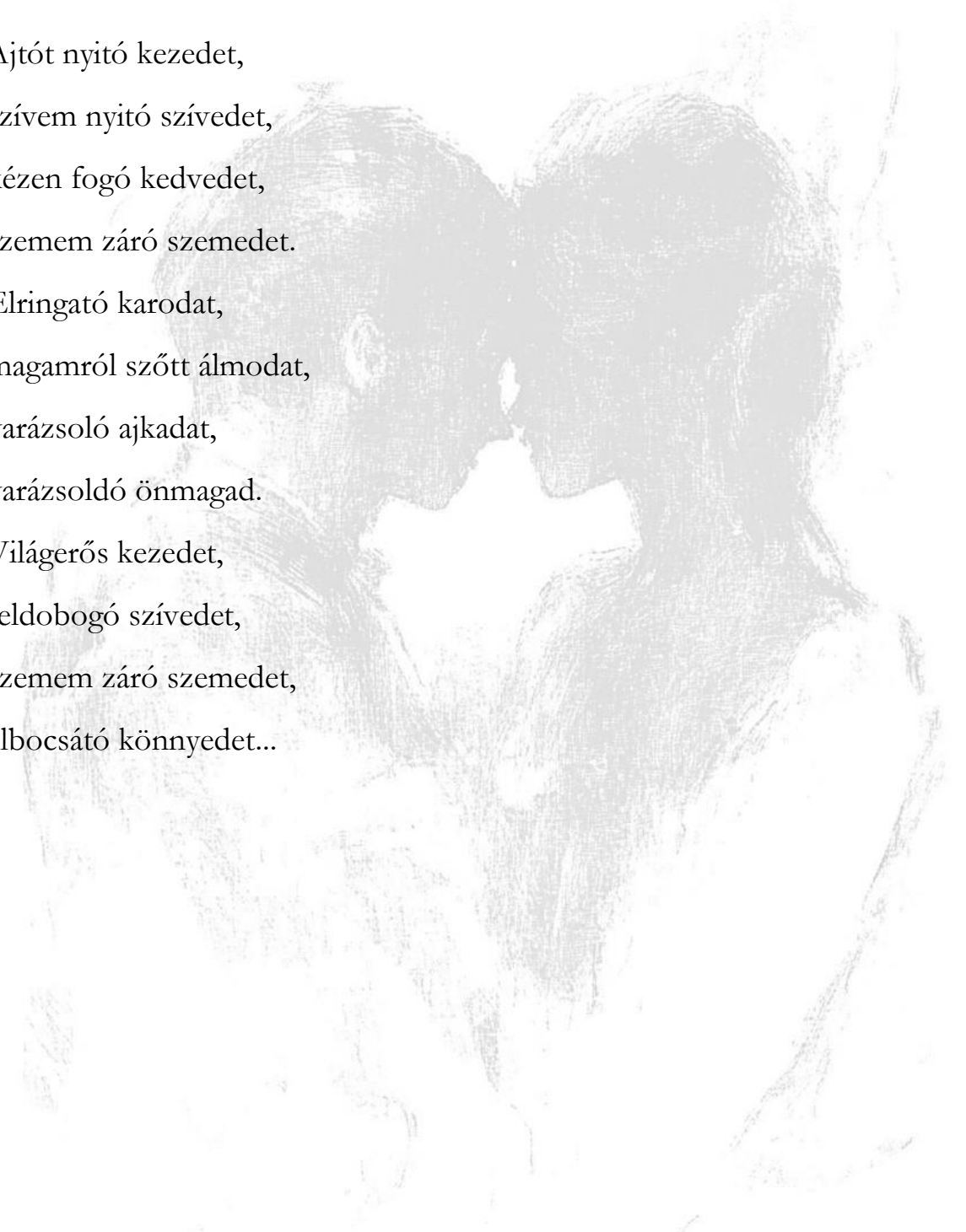
Esti temetőben
égre szült gyertyafény,
csend-éjbe öltözött
sosem alvó remény.

Törteli Tücsök: Várlak

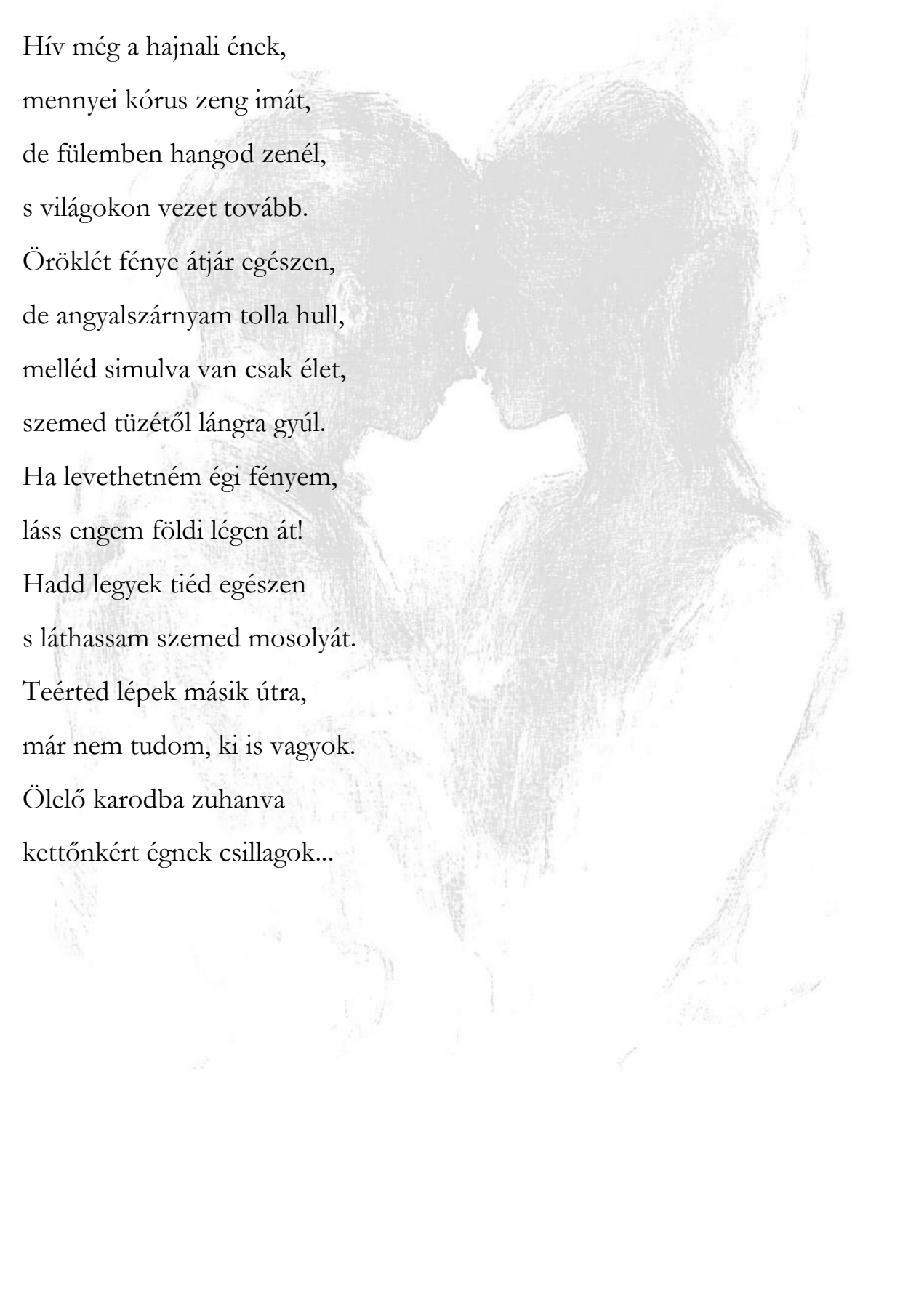
Ajtót nyitó kezedet,
szívem nyitó szívedet,
kézen fogó kedvedet,
szemem záró szemedet.

Elringató karodat,
magamról szótt álmodat,
varázsoló ajkadat,
varázsoldó önmagad.

Világerős kezedet,
feldobogó szívedet,
szemem záró szemedet,
elbocsátó könnyedet...

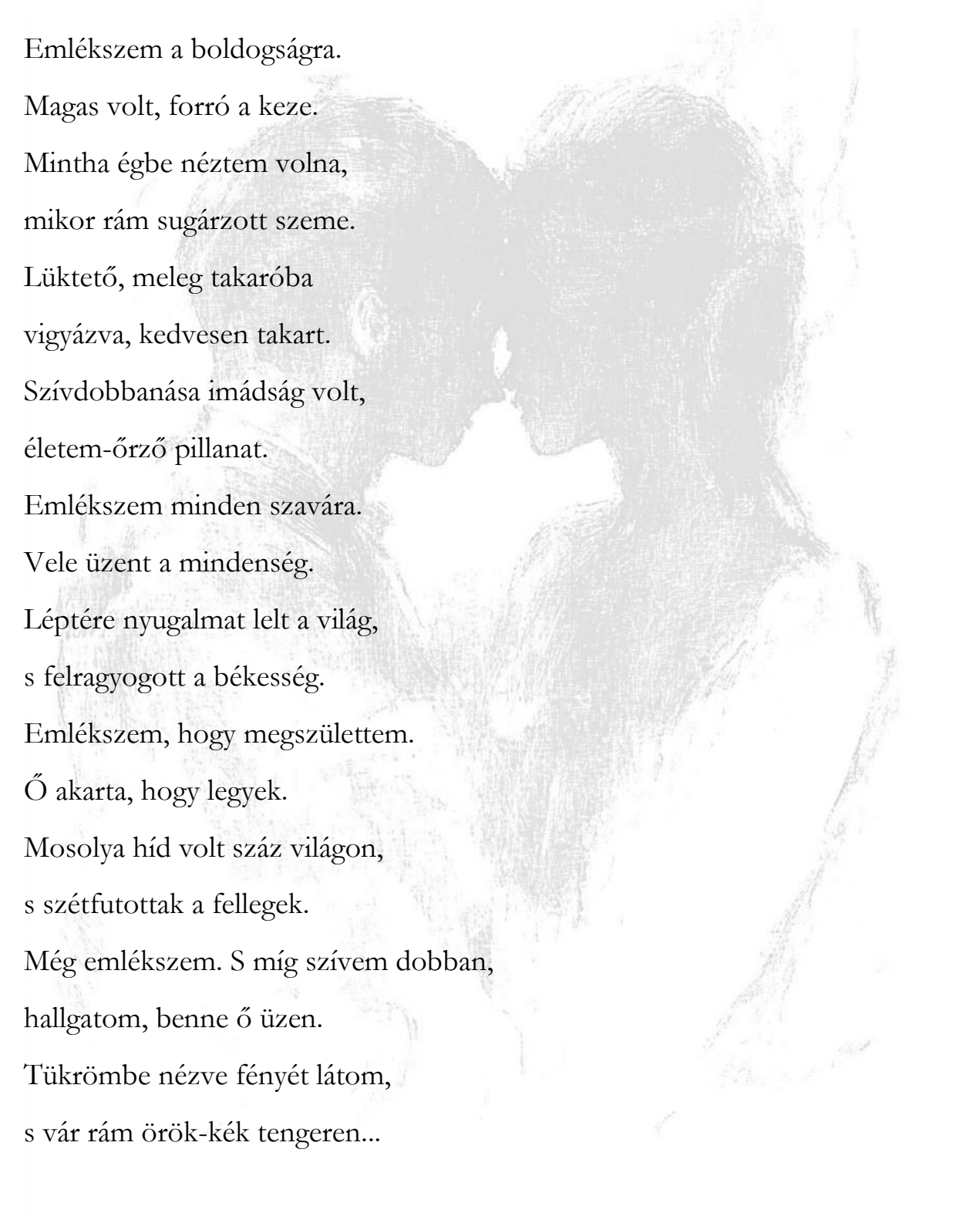

Törteli Tücsök: Teérted

Hív még a hajnali ének,
mennyei kórus zeng imát,
de fülemben hangod zenél,
s világokon vezet tovább.
Öröklét fénye átjár egészen,
de angyalszárnyam tolla hull,
melléd simulva van csak élet,
szemed tüzétől lánggra gyúl.
Ha levethetném égi fényem,
láss engem földi légen át!
Hadd legyek tiéd egészen
s láthassam szemed mosolyát.
Teérted lépek másik útra,
már nem tudom, ki is vagyok.
Ölelő karodba zuhanva
kettőnkért égnek csillagok...

Törteli Tücsök: Emlékszem a boldogságra

Emlékszem a boldogságra.
Magas volt, forró a keze.
Mintha égbe néztem volna,
mikor rám sugárzott szeme.
Lüktető, meleg takaróba
vigyázva, kedvesen takart.
Szívdobbanása imádság volt,
életem-őrző pillanat.
Emlékszem minden szavára.
Vele üzent a mindenség.
Léptére nyugalmat lelt a világ,
s felragyogott a békesség.
Emlékszem, hogy megszülettem.
Ő akarta, hogy legyek.
Mosolya híd volt száz világon,
s szétfutottak a fellegek.
Még emlékszem. S míg szívem dobban,
hallgatom, benne ő üzen.
Tükrömbe nézve fényét látom,
s vár rám örök-kék tengeren...

Csányi Tímea: Első együttlét

Ha most lehúznám a szoknyám és engedném, hogy belém hatoljál, a saját ágyamon, mikor még senki sincs itthon, te öt perc alatt élveznél, én pedig ott feküdnék alattad, mint egy megtört fadarab az avarban, mozdulatlanul, azon gondolkozva, mi is történt az imént, és mi fáj jobban, test vagy szellem. Véres lenne a takaró, a combom két oldalt, a lelkem összetörve, hogy hagytam magam meggyőzni. Hisz Zsófi is túl van rajta, Eszternek is idősebb pasija van, biztos csinálták már, ciki lenne kimaradni, és végül is együtt vagyunk két hónapja, illendő lenne megtenni, nem? A gumit sem ellenőrizném, kiszakadt-e, elvesztettem a lélekjelenlétem már akkor, mikor letoltad az alsónadrágod is, és a fülembé súgtad, hogy akarlak. Az aktus után levegő után kapkodnánk mindketten, te az adrenalintól, én a félelemtől, hogy mit szólnak majd anyuék, ha ezt megtudják. Én tizennégy, te tizenhét. Átölelnél, arcodon diadalittas mosoly, megkérdeznéd, jó volt-e, én hömmögnék, meztelenül átkarolnál, a nyakamra csókot lehelnél, majd a takarót magunkra húzva elpillednél, miközben előttem a hátamon feküdvél felidéződne egy pornójelenet, ahol a nő arcán kéj. Hogy élvezheti ezt, töprengenék. Percek telnének el, mire szobor testemet a sokkos gondolatokból újraélesztem, elhíteném veled, hogy nem lesz többet ilyen. Felkelnék az ágyból, hogy a fürdőkádban lemossam a vért, a szégyent, behunyt szemmel húsz percig is állnék a forró zuhany alatt, engedve a gőznek, hogy elhomályosítsa az emlékezetem, és csak érezném, ahogy a vízcseppek játszanak a hajammal, ahogy a te ujjaid tették néhány hete, mikor még szó sem volt semmi többről, csak csókokról és szerelemről, mikor ártatlanul simítottad az arcom és viccet mondtál, hogy a nevetéstől levegő után kapkodtunk. Piros Adidas felsőt és farmert viseltél, mikor átöleltél sulis után a kapualjban. Eltekerném a csapot és a szőnyegre kilépve törülközőmbé menekülnék, amelyiken kedvenc mesehősöm, Hamupipőke van, régi már, kicsit megkopott az arca rajta, áttörölném veled megsebzett testem, ahogy anyám törülgetett veled, mikor még fonott hajjal jártam az elsőbe. Halkan felébresztenélek, kérném, hogy most menj el, mert holnap témazárót írok és készülnöm kell. Mosolyogva hazudnám kérdésedre, hogy minden rendben, és visszacsókolnálak kifelé menet. Este hívlak, mondanád, én becsuknám az ajtót, és arra gondolnék, hogy mindez valahol még sincsen jól így.

De még csak tegnap van, még csak csókolsz, és ígéred, hogy holnap átjössz sulis után. És ha majd lehúzod a szoknyám, én mindezek ellenére is engedni fogom, hogy belém hatoljál.

Jáger Lászlóné: Találkozás a régi szerelemmel

Késő délutánra járt az idő, a Nap fénye aranyszínűre festette a külvárost. Debóra - szülei csak Debinek hívták- kint ült a teraszon. Álmodozott. Mindene megvolt, szerető család vette körül. De valami űrt érzett a lelkében. A teraszon ülve figyelte, amint az emberek az utcán sietve igyekeznek haza, vagy a szemközti kávézó teraszán leülnek egy kávéra. Egy stólat terített a vállára, és lesétált a kávézóhoz. Egy férfi került a látóterébe, aki felkeltette érdeklődését. Fekete hajú, jólfésült, viselete farmernadrág, fehér ing és zakó. Egy csésze gőzölgő kávé mellett ült újsággal a kezében.

Debi leült a kávézó sarkában, kért egy habos kávé, s néha egy-egy szempillantást vetett a férfira. Amint jobban szemügyre vette, megdobbant a szíve.–Csak nem László? – gondolta magában. A gimnáziumi évek alatt szerelmesek voltak, s aztán utána nem hallott felőle.–Most itt ül velem szemben? – tette fel a kérdést magában. –Vagy talán nem is ő az? De miért lett hirtelen melegem?

Kavargatni kezdte kávéját, már majdnem kicsordult, oly izgalom lett rajta úrrá. A férfi barna bőrtáskájába tette az újságot, pénzt tett a kávé pohára mellé, és elindult. Egy pillantást vetett Debire, majd eltűnt az utca forgatagában. Debi azonnal a kávézó sarkához rohant, de már nem látta a férfit. Hevesen kezdett verni a szíve.–Ez László lehetett, a volt szerelmem! Most már biztosan emlékszem. Eszébe jutottak a közös kirándulások is, az ölelések, a forró csókok.

Már egy hónap is eltelt, de a férfit nem látta. Egyre jobban érezte, hogy valami megváltozott a lelkében. Vágyakozás fogta el, amikor a Lászlónak vélt férfira gondolt.

Szombat este volt, a kávézó fényekbe borult. Halk zenei dallamokat hozott az enyhe szellő Debiék háza felé. Kíváncsian figyelte az ablakból a kávézót, ahol egyre több ember gyűlt össze. A szobájába ment, kitérte a gardrószeleket, és válogatni kezdett a ruhái között. Már több ruha volt az ágyon, mint a szekrényben, amikor ráakadt a zöld, szatén szoknyájára. – Ez lesz az! – mondta hangosan. – Ez a ruha volt rajtam a gimis bálon.

Felvette a ruhát, nézegette magát a tükörben, s elégedetten bólogatott. Gesztenyebarna haját hátra tűzte, fülébe egy zöld-köves fülbevalót csatolt. Fekete, túsarkú cipőbe bújt, karjára vette fekete retiküljét, és ráérősen lesétált a kávézóba. Az emberek nevetgéltek, néhányan lassú táncot lejtettek. A megszokott helyre ült, és szemei fürkészsze keresték a férfit. Friss kávé illata töltötte meg a teret, s Debiben felerősödtek azok az érzések, melyet László iránt érzett, mikor régen együtt ültek egy ehhez hasonló kávézóban.

Egyre vidámabb lett a társaság, amikor a tömegben meglátta a férfit. Nem tudta levenni róla a szemét. A férfi Debi asztalához közeledett.

– Felkérhetlek egy táncra? Ha jól emlékszem ez volt a kedvenc dalunk.

Debi meglepett szemekkel nézett a férfira.

– Hát megismertél?

– Igen. Múltkor sietnem kellett. Táncolunk?

Debóra felállt a székről, kezét László kezébe tette. László gyengéden átkarolta derekát, s az érintés minden eddigi vágyukat beteljesítette. Az ujjak összefonódtak, s körülöttük megállt az idő. Ahogy a nyár perzselő ereje, úgy a szerelem is egyre erősödött bennük. Nem számított semmi, csak a pillanat, a forró vágy, a felfedezés öröme. Ahogy teltek a nyári napok, a kapcsolatuk egyre mélyebb lett. Minden pillanat, amit együtt töltöttek, újabb és újabb szint adott szerelmükhöz. A szenvedély, a bizalom, a barátság úgy keveredett, mint egy fűszeres étel zamata. De a forró vágyak nem csak örömökről szóltak, hanem néha bizonytalanságról, féltékenységről is. László gyengéden átölelte Debit, mélyen szemébe nézve mondta.

– Veled minden csodás! Köszönöm, hogy részese lehetek ennek a csodának!

Debit boldogság öntötte el. A nyár elmúlhat újra, de a szerelmük örök.

Mert az igaz szerelem nem pillanatnyi fellángolás, hanem egy életre szóló tűz. Ha kell, újra és újra éled, mikor a két szív egyszerre dobban.

Filó Margit: Forró Vágyak

„a szerelemben nincs tér se idő..”

Az asszony éppen hazaért kisfiával az iskolából, mikor jelzett a telefonja, hogy üzenete érkezett. Még rengeteg dolga volt, de már kora este lett és még nem tudta, hogy a gyerekek kell-e valamelyik házi feladatban segítenie. Gondolataiba elraktározta, hogy meg kell néznie az üzenetet, mert nagyon reménykedett benne, hogy végre potenciális érdeklődő jelentkezett a hirdetésére. Évek óta hirdette a házukat, ami egy kedves, csendes falúban állt, de nekik nem felelt meg, mert a településen nem talált munkát és a fiát is a jóval messzebb lévő városba kellett volna hurcolnia, ha igényes iskolába akarta volna járatni. Így mikor a gyerek iskolaérett lett, felköltöztek a nagyvárosba, a házukat kiadta, hogy legalább annyi bevétele legyen, miközben arra várt, hogy jöjjön valaki, akinek pont az ő háza kell. Így éltek évek óta egy jobb lehetőségben reménykedve. Közben vacsorát készített a gyerekeknek, magának csak egy pohár tejet töltött, hogy reggelire is legyen mit adni a fiának, majd átnézte a füzeteket. Örült, hogy nem talált megoldatlan feladatot, majd elkezdődött a mindennapi rituálé az este 9 órai lefekvésig. Volt, hogy nem ment minden gördülékenyen, de az esetek többségében tíz órakor a gyerek csendesen elszenderedett. Ekkor még muszáj volt felhívnia az édesanyját, hogy minden rendben van-e, hiszen a vonal másik végén az anyja is egyedül az ő telefonhívását leste. Ha nem történt semmi különös, akkor egy rövid beszélgetés után már maga is az ágyában fekve várta, hogy jöjjön el a holnap, ami talán a várt csodával meglepi. Azon az estén valami különlegeset érzett. Nem kapcsolta be a televíziót csak feküdt a sötétben és a behúzott sötétítő függönyön át beszűrődő utca fényében mintha egy ugrádozó kis fényláb incselkedni kezdett volna vele. Nem látta honnan ered a fény forrása, de mintha meleget árasztott volna felé, amitől váratlanul elmosolyodott. Azt érezte, hogy lelkét valami megsimogatta, amitől őbenne is ragyogó fény gyúlt. Nagyon kellemes volt, jól esett szívének, mintha megvigasztalásban lett volna része. Kicsordult egy boldogság könnycsepp. Nem értette, hogy most mi lelte s ekkor jutott eszébe, hogy nem nézte meg a kora este érkezett üzenetet. Felkapcsolta az éjjeli lámpát, mert olyan feldobottnak érezte magát, hogy biztos volt benne, egy ideig nem fog tudni elaludni. Fia a másik szobában nyugodtan pihent. Kinyitotta az üzeneteit. Látta, hogy egy email érkezett, amit kevésbé szeretett, mert azok általában hivatalos megkeresések voltak, nem pedig közvetlen megkeresések. A levélben valóban

egy ingatlanközvetítő ajánlotta fel, hogy segít neki a háza értékesítésében. Csalódottan nyomta ki telefonját, hiszen szinte minden héten kapott ilyen üzeneteket. Őt pedig ez nem érdekelte. Nem óhajtotta oda adni a házát senki idegennek, főleg nem egy erőszakos ingatlanközvetítőnek. Már nagyon unta őket. Az imént támadt jókedve hamar elillant. Kinyomta a villanyt és reménytelenül aludt el.

Következő nap ugyanúgy mint mindig, korán indult és míg napközben az édesanyjának segített a volt férje szokás szerint mindent megtett, hogy keresztbe tegyen. Mire a fiáért ment az iskolába, olyan ideges volt, hogy inkább egész úton nem szólt a gyerekhez csak magában fújtatott. Otthon még átvették a holnapra megkövetelt verset, vacsoráztak majd a gyereket ágyba tette és ő maga is korán lefeküdt. Már majdnem elaludt, mikor hallotta, hogy a telefonja jelzett. Először nem érdekelte, majd eszébe jutott, hogy talán fontos lehet. Mikor látta, hogy valaki a ház ára után érdeklődik, pedig az ár benne van a hirdetésben, tudta, hogy ismét egy alkalmatlankodó kereste. Úgy érezte, ennek már sosem lesz vége. Eszébe jutott, hogy tegnap este, aki kereste, talán mégis jó lenne. Ismét kinyitotta emailjét. A tegnapi levél szinte bővölte. Mintha beszéltek volna hozzá a sorok úgy bámulta azt a néhány szót, amitől olyan zavarba jött, hogy a következő pillanatban emelte ujját, hogy kitörli az üzenetet. De valamiért nem tudta megtenni. Mintha valaki szólt volna lelkéből, hogy ne tegye. Meglepődött. Mert eddig minden ingatlanközvetítő megkeresését elutasította, kitörölte, elküldte őket. Ezt valamiért ezzel nem tudta megtenni. Eldöntötte, holnap válaszol rá.

Másnap még mielőtt a fiát ébresztette volna egy pillanat alatt nyitotta meg az üzenetet és megírta, hogy napközben hívja őt fel a férfi a házzal kapcsolatban. Majd indult minden úgy ahogyan évek óta mindig. Aznap éppen a bevásárlásból ért haza, mikor megcsörrent a telefon. Fia már a szobájában játszott. Leült a konyha asztalhoz és átvette a hívást. Az ingatlanközvetítő volt, aki éppen bemutatkozott és megkérdezte, hogy segíthet e neki az eladásban. Az asszony éppen az imént kitöltött üditőbe akart kortyolni, de félúton megált a keze a levegőben. Egy lány, kellemes bariton simogatta meg a fülét. Azonnal egy mosoly suhant át az arcán. – Ki ez?- villant be neki és még a hangja is alig volt hallható mikor válaszolt a feltett kérdésre. Mint egy bakfis, úgy érezte magát és örült, hogy a férfi nem látja őt, mert még az arca is lánggra gyúlt ahogy tovább hallgatta a vonal túloldalán beszélőt. A társalgásuk nem tartott sokáig, talán 3-

4 perc volt, mialatt tisztázták, hogy az asszony most elég messze van a háztól, így nem tudja megmutatni, de elmondta, hogy néhány nap múlva szándékozik lemenni és akkor találkozhatnak, hogy fel tudja mérni a házat. A férfi teljes nyugalomban megértette és megköszönte, hogy kap egy lehetőséget, majd elköszöntenek egymástól. Amikor a vonal megszakadt az asszony nekidőlt a szék háttámlájának, lehunyta a szemét és hagyta, hogy lelke ott járjon, ahol ő maga még sohasem járt. Valakit most ért utol. Valakit, akit ő nem ismer, de a lelke tudja, hogy ki ez az ember. Felismerte. A hangjába ott volt Ő. Majdnem elsírta magát. A felismerés, ami felrobbant benne hatalmas lángba borult és ki akart törni annyira tombolt. Azonnal hívta az édesanyját és elmondta neki, hogy szerelmes lett egy férfi hangjába. És nem tudja mit kezdjen magával, mert amióta beszéltek, azóta az ő lelke ennél a férfinél van, mondta és elsírta magát. Az édesanyja először ijedten csitítgatta lányát, de hiába teltek el percek az érezhető tűz, ami a mélyben lángolt még az édesanyját is átmelegítette. Az idős asszony ledöbbsent, hiszen füle hallatára született meg egy csodálatos lelki szerelem. Ő maga sosem tapasztalt meg ilyet. Már ő is könnyezett, mert hálás volt az égieknek, hogy lánya, aki eddig elveszett, most önmagára talált egy másik lélekben. De azonnal aggódni kezdett, hogy mi és hogy lesz, mert mi van, ha ez az egész csak egyoldalú eset. Akkor a lánya megint csak fájdalmat fog átélni. És ő maga igazán ebben nem is reménykedett. Már most azt érezte, meghasad lányáért a szíve. Csak sokára nyugodott meg az asszony, mikor a fia a vacsorát kereste. Az édesanyjával abban maradt, hogy még később visszahívja. Úgy érezte nem tud meglenni magában, valakivel beszélnie kell arról, amit érez, hiszen a férfit nem hívhatta fel. Éjjel, mikor már minden csendes lett csak feküdt az ágyában és hol sírni, hol nevetni lett volna kedve. A mellkasa majd szétrepedt, szíve boldogan szárnyalt és tudta, mert érezte ahogy átéli, hogy lelke az ismeretlennél lebeg. Talán, ha lett volna bátorsága, hogy kinyújtsa kezét, még meg is érinthette volna a hang tulajdonosát, annyira egyggyé vált vele abban a titokzatos éterben. Érezte a másik lényét. Gondolatban beszélt hozzá. Meg volt róla győződve, hogy ő mindig is hallotta mélyen lelkében ezt a hangot, ezt a férfit. Nagyon nehezen aludt el.

A következő napot úgy élte át, mint aki a felhők fölött lebeg. Minden könnyű volt és zavartalan, örömmel végezte a dolgát, csak egy valami hiányzott neki, mégpedig az a hang, amitől ő életre kelt. A nap végén azt érezte neki tudni, hallania kell ismét ezt az embert. Este az ágyában írt egy üzenetet az albérlőjének, hogy felfogadott egy ingatlanközvetítőt, akit oda fog küldeni, hogy

készítsen fotókat a megbízáshoz. És írja meg az időpontot amikor otthon van és tudja fogadni a férfit. Ezzel megnyugtatta lelkét, hogy másnap ő maga keresheti meg lelkének másik felét. Ez az éjszaka számára nagyon lassan telt el.

Másnap már délelőtt hívta, de nem volt elérhető, mert azt is szeretete volna, hogy minél hamarabb legyen kiszórva a piacra a háza. Kora délután az albérlő is válaszolt, hogy neki a szombat lenne jó. Nagyon lassan teltek az órák. Már a fiával is hazaért, mikor megcsörrent a telefon. A gyerek a kádban ült, így nyugodtan beszélhetett ismét a konyha asztalnál ülve. Amikor a férfi beleszólt a telefonba ő majdnem felszisszent mert már a hangjától olyan állapotba került, hogy ha nem ült volna, akkor biztos összeesett volna. Elmondta, hogy megbeszélte az albérlővel, hogy oda fog menni megnézni a házat, majd megállapodtak abban, hogy a férfi küld neki egy adatlapot, amit ki kell töltenie. Majd szóba került még egy ingatlan értékesítése is de azt későbbre teszik, akkor, amikor ő is ott tud lenni. Hogy az mikor lesz azt nem tudta megmondani, mert nem volt rá lehetősége, hogy oda utazzon és azt sem látta, hogy a közeljövőben mikor tud menni. A férfi azt válaszolta, nem baj, ő türelmesen tud várni. Amikor ez elhangzott az asszonynak majdnem meghasadt a szíve, annyira vágyott látni ezt az embert, akit még sosem látott, de olyan erősen érzi, mint még soha senki mást. Szinte fáj neki a távolság. Szárnyaló örömet élt át, ahogy hallhatta a számára legédesebb hangot. Mikor elköszöntek egymástól, váratlanul megütötte egy hangszín a fülét. Egy olyan csengés, ami nem illett a témájukhoz, de szívet repesztő volt számára. Talán elárulta magát valamivel a férfi előtt? Vagy csak ő képezeleg? De annyira édes volt amit meghallott a vonal túl oldalán. Gyorsan lezárta azzal a beszélgetést, hogy igyekszik mihamarabb haza utazni. Zavarban volt. És egyben annyira izgatott, hogy majd kiugrott a bőréből. A férfi érez valamit! Tudta. Érezte. El kell mondania az édesanyjának. Miután ágyba tette a gyereket, hosszan beszélt anyukájával, aki legalább olyan izgatott volt már az elmúlt napok történéseitől, mint ő maga és már csak azért imádkozott, hogy lánya találja meg a boldogságot.

Másnap napközben olyan boldog és önfeledt volt, hogy kedve támadt egy gyors házisütit összedobni, főleg hogy tudta a fia oda lesz a meggyes sütiért. Mikor elkészült pont ebéd utáni idő volt így főzött egy kávét magának és leült a süti mellé. Ismét a férfi járt az eszében. Mint minden percben. Odakint beköszöntött a tavasz, mindent beborított a lágy napsugár. Csodálatos idő volt. Sóvárgott azután, hogy a férfivel legyen. Elképzelte, hogy meghívja egy sütire

és végre a szemébe néz. Csodálatos volt. Szerelmes volt. Félve, de magát is meglepve elküldte üzenetben a férfinak az elkészült sütit a csésze kávéjának fotójával és oda írta, hogy ha találkoznak meghívja egy sütire. És mikor továbbította, máris elnevette magát, hogy milyen gyermeteg gondolat ez, hiszen biztos nem ilyen házi tákolmányra áhítozhat egy ingatlanközvetítő. De nem telt bele két perc és máris kapott rá választ. – A kedvencem a házi készítésű süti. Nagyon várom a találkozást. – s mikor elolvasta akkorát sikkantott, hogy biztos volt benne, ezt még a tizedik emeleten is hallották. Ujjongva mesélte el az anyukájának, hogy a férfi biztos, hogy ugyan azt érzi, amit ő. Az idős asszony meghatódva és ámuldozva vette tudomásul, hogy itt bizony égi intézkedés történik.

Aznap az asszony annyira eltelt a boldogsággal, hogy szinte magába fordulva, nyugodtan elfoglalta magát a fiával és sikerült neki nem minden pillanatban a férfire gondolnia. Mikor a fiát ágyba parancsolta, már maga is az ágyban volt, amikor jelzett a telefonja. De nem egy újabb érdeklődő volt, hanem a csodálatos hang tulajdonosa küldött neki egy üzenetet, meglepetésére a facebook oldalán keresztül. Majdnem kiugrott a szíve a helyéről. A férfi megkereste őt. De ő maga nem látta, hogy hogy néz ki a „szerelem”, mert a férfi az ingatlanközvetítő oldaláról jelentkezett be. Megírta neki, hogy nem érti mi történik vele, velük. Esetleg ő is érzi? Teljes káosz van. Az üzenet ennyi volt és ez volt a minden. A férfi megérkezett! Amikor elmesélte az anyukájának, hogy beteljesedett, amit érzett, abban a pillanatban megtörtént a két élet egybeolvadása, amit az idős asszony, most már megértett. Tanúja volt egy előre elrendeltetett találkozásnak, amit ő maga kért lánya részére az ő Urától Istenétől.

A következő napok úgy teltek el, hogy minden nap 2-3 órát beszélgettek telefonon egymással. Így ismerkedtek meg. Igazából csak az eddigi életüket kellett megosztaniuk egymással, hiszen azt, hogy milyen a másik és hogy kik is ők egymásnak, azt kimondatlanul is tökéletesen tudták. Mind a ketten erre vártak egész életükben. Az asszony nem kereste meg egyszer sem a férfi profilját, nem volt kíváncsi a külsőre mert tudta, hogy úgy tökéletes számára ahogy éppen van. Azt, akire rálelt tudta, hogy fentről küldték. Több hét telt el mire megbeszélték az első találkozást, amitől mindketten féltek kissé, de ugyan annyira is várták. Tombolt a szerelem és bármi történhetett volna, az sem állhatott volna közójük. Amikor az első napon végre ott állhattak szemtől szemben egymással, az asszony csak mosolyogni tudott és úgy tekintett az

először látott arcra, mintha mindig is ez a szempár nézet volna vissza rá. A férfi örömében csak hosszan ölelte őt és tudta, hogy mindig erre a nőre várt egész életében. Fogalma sem volt, hogy történhetett ez meg vele, hogy került ő ebbe a csodálatos helyzetbe, de biztos volt benne, bárkinek is köszönheti annak örökké hálás lesz. Megtapasztalta, hogy van megérkezés még ebben az életben...

...és ez a szerelem a mai napig tart...

Filó Margit: A hangod

Hallom hangod, mely remek,
megnyugtató révület.

Minden perc mi egy veled,
incselegve körbe vesz.

Szó mely száll az éjen át,
lassan ringó félhomály.

Lényed mintha itt lenne,
elkísérne ölelve.

Messzeségen átvonulsz,
nincsen tér mi hátra húz.

Érzelem mely port kavar,
elröpít egy perc alatt.

Bolond minden gondolat,
hisz nem tudhatom, hogy ki vagy.

Mégis hangod tengerén,
biztonságban úszom én..

Kapusi Edit: Akarlak

Csókolni akarlak!

Megélni minden ízedet.

Ölelni akarlak!

Beléd bújni, hogy érezzelek.

Szagolni akarlak!

Magamba szívni édes, buja illatod!

Szeretni akarlak!

Akkor is, ha nem hagyod.

Téged akarlak!

Tudni, hogy mindig velem vagy.

Érezni akarlak!

Nem félni attól, hogy magamra hagysz.

Vinni akarlak!

Az út végéig szárnyammal védeni.

Várni akarlak!

Csókolni! Ölelni! Szagolni! Érezni! Szeretni!

Kapusi Edit: Az élet vagy

Az élet vagy!

Az élet vagy nekem!

Ahogy kezem végig simul testeden, az a minden!

A minden vagy!

A minden vagy nekem!

Most nem tudom, hol vagy, mit csinálsz, hogy merre jársz?

De ha velem vagy életemet bearanyozza a Nap!

Belelihegsz, suttogsz, jó vagy!

De ez már nem elég!

Szeress! Simogass!

Mond azt nekem, hogy nem hagysz egyedül!

Érezzem a tüzet!

Égessen meg!

Ne legyen ez csak tűnő képzelet!

Mond azt, hogy szeretsz!

Hogy én vagyok neked az életed!

Mond azt, hogy én vagyok neked a mindened!

Kapusi Edit: Szeretlek! Ezt sose feledd!

A kezem, mely téged érintett, a szívemre tettem.
Ha már a tiedet nem tehettem. Boldoggá tettél.
Boldoggá azon az órán, abban a percben.
Kicsit veled lehettem. Kicsit tied lehettem.
Végre belenézhettem gyönyörű szemedbe.
Közben hang nélkül üvöltöttem, hogy szeretlek!
Ez majd mindig jusson eszedbe!

Valamit láttam és éreztem abban és ott azokban
a szemekben. Akkor még nem értettem.
Nem tudtam mi volt, de mint ha azt mondtad volna,
esélyes lehet ez a szerelem!
De mégis, mit jelentett? Mit akartál jelezni nekem?
Mit akart mondani az a csontig hatoló tekintet?
És miért mondtad akkor, hogy beleszerettél abba,
amibe nem lehet? Tudod ugye, hogy én szeretlek?
Ez majd mindig jusson eszedbe!

Hülye vagyok! Csak össze-vissza beszélek.
Beleképzelek dolgokat abba, amibe nem lehet!
Hisz te még azt sem tudod, hogy én létezek!
És honnan is tudnád, hogy én mennyire szeretlek?!De ha majd érzed, ez majd mindig jusson eszedbe!
Te a király vagy és én az alattvaló, ebben a mesében.
Így csak várni tudok. Várni a semmire. Míg meg nem
ismersz! Míg meg nem szeretsz! Várni a szívedre!
Várom, hogy egyszer észreveszed, hogy én kellek
neked! Hogy rám van szükséged! Mert az kell, hogy
őszintén szeressenek! Valaki! Aki olyan, mint én!
Eszeveszett szerelmemet megérezd! Várom, hogy
a dolgoz napok után nálam megpihenhess!
Szeretlek! Ez majd mindig jusson eszedbe!
Ezt az egyet sose feledd!

Ne siess! Én nem sürgetlek. Én csak várok.
De gondolj néha arra, milyen lehet nekem nélküled!
Miért hiszem azt, hogy miattam tetted meg felém
nehéz lépteidet?! Miért adtál rá okot, hogy ezt érezzem?
Kérlek ébresztgesd rég alvó szívedet! Add nekem!
Tudom, hogy tudod, hogy miről beszélek!
Az majd mindig jusson eszedbe, hogy mennyire szeretlek!

Ne feledd! Ha majd végre leszállsz királyi trónodról,
és egy könnyed mozdulattal magadhoz felemelsz,
majd csillogó szemed én szememben megfürdeted,
érezni fogod, hogy árad feléd az őszinte szeretet.
Én már a tied vagyok! Ha tudod, ha nem tudod!
Tiéd a szívem, a lelkem telis-teli szeretettel!
Ahányszor rám nézel, annyiszor újra megigézel!
Szeretlek! Ez majd mindig jusson eszedbe!
Ezt soha ne feledd!

Kapusi Edit: Minden te vagy

Szeretni akarlak!

Veled akarok lenni!

Kézen fogva veled együtt megöregedni.

Nem érdekel senki, hogy miket mond!

Lehetek én is olykor eszement bolond!

Te vagy az életem, te vagy a halálom.

Nélküled a helyem sehol nem találom.

Néha kettőnkért könnyörgök zokogva.

Minden te vagy!

Szívem szíved foglya.

Szeretni akarlak!

Veled akarok lenni!

Szívemből a bánatot egyszerre kitépni!

Ölelni akarlak, úgy, hogy nagyon fájjon!

Csókodtól véres seb maradjon számon!

Veled álmodni, karjaid közt felébredni!

Síromon túl, azontúl is örökké szeretni!

Veled együtt az életet könnyűnek érezni!

Minden te vagy!

Téged akarlak szeretni!

Kapusi Edit: Szerelmes vagyok

Annyira csodás érzés szívemnek a szerelem!
Mint selymes vizű patak folyása a partot,
varázslatos lényed úgy simogatja a lelkem.
Nincsenek szavak, csak pillangó szárnyak.
Gyönyörű világomban te a mindenem vagy!
Mi is lenne velem, ha te nem lennél velem?
Mivé válnék nélküled, ha nem szerethetnék?
Ha nem csókolhatnálak, ha nem ölelhetnék!
Szomorú sóhajokkal bolyongnék a sötétben.
Keresnék mindig mindenhol, mindenkiben.
Semmi mást nem kérek, csak ajándékba téged!
Nekem veled egy, a végtelen védelmező élet.
Ha összeomlik minden körülöttünk, ha lázad
mindenki ellenünk, ha már semmi és senki nem
értheti meg az elhallgatott és néma szavakat,
Te szívemben akkor is mindörökre ott maradsz!
Helyet csináltam neked már réges-rég odabenn.
Élj bennem, hogy körül öleljen minket a szerelem!
Ne hagyd soha, hogy szétváljanak a karok!
Csak érezd, hogy szeretlek! Én csak a tied vagyok!

Kapusi Edit: Mondd csak!

Mondd csak!

Tudnál engem nagyon szeretni?

Tudnál mindig hozzám bújni?

Mondd csak!

Átölelnél, hogy ha fázok?

Adna karod biztonságot?

Mondd csak!

Hogyha kérném, megcsókolnál?

Mondanád, hogy csak rám vártál?

Mondd csak!

Nem engednéd el a kezem?

Akkor sem, ha nagyon kérem!

Mondd csak!

Lennél az én hű szerelmem?

Társ, akinek kell a szívem?

Mondd csak!

Ha azt mondanám, hogy szeretek,

mit felelne a te lelked?

Mondd csak!

Érzed, mit én már rég érzek?

Hogy veled jó csak ez az élet!

Mondd csak!

Meddig kell még kérdezzelek?

Ne válaszolj! Te csak érezz!

Mondd csak!

Szeretsz, ahogy én szeretlek?

Nekem adhatnád a szíved!

Kapusi Edit: Újra és megint

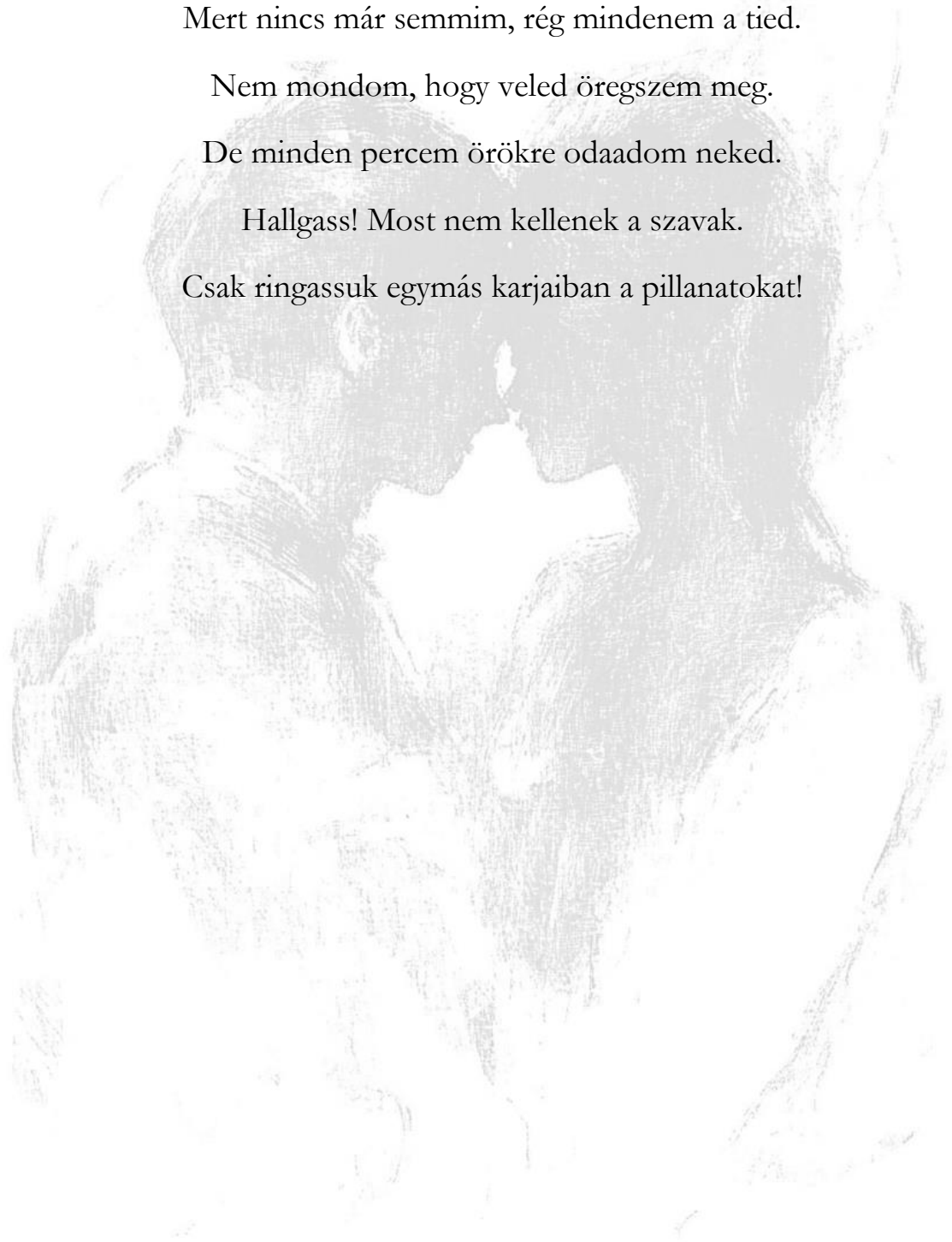
Valamiért, most miattad érzem, hogy újra lángolok!
Ünneplőbe öltöztetem a lelkemet és újra mosolygok.
Valamiért, most miattad nőttek ki újra erős szárnyaim!
Visszaadtad a hitem, s újra élni akarnak a vágyaim!
Adtál még erőt, hozzá bátorságot, hogy megint merjek!
Életet adtál ajándékba és azt csillogó fénybe betekerted.
Valamiért most miattad vagyok boldog és miattad lángolok!
Visszaadtál nekem valami régit, mitől most megint hinni tudok.
Mindenben téged érzek, újra mindenben téged látlak.
Örömtől daloló lelkem hangjai most újra karjaidba vágynak!
Valamiért soha nem szüntelek meg téged szeretni!
Hogy miért is örülök, csak én tudom, azt más úgysem érti!
Most már tudom, hogy a te lelked is az én lelkembe vágyik.
Ahogy egy ideje minden gondolatom újra nálad tanyázik.
Bárcsak tudnád, hogy azóta is, mindig rád gondolok! Annyira szeretlek!
Hálásan köszönöm, hogy akkor nekem adtak téged az égiek!
Valamiért most miattad érzem, hogy megint lángolok!
Ünneplőbe öltöztetem a lelkem, s ameddig kell, rád mindörökre várok!

Kapusi Edit: Hallgass!

Hallgass! Most nem kellenek a szavak.
Csak figyelj! Szívem örömében ott vagy.
Ne mondd azt, hogy mindig szeretsz!
Csak nézz rám, mosolyoddal ölelj meg!
Ne mondd, hogy csak engem kívánsz!
De hajolj hozzám és szorosán karolj át!
Ne mondd, hogy velem maradsz örökre!
Csak feküdj itt és pihenj meg a szívemben!
Ne mondd, hogy te nem hazudsz soha!
De légy őszinte, az számomra egy csoda.
Ne mondd, hogy nekem adsz mindent!
Csak add magad, erősíts a hitemben!
Ne mondd, hogy örökre, hisz nem tudhatod!
Adj boldog perceket, én attól ragyogok!

Nem mondom, hogy mindig szeretni foglak.
De ha hagyod, majd az idők végéig akarlak.
Nem mondom, hogy csak téged kívánlak.
De hálás vagyok, hogy mellettem tudhatlak!
Nem mondom, hogy veled leszek mindörökre.
De mosolygok rád, s átölellek egy életig vele.
Nem mondom, hogy mindig csendes leszek!
De érezned kell, hogy nélküled nem is létezek!

Nem mondom, hogy a mindent adom neked.
Mert nincs már semmim, rég mindenem a tied.
Nem mondom, hogy veled öregszem meg.
De minden percem örökre odaadom neked.
Hallgass! Most nem kellene a szavak.
Csak ringassuk egymás karjaiban a pillanatokat!

Kapusi Edit: Mit adhatok neked, ha engem megszeretsz?

Neked adhatom az egyetlen életemet,
ami még belőle hátra van.

Már nem lesz hosszú, de tiéd lehet
minden pillanata!

Neked adhatom a szívemet,
bár nem tudom, meddig ver még rendesen,
de tiéd lehet minden apró szívverésem!

Én még boldog akarok lenni veled!

Lehet, kicsit bonyolult vagyok számodra,
de neked adom a mosolyomat, az ölelésemet,
a csókjaimat, a maradék időmet!

Ha engem megszeretsz, nem lesz senki,
akit jobban szeretnek majd,
mint ahogy én téged!

Kapusi Edit: Beléd szerettem

Beléd szerettem.

Lassan, apránként, pedig nem akartam.

De fájni kezdtek a nélkülöző percek, s tudtam, baj van!

Keresni kezdtem benned a rosszat, hogy elengedjelek.

Okokat gyártottam magamnak, hogy már ne szeresselek!

Pedig beléd szerettem!

Édes szavaidban kerestem a bántót, de nem találtam.

Gyengéd ölelésedben kerestem a fájót, de nem találtam.

Izzó csókodban kerestem a hamisat, de nem találtam.

Pillantásodban kerestem az ártót, de nem találtam.

Bársonyos bőrödön szeplőt kerestem, de nem találtam.

Okokat kerestem, hogy ne szeresselek, de nem találtam.

Beléd szerettem!

Mert minden az vagy, amiről álmodtam.

Talán te vagy nekem a legeslegszebb ajándék, mit valaha kaphattam!

Akkor miért ne szeresselek?

Miért akarnék magamnak rosszat?

Amíg lehet, amíg hagyod, addig teljes szívemmel szeretni foglak!

Papp- Szatmári Andrea: Mindig

Mindig érezni akarom
A vágyat, mely végeláthatatlan,
Az érzést, hogy nem engednék,
Hogy belefulladás a szenvedélybe mely
Veled, benned lett sorsom...

Akartam, akartalak... akarlak most is,
Érezni, mint fal fel a pillanat,
Érezni, mint ébred fel a vonzalom, a
Mámor,
Melyből felébredni? Oh, sohasem volna jó!

Nem jött el az idő, ifjú szív,
Nem engedhetem, hogy hajlékomba jöjj...
Bár akartam, akartalak... akarlak most is...

Akarom, hogy szétszedjen, a hajnal is
Bennünk forrjon fel!

Akarom, hogy azt érezd, bennem
Elveszel... örökre elveszel!

Papp- Szatmári Andrea: Egy új versszak

A tételek közt felsejlik egy mondat,
Fülbemászó dallama elkísér utamon...

Lehet-e szeretni önzetlenül,
Adni kimerülésig,
Majd újra kezdeni a szólamot,
Benne...

Benne van minden,
A reggel nyugalma,
Az éj csendje
A remény, s bár átölelne
Minden nap minden percében
Hogy fel se fognám:
Létezik.

S létezett
S létezni fog minden esőcseppben,
minden le nem írt szóban,
minden ki nem mondott számvetésben;
minden eltévedt mozdulatban

Mert jó benne élni,
Vágyni, szeretni,
Mert jó elhinni,
vannak még csodák...

Kedves, ha kell
Felírom nagybetűkkel mit szavakba lehet
csak megérteni
Ha kell, hát újra írom a versszakot...

De légy még, csak legyél, ki vagy,
Ki lenni szeretnél az életemben,

Csak legyél a ma, a holnap
az élet végtelenje...

A részem, az egész kiért felsejlik a nap
Az az egyetlen, leírhatatlan új versszak.

Papp- Szatmári Andrea: Hogy is mondhatnám el...

Hasztalan keresem a szavakat,
Elfújja őket a szél,
S ahogy kimondom, hiszem...

Érzed, mit jelentenek a hallgatások,
Mit jelentenek a semmibe tekintő szemek,
Az érintés, a sóhaj...
A lágy szellő mindent megmutat,
Hogy izzik a parázs,
Mikor mellettem vagy,
Forróság önti el testemet, lelkemet,
A tűz pedig felemészt.

Akarom, hogy szád számhoz érjen,
Akarom, hogy érints,
Hogy senki ne lássa,
Mint veszek el lelked csendjében...

Keresem a szavakat,
Mikkel elmondhatnám,
Mily fontos is hogy létezel...

De szavak... pontosak... erre nincsenek!

Szeretlek, mert érzem, hogy szerethetlek!

Papp- Szatmári Andrea: Igazából

Nem tudom, mi ez,
Mit zeng hangtalan ódákba a szív,
Mely üti, veri a ritmust
Mely érzi, dallama van a csendnek,
Benne kereslek,
Mert ott van minden lépésed nyoma,
Ott van hangod lágy himnusza
A csendben,
Oly megfejthetetlen ostorozza lelkem
Minden, mi belőled tódul, tőled elalél
A lélek, mely tűzben edzett,
S porrá lesz a test, Mely hurcolja terhét e
világnak...

Benned vesszek el, ha kell, ha hiszel még
az imának, hogy
Kérem, óvja, védje élted, míg elborít a
hullámok hada...

Jöjj, égi tünemény...
Csak jöjj, zengjen hívó szava
a dalnak,
oly simogatóan lágyan csengenek ma a szavak...
Légy vihar, mely üt, vág ha kell,
Csak tombold ki magadat
Majd érezd, megül a hurrikán is egyszer...

Míg vársz, hallgasd csak...
Dallama van a csendnek,
Adj álmod, mámort szunnyadó lelkednek,
Mert ily érzelem nem születik minden napon,
Aluszik a bíborszín örvénylő alkonyon,
Kezed végigfut vonalán a bájnak,
Igazából tudod, mire vágnak
a holnapok...

Ott lesz az éjben a válasz:
Igazából vagyunk jók, rosszak e világnak!

Papp- Szatmári Andrea: Vallomás

Tudod, mit szeretnék?

Téged, senki mást...

Naphosszakat hallgatni, vagy csendben

elterülni egymás mellett,

Lenni, mint ahogy soha...

Veled...

Mert hallgatnám, mint mesélsz a

tegnapokról,

S jó lenne a csend is, mert érezném szíved

lúktetését,

hogy értem üti a maga zenéjét...

Szeretnék mindent vagy semmit...

A hallgatásodat a békém zálogául,

Lelked minden zsongása megnyugvást adna,

Az örök elmúlás után boldogan vetném

magam a sírba,

Mert tudom,

Mit szeretnék...

Veled lenni, mert Veled Boldog lehetnék!

Papp- Szatmári Andrea: Perzselő tűz

Hamvaim összeszedve állok előtted,
Testileg megsemmisülten
S mily végtelen beteljesülés ez

A tegnapi lángjaiban született érzések
áthatolhatatlan hidat képeztek
S láttalak, sokkal mélyebben,
Mint eddig bárki más,
Sokkal szebbnek láttam a mulandóságot,
Mitől más remegve retteg

Hívtalak, s jöttél,
S a híd, mely eddig ködbe burkolózott,
Oly fényben tündökölt...
Leomlottak akkor a szürkesség falai

Vágytam rád, s jöttél,
S úgy lebegtél át ezen a roskatag romhalmazon,
Mintha ott se lett volna.

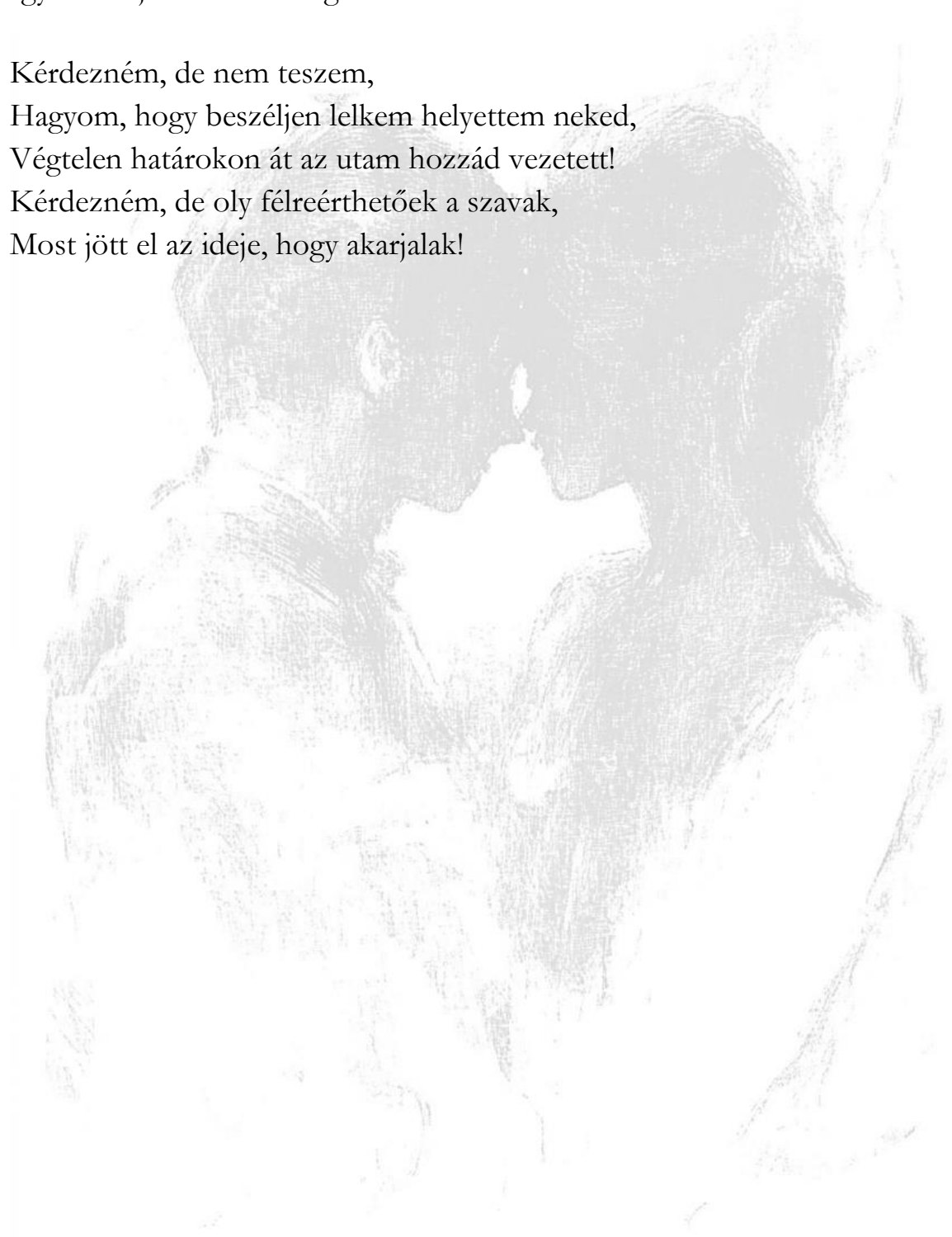
Álom és valóság,
Pusztá gondolat alkotta lángokban
Állva elcsuklott a hang,
Oh minek is a beszéd
Félreértések csúfos halmaza

Álltam, némaságba,
s karjaidba burkolózva!
Tudod, most van értelme
Mindannak, ami volt!
A jelenem siratom karjaidba burkolózva!

Felperzselte egy vágy a hozzád vezető utat,
Most már érzem, érzed?

Így lett teljes a mindenség!

Kérdezném, de nem teszem,
Hagyom, hogy beszéljen lelkem helyettem neked,
Végtelen határokon át az utam hozzád vezetett!
Kérdezném, de oly félreérthetőek a szavak,
Most jött el az ideje, hogy akarjalak!

P. Lambert: Drága Eve

Én csak a fekete bőrkabátját, egy majdnem a földig lógó, terebélyes oldaltáskát, és egy tökéletesre formázott fekete kis kontyot láttam. Ennyit. Míg ő a bejelentkezéssel foglalatostkodva sokadszor is áthajolt a recepció pulton, én csak vártam, hogy megforduljon végre és az arcát is láthassam. Mikor ez megtörtént, azonnal elvesztem azokban pajkos, sötétbarnaszemekben.

Mire felocsúdtam a kábulatból, ismét egyedül találtam magam és a közben eltelt hónapok teljesen felforgatták az életem. Felforgatták és beragyogták. Eve, az esős évszak végével ugyanúgy tűnt el, ahogyan a langymeleg reggelek, amiket felváltott a hirtelen jött nyári forróság.

Három hónapnyi álmovilág, lebegés és szenvedély jutott nekem, és mindössze egy tükrön hagyott rövidke üzenet maradt utána, amit az utolsó reggelen az ujjával, a párás üvegre írt fel:

„Örökké szeretni foglak!”

És persze néhány kép a telefonomban, amelyeket nézegetve legalább tudom, biztosan tudom, hogy az egész, nem pusztán illúzió volt.

Nem tartottam be a neki tett ígéretem és megpróbáltam megkeresni őt, de egyáltalán semmi nyomát nem találtam. Láttam az útlevelét, láttam, hogy van biztosítási kártyája, hívásokat fogadott a mobilján, és nevetett az ismerősei bejegyzésein a közösségi médiában. Szóval, nagyon is valóságos személynek tűnt, de azóta valahogy mégsem találom. Nyomtalanul kitörlődött a világból, mintha sohasem létezett volna.

Nem sokat reméltem már ettől az évtől. Azért jöttem az üdülő szigetre, hogy nyugodtan átgondoljam mit is akarok kezdeni az életemmel. Ez volt a pénzem utolsó maradéka, ami egy rosszul sikerült befektetés után megmaradt.

A dugi huszonötezer dollár, amiből a szigetre repültem, hosszú évek alatt gyűlt össze a műhelyem egyik szerszámos fiókjában. A terveim csak idáig szóltak, a Basil üdülőparadicsomba. Számításaim szerint több, mint egy évig is kihúzhattam volna itt semmit sem csinálva. És én pontosan ezt akartam, semmit. Csalódtam, kiégtem, elfáradtam és valószínűleg mély depresszióba is estem. Rengeteg időm lett volna rendezni a gondolataim, de nem tettem. Rengeteg időm lett volna kirándulni, ismerkedni, kikapcsolódni, de nem tettem.

Helyette a bungalóm és a part között ingáztam piásan, lehetőleg abban az időben mikor a legkevesebb emberrel találkozhattam. A recepció épületbe is aznap csak a hosszabbítás miatt látogattam, és ha Eve, nem pont akkor toppan be, nem is találkozunk talán soha, mert én még az étkezéseimet is a bungalómban költöttem el.

Eve, csak pár napra érkezett egy utazási magazin megbízásából, mert még a nyári szezon beköszönte előtt el akarta készíteni képes beszámolóját a szigetről. Legalábbis nekem ezt mondta...

Már az első este együtt vacsoráztunk, mert ezúttal ki nem hagytam volna az esti étkezést a központi étteremben. Ő is ott volt, ahogy reméltem és meleg tekintetével nem hagyott kétséget afelől, hogy érdemes odamennem hozzá.

Három hónapig maradt velem a szigeten, a második héten már át is költözött hozzám.

Annyira szerelmesnek tűnt, és én annyira szerelmes voltam, hogy úgy éreztem némiképp elszakadtam a valóságtól. Hihetetlen volt! Azt mondta, ugyan nem fogom megérteni, és valószínűleg nem is lehet, de neki el kell mennie legkésőbb áprilisban, és utána soha többé nem találkozhatunk majd. El sem köszönt, csak eltűnt. Bár a hiánya kínzóan fáj, szerelme mégis új lendületet adott az életemnek.

Lehet, hogy egy angyal jött el megmenteni engem ezen a tavaszon? Lehet, hogy valami sokkal rosszabbat akartam tenni annál, hogy felélem az utolsó centjeimet, és utána tojok a világra? Nem is merem beismerni magamnak, miért is mentem a szigetre pontosan.

A komp egyre távolodott a szigettől. A kedves kis helyi takarítónő, nyilván kitakarította már az egész házikót, így senki sem láthatta többé a feliratot a párás fürdőszobai tükrön, amit reggel írtam fel rá:

„Drága Eve, nem kereslek tovább. Köszönök mindent...én is örökké szeretni foglak!”

...Azonban, valamiért egészen biztos vagyok benne, hogy ő, mégis megkapta az üzenetemet.

Dunai Dávid: Erdei Kaland

Átcsókoltam a hegyeket
dombokat és völgyeket
kutattam az arcodon
utam megtalálhatom
és eljuthatok oda
hol feltárul a csoda
hol vonzó völgyed megremeg
illatod már nem ereszt
s buja dombról alászállva
megérkeztem hajlékodbba.
Barlangodnak nyílásánál
ajkaidnak ringásánál
fényes kardom otthonra lel
mert Barlangod az igazi hely.
Benned-veled oly jó lenni
s öröm-mámorban létezni...

Birgés - Tóth Mónika: Sodródok az ég felé

Emlékeim képei válnak le a retinával,
így nézek magam elé, tágult pupillákkal.
S hallgatom, ahogy a hangok hívnak előre,
sodródok az ég felé, a felhőkbe.

Szívemnek pitvarában kitör a remegés,
a vér áramlása lassul, elfog a rettegés.
Ereimben örvénylik a vörös testfolyadék,
fáradt vagyok, és gyűlölöm a szenvedést.

Kérlek, ölelj szorosán, ne hagyj magamra engem,
a tér és az idő most haldoklik bennem.
Kérlek ölelj szorosán, mert lejár az utolsó óra,
ajkadat ajkamhoz érintsd egy utolsó csókra.

Felgyorsul a szív, a pulzus, szeretlek téged,
a levált retinába égett az emléked.
Hallgatom, ahogy a hangok hívnak előre,
sodródok az ég felé, a felhőkbe.

Birgés -Tóth Mónika: Libellula

Sűrű erdő közepében, szitakötő lakozik,
kék szárnyával csapkod égen, felhők között fodrozik.
Hajnalban az erdő hangja szétrebbenti a fák neszét,
keletről a nap felbukva hallgatja e lágy zenét.

Patak partján magányosan egy kisleány lépdekel,
vérző szíve bánattal telt, tele lelke méreggel.
Szitakötő száll a földre, a kisleány követi,
elvesztette a szerelmét, a bánatát könnyezi.

Bánatában bújdosni megy, erdő mélyén kesereg,
szitakötő védelmezi, míg az eső csepereg.
Szárnyát nyújtja, betakarja, a lépteit vigyázza,
így suhannak tovább ketten, az esőben elázva.

Birgés - Tóth Mónika: A titok

A Hold fénye meg-megcsillant a leveleken, aranyló ragyogást hintve az erdő mélyére, ahol a fák között elrejtőzve egy házikó állt.

Régi volt, mégis szilárd, mintha az idők viharai sem érintették volna meg. A gerendák korhadt illata keveredett az éjszaka párájával, se ez az ablakra is kiült, mint a szerelmesek arcára a forró vágy.

Benn a házikóban, a kandallóban ropogott a tűz. A tűz lángja árnyékokat festett a falakra, és a fények játékban két test forrt össze. A kopott faasztalon egy üveg vörösbor pihent, félig üres poharak mellett.

A ruhák puhán hullottak a padlóra. A férfi karja a nő derekára fonódott, ujjjaival végigsiklott a gerince mentén, majd szorosán magához húzta, mintha a testen keresztül akarná őt örökre magába zárni.

A nő forró lehelete szinte perzselte szerelmének a nyakát, s a férfi beleremegve, hosszan csókolta kedvese ajkát. A házikó elzárt világa menedékké vált számukra, ahol megszűnt a múlt és a jövő.

Az ablakon túl a világ mozdulatlanra dermedt. Az éj csendje ölelte körbe a házikót, mintha a természet is visszatartotta volna a lélegzetét ennek a titokzatos szenvedélynek láttán.

Csak a kandalló tüzének pattogó hangja hallatszott, s a sóhajok, melyek a vágy kéjes mélyéből szabadultak fel.

Izzott a levegő.

A csókok íze keveredett a selymes bor ízével. Az érintések egyre tüzesebbé váltak, a testek remegtek az egymás iránti mohó éhségtől. Nem létezett más, csak a gyönyör ígérete, ami percről percre közelebb húzta őket ebben az édes bódulatban.

A nő körmei végigsiklottak a férfi hátán, s az ágyékában felszabaduló forróság magába olvasztotta szerelmét.

A tűz ropogott tovább, a bor lassan elfogyott a poharakból, s a nő elmosolyodva simította meg kedvese ajkát, miközben a fülébe súgta:

- Örökké szeretni foglak téged!

Odakint egy kék szitakötő lebegett, szárnya megcsillant a Hold fényében, s könnyed táncot lejtett a hűvös éjszakában. Egy pillanatra megpihent az ablakpárkányon, majd szárnyra kelt, és eltűnt az erdő sötétjében. Magával vitte a titkot....

Molecz Krisztián: Szenvedély és szenvedés

Fanni harmincas, csinos nő. Nem sovány, nem kövér. Asszonyos alkata arányos. Kerek, kissé nagy fenekét tökéletesen ellensúlyozzák telt, feszes mellei. Feltűnő jelenség. Nem fekete, hátközépig érő haja, mindig divatos ruhái miatt, hanem mert árad belőle az erotika. Tini lány korában vette észre, hogy minden fiú és férfi a kegyeit keresi. Pedig éppen csak elkezdtek nőni a cicijei. Volt, hogy félreérthetetlen ajánlatot tett neki a gimnáziumi tornatanára vagy szórakozóhelyen összeverekedtek érte néhányan. Később nőiességét már tudatosan is kihasználta. Nemcsak az előnyök miatt, hanem mert túlfűtött szexualitás jellemezte. Élvezte ezt a helyzetet. Minden férfit alantas ösztönlénynek tartott. Egy időben csak boldog férjeket csábított el, azt érezte kihívásnak. Benedvesedett akár egy természetfilm nézése közben is, ha állatok párzását mutatták. Imádta a farkakat és mivel rengeteg partnere volt, értett is hozzájuk. Legalábbis soha, senki nem panaszkodott a technikájára.

Gyermekei apja negyvenes, jóképű, kissé pocakos, sikeres mérnök. Nagy szerelemmel indult, nyolc évvel ezelőtt kötött házasságuk mára már érzelmileg teljesen kihűlt. A napi feladatok sokasága, a pénz hajszolása felőrölte mindkettőjüket.

Valentin-napon Fannit a szokásosnál is korábban ébresztette fel férje. Köszönés helyett ágaskodó, eres farkát be akarta tenni a franciaágyon fekvő nő szájába. Ő elfordította a fejét, majd gépiesen, egyre gyorsabb tempóban elkezdte simogatni a vastag hímtagot. Tudta, hogy kiéhezett férjétől így hamarabb szabadul. Valóban, néhány perc elteltével érezte, hogy mindjárt végez és hangos nyögés kíséretében a testére lövellt. Gyorsan letörölte magáról, felkelt, elkészült és negyedóra múlva már az utcán volt. Sírva sietett a munkahelyére, nem akart elkésni.

Az irodába, ahol titkárnőként dolgozott, néhány hónapja érkezett egy új kolléga. Huszonéves, jó testű, sportoló, azonban vizenyős tekintetű, sunyi pasi. Már az első napon bejelölte Facebookon, ráhajtott a köztudottan házas Fannira, de ő nem engedett. A közös kávézásnál, beszélgetésnél nem volt több közöttük. Ma azonban Fanni ebédszünetben váratlanul behívta az irodájába. Odalépett a férfihez és szenvedélyesen, hosszan megcsókolta. Nyelvével finoman végigtapogatta a férfi fogait, majd óvatosan megszívta csapdosó nyelvét. Érezte meleg leheletét. Egymás nyálát nyelték szenvedélyesen. Közben vadul ölelkeztek, ágyékuk szorosan összeért. Fanni nadrágon keresztül is érezte, hogy

a férfi farka megkeményedett. Rutinosan megállapította, hogy átlagos méret. Közben a pasi kiszabadította Fanni egyik mellét a blúzából és elkezdte vadul markolni. Körbe-körbe nyalta az ágaskodó bimbót. Fanni felnyögött. Hangja megváltozott a kéjtől. Mélyebb lett. „Vedd le a nadrágod!” - zihálta. A férfi merevfarkát kivette az alsónadrágból. Óvatosan hátrahúzta a bőrt, letérdelt és adott egy puszit a makkjára. Az izgalomtól a hegyénél megjelenő kéjcseppet gondosan lenyalta. Érezte a sós ízt. Utána az évtizedek alatt begyakorolt ütemes mozgással, finoman szívta az ismeretlen farkat. Pár pillanat múlva érezte, hogy ondó folyik lüktetve a szájába.

Ekkor kopogtak a zárt iroda ajtaján. Ez kijózanítólag hatott. Csendesesen, sietve összerendezték magukat. Nem lehetett sokáig eltűnni, mindig akadt valami sürgős feladat.

Fanni belenézett a fali tükörbe. Megigazította összeborzolt frizuráját és közben bevillant agyába a férje. A közös bringás kirándulások, kertészkedések, főzések, a meghitt beszélgetések, meditációk, téli tévénezős bekuckózások, séták, a gyerekek... Ömlöttek az emlékek és a könnyei.

„A test nagyon sok testet megkívánhat és kielégíthet. Főleg, ha valaki olyan hatalmas ribanc, mint én vagyok. Ez kémia, semmi több.” – gondolta Fanni. Megállapította, hogy a teste itt van, de a szíve és a lelke otthon maradt.

A kulcsot halkan elfordítva, kollégáját óvatosan kiengedte az irodából. Semmit nem szólt. A szeme beszélt helyette.

Munka után vásárolt egy pici, piros marcipán szívet a férjének.

Gyurkó Mónika: Elmondhatom?

Elmondom e fülledt hajnalon,
Szerelmes titkom s óhajom?
Ne szólj, csak figyelj s ne aludj el.
Nem tudtam, hogy létezel.
Most elmondom.
Elmondhatom?

Nekem adtad a napot,
mely fényével minden nap rám ragyog.
Nekem adtad a lelked,
mely aranyló glóriaként lebeg.

Elhoztad a vágyam,
mely tajtékszik ezer világban.
Elhoztad a tüzem,
mely lüktet ereimben.

Elhoztad az éjjelt,
mely csak kettőnké lett.
Elhoztad a földem,
mely a szemfedőm lett.

Elmondom e díszes takarón,
Utolsó szerelmes sóhajom.
Ne sírj! Csak figyelj, ne szomorodj el
Már tudom, hogy létezel.
Itt vagyok, s
örökre veled maradok.

Gyurkó Mónika: Tajték

Szerelmem mint az aranyló harmat,
hűsít és megitat,
Az érzelmek hullámain lebegve,
a szívedbe tapad, betöltve kedvességgel,
s te iszod majd szavamat.

Vágyam mint a pusztító tűz,
lobban és elkap,
A szenvedély hullámain ülve,
az ajkaidba harap, megtöltve teljességgel,
S te vágyod majd csókomat.

Türelmem mint a robajló tenger,
tajtékezik és felcsap,
Az idő hullámain haladva,
a partjaidra csap, elöntve nedvességgel,
s te iszod majd vágyamat.

Mahler Csaba: Lángoló végzet

Láz vagy nekem, mi testet éget,
És felperzsel minden titkot, csendet.
Minden mozdulatod villámcsapás,
Mely nyomában a világ megremeg.

Vágyam feléd, mint sodró folyó,
Ami partokat tör és szirteket emel.
Érintésed méreg, de gyógyulást ad,
Egy végzet, mitől szívem sosem felel.

Nem szabadulhatok, tied a szívem,
Egy titkos varázs, mi örökké tart.
Te vagy az égbolt, s te vagy a vihar,
Bennem a csend és az üvöltő harc.

S ha hamuvá válna minden világ,
És eltűnne minden földi határ,
Te lennél csillag, fénylő öröklét,
Ki álmomban mégis mindig hazavár.

Mahler Csaba: Fekete rózsa

Az alkony tüzét szívem issza,
Míg árnyak nőnek az ég alatt,
Egy titkos csók perzselő visszhangja,
S egy szó, mi lelkem mélyébe szalad.

A hold fehér vértje rám ragyog,
A csend köntöse gyászt ígér,
Bennem zúg még az örvény, nagy, vadok,
De szelíd árnya benned megkísért.

Fekete rózsa nyílik az ágon,
A lét hűs harmatban mossa sebét,
S én vágyva várok az elmúlásban,
Hogy újra ölelj, mint a szenvedély.

Mahler Csaba: A Szíved Árnyékában

Lángba borul az éj s az álom,
ha szemed tüzébe hullok,
szerelemnek lázát járom,
bár csókodtól tova hullok.

Ha reggel nem lellek, fázom,
hajnal égő ravatal,
csak az árnyad lép utánam,
s mint az árnyék, elsuhan.

Ó, te édes, ó, te átok,
bennem lüktetsz, átfutsz, égysz,
pernyém lettél, bús varázslat,
s mégis mindig bennem élsz.

Mahler Csaba: Emlékül

Árnyék hullott az útra, némán,
s a távolban már hallgatott a szél.
Lépteid nyomát őrzöm titkon,
hol a csend beszél.

Fűszál hajolt, hol egykor álltál,
s hajnal csorgott a domb felett.
Az ég kékjéből szőttem álmot,
mely most is hozzád vezet.

Mert minden perc, mi veled égett,
aranyba foglalt, mély titok.
Szíved dallama bennem lüktet,
mint el nem múló sóhajok.

S ha az idő keze mindent elzár,
s a föld emléket rejtene el,
te bennem élsz majd, halk zenével,
mely minden csöndet átfeded.

Jordáki Gábor: Testem-Lelkem

Tűzzel perzselt tested
égeti a lelkem.

Barangold be kérlek,
bujja , nedves kertem.

Csókoddal terítsd be
vörös remegő ajkam,
cirógasd kezeddél
sima érzékeny talpam.

Suttogd kis fülembé
mit csinálnál velem?
Kéjes sóhajtással
mondogasd a nevem.

Nézz szemembe úgy,
mint egy éhes farkas.
Tégy meg mindent azért,
hogy reggel is maradhass.

Vass – Kromek Noémi: Ketten

A hajad illata,
a bőröd melege:
tétovázás pokla,
ész veszejtve.

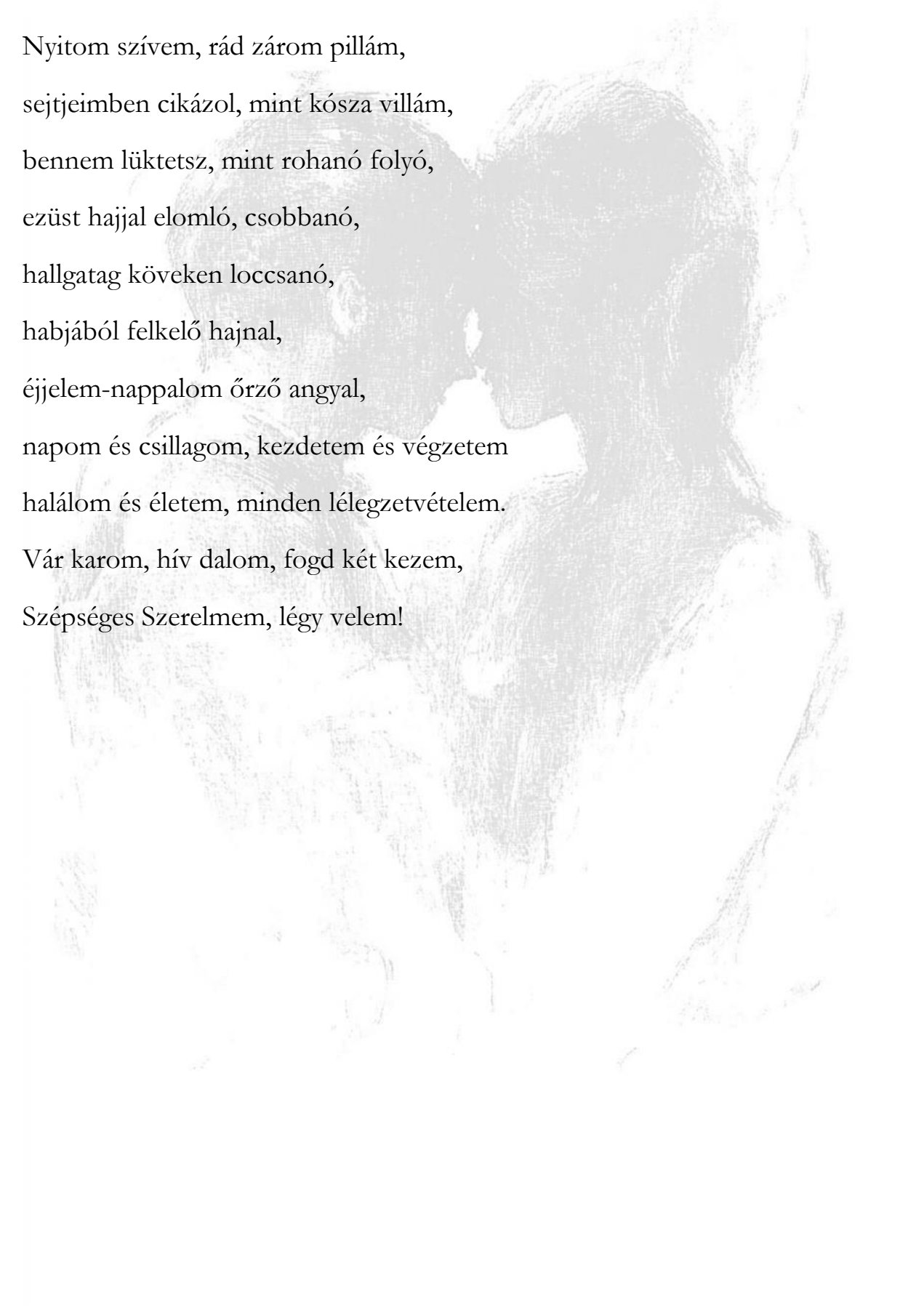
Suttogásod béklyó:
hangod puha kéje
vágyamon végszó –
test-feszítve.

Nyelved cinkosa,
ujjad elmerülve
bennem mélyen vonna
gyönyörébe.

Ízem az ajkadon,
de vessződ keménye
kell, csábít: akarom!
vadként élvezve.

Beleereszkedek,
kitöltesz, robbanunk!
Veled mozgok, lüktetek:
Ketten, de egy vagyunk.

Rádlér R. Manuéla : Szerenád

Nyitóm szívem, rád zárom pillám,
sejtjeimben cikázol, mint kósza villám,
bennem lüktetsz, mint rohanó folyó,
ezüst hajjal elomló, csobbanó,
hallgatag köveken loccsanó,
habjából felkelő hajnal,
éjjelem-nappalom őrző angyal,
napom és csillagom, kezdetem és végzetem
halálom és életem, minden lélegzetvételem.
Vár karom, hív dalom, fogd két kezem,
Szépséges Szerelmem, légy velem!

Bába Zita Barbara: Úgy kell az ölelés

Úgy kell az ölelés, mint egy falat kenyér
Meztelen hátamat végigsimító forró tenyér
Ne hagyd abba, hiszen élvezem
Bizsergető boldogság, éhezem
Kócosan hullámzó hajtincsek
Tétova, játszadozó érintések
Forró csókod ízes finomsága
Szomjazó testem vágyakozása
Bújj hozzám, ne várakoztass
Ne mondj semmit, csak simogass
Illatod, mint mámoros szenvedély
Lassan elvesztem lábaim erejét
Tarkómon izzó kéjes leheleted
Kezem kezédben, egybeolvadok veled
Szorosan ölelj, öröm, ha nézlek
Fülledten lángoló, édes érzések
Most vagyok ott, ahol lennem kell
Ha kérlek, csak akkor engedj el
Pillanat boldogsága felülmúlhatatlan
Tüzesen forog velem az időkatlan
Összesimuló testünk maga a végtelen
Sóhajom kéri, adj újra, ez kell nekem
Boldog szívemen pihenő forró tenyér
Úgy kell az ölelés, mint egy falat kenyér.

Duhonyi Boglárka: Beteljesülés

Tested melege perzselő,
bujá vágyakat hív elő,
lelkemből felszínre törnek,
bizsergetve létre kelnek,
illatodtól ittas leszek,
a hangodtól majd megveszek.

Számba lehelt forró szavak,
belül mindent felgyújtanak,
fájdalmas, mennyire vágylak,
karjaimmal körbezárlak,
kergetőző nyelvünk tánca,
hosszú, édes csókba zárva.

Kéjnedvektől síkos résem,
befogad teljes egészben,
testünk verejtéke árán,
áldozunk a vágy oltárán,
testnedveinktől táplálva,
ég bennünk e közös máglya.

Böbke Lucas - Trubadúr álom múzsája

A hold ezüstje halkán csordult végig a kastély tornácain, mintha a csillagok fénye próbálta volna elérni a földet, hogy tanúi legyenek a csendes éjnek. István, a magányos trubadúr, ott ült a kastély apró könyvtárában, lantját maga mellé fektetve. A dalok, melyek egykor szenvedélyesen törtek elő a szívéből, már rég elhagyták őt. Az ősz szélén, a tavasz illatától már messze, most csak üres pergamenek heverték előtte. Keze remegve hajolt a tinta fölé, s a papír üresen bámult vissza. Minden egyes mozdulata egy fájó emlék volt, ami egy-egy szót remélt. De csak a gondolatok kusza nyomát találta.

„Ó, ha létezne valaki, aki újra életre keltené dalomat...” – sóhajtotta, szomorúan.

A szoba levegője hirtelen megváltozott. A szél susogva kúszott be az ablak résén, és mintha magával hozta volna az elveszett dalokat, egy halk melódia kezdett el csendülni a távolból. Valami sötét, valami titokzatos suhogott az árnyak között. István megdermedt. Egy fénylő női alak jelent meg előtte, bőre áttetsző volt, mint a hajnal harmatja, haja pedig a legmélyebb éjszaka árnyékát őrizte. Az alak ott lebegett, mintha az időt is képes lett volna megállítani.

„Ki vagy te álom múzsája?” – suttogta István, az álom és valóság határán.

A nő nem szólt, csak egy szelíd mosolyt hintett felé, majd eltűnt a sötétben. István szíve hevesebben kezdett el dobogni, és bár a szoba üres volt, valami különös melegség töltötte el. Érezte, hogy a dalok visszatértek hozzá, hogy a múzsa jelenléte egy új világot hozott el neki.

Másnap este, a kastély nagytermében, az ünnepi fények táncoltak a levegőben. A Bálint-napi bál hagyományos fényáradata betöltötte az egész kastélyt. Az asztalokat gazdagon megterítették, a falakat gyertyák és füzérek világították meg. Nemesek, lovagok és hölgyek gyűltek össze, hogy részt vegyenek a bálon.

István, hívó szavakra érkezett, hogy a trubadúri szerepét betöltve szórakoztassa a vendégeket. A bál hangulata is csábító volt, mégis valami belső tűz égett benne. Érezte, hogy ezen az estén elérkezett a pillanat, hogy megosztja a világ legfontosabb dalát – azt, amit a múzsa ihletett.

Lantját kezébe véve, lépett a terem közepére. Az összes szempár rá szegeződött, az izgatott susogás elcsendesedett, és minden figyelem egyetlen, pillanatra összpontosult.

„Hölgyeim és uraim,” – kezdte, hangja reszketett, tele volt szenvedéllyel, „ma este egy dalban szeretném megörökíteni azt a múzsát, aki visszaadta nekem a szavakat, amiket már elveszettnek hittem.”

A lant első húrja halkat szól, de ahogy István hangja megszólalt, mintha a terem levegője megváltozott volna. A szavakból született dallam a csendet átölelve szállt a hallgatóság felé:

"Egy álom volt csupán, ki hozzám érkezett,

Mint holdfény az éjbe, úgy érkezett.

Szívem csöndes árnyék, s mégis lobbanó,

Ó, az életem veled örökké való."

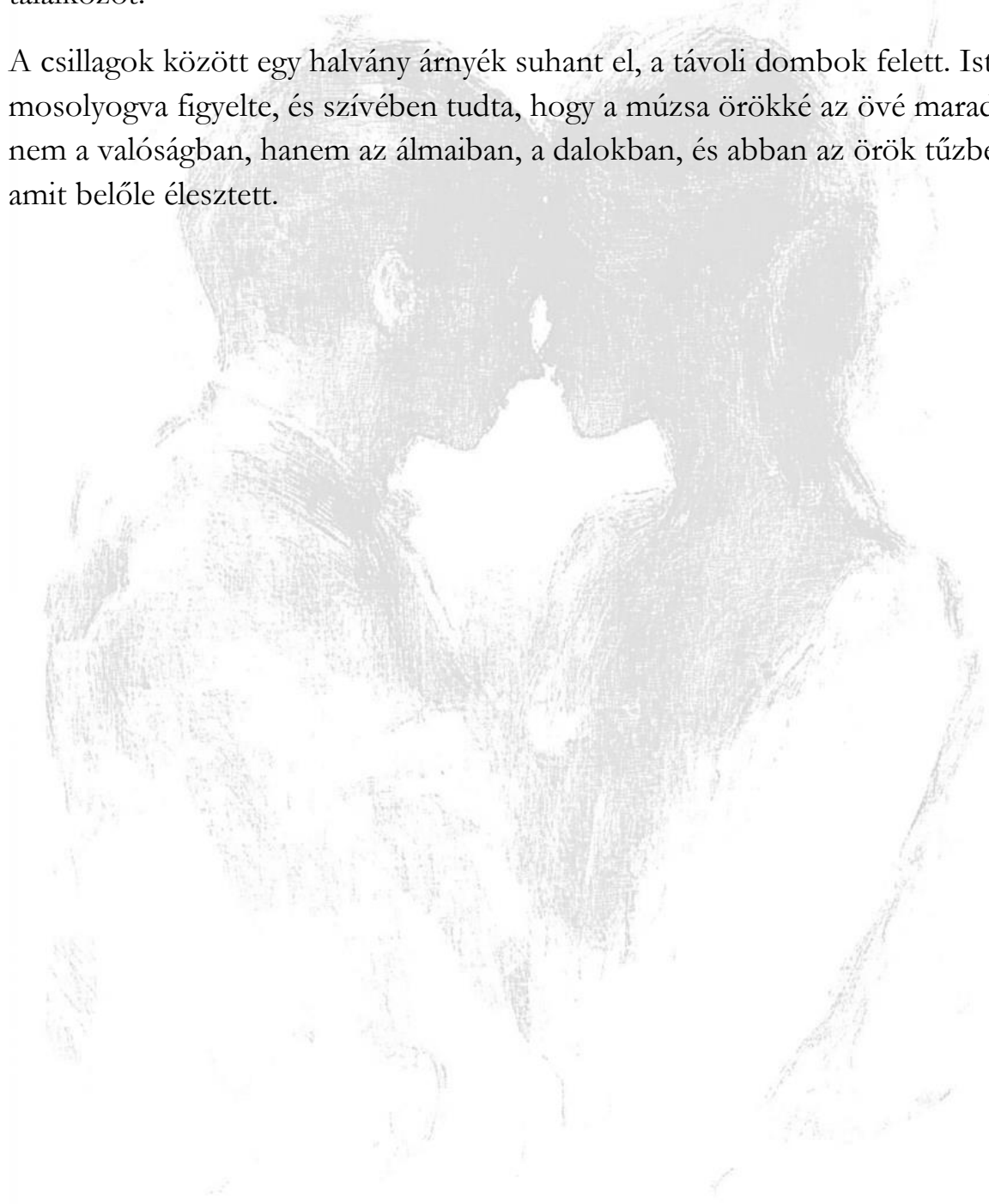
A dal minden egyes szóval mélyebbre hatolt, mint bármi, amit a trubadúr valaha elmondhatott volna. A nemesek, lovagok és hölgyek némán figyelték, miközben az érzések, melyekről eddig sosem beszéltek, most mind felbukkantak. A hölgyek szemeiben könnyek csillogtak, a lovagok szívében lángra gyúlt a vágy, s a zene összekötötte őket egy pillanatra, egyetlen, tiszta érzelemben.

Amikor a dal elhalt, a terem tapssal telt meg, de István nem örült, nem érzett büszkeséget. Csak lehunyta szemét, és érezte, hogy a múzsa most is ott van, hallja szavait. Képzletében, a szélben, a holdfényben, mindenütt ott volt.

A bál után, mikor a vendégek szétszéledtek, István az erkélyre vonult. Az éjszaka hideg levegője átjárta. A csillagok felette ragyogtak, mintha újra és újra emlékeztetni akarták volna arra, hogy bár a múzsa nincs jelen a fizikai világban, a dalok, amiket örökösen hagyott, sosem fognak elhalványulni.

„Múzsám” – suttogta az éj csendjébe, „tudd, hogy sosem feledlek. A dalokban örökké velem maradsz, és én veled, bár a valóság már nem adhat nekünk találkozót.”

A csillagok között egy halvány árnyék suhant el, a távoli dombok felett. István mosolyogva figyelte, és szívében tudta, hogy a múzsa örökké az övé marad – nem a valóságban, hanem az álmaiban, a dalokban, és abban az örök tűzben, amit belőle élesztett.

Böbke Lucas - Tűzben született. vers

Bőröd illatától perzsel a testem,
Ahogy hozzám érsz, minden lánggra kél.
Szívem kulcsát ellopta a lelked
Pillantásod a bőrömon perzsel

Ajkaid íve, mint éjféli hold,
Simít, csábít, hív: az örvénybe von.
S mikor elmerülök benned, mint tengerben a fény,
Összeolvad az idő és tér

Tested nyomán éled a világ,
Bőröm alá költözik minden varázs.
Csókod zenéje, szívem üteme,
Mint titkos dallam ég az ereimbe.

Fényed éget, de sosem fáj,
Mint holdfény, melyet hajnalszél sodor át.
Minden érintésed új ítélet,
S minden csókod, egy végzetes ígéret.

S mikor az est rózsát az égre festi,
Te vagy a fény, mely álmaimat vezérli,
Égünk, míg hajnal színarany haját bontja,
Én ott maradok – az öröklét karjaiba fonva.

Jousse Erzsébet: A bilincs

(fonetikusan Zsussz)

Levetkőzve a józanság
összes formáját,
pironkodva jött az este,
égbe repítve minden ruhát,
vágy kúszott a végtelenbe.
Szöktek a percek, izzott a lég,
egymásba szédült a föld és az ég...

Bilincsbe forrtak a lábak, a karok,
összefonódtak az akaratok,
test feszült testnek, a vér kalapált,
az értelem minden
gondolatot szanált.
Szöktek a percek, megfeszült a vágy:
behunyta pirulva szemét az ágy...

Szerelmet vajúdott akkor az este,
a szó az ajkakat halkán kereste,
becézve sugdostak
fennkölt imát,
itták a pillanat kéj-italát.
Múltak a kétségek, az érzés lett a kincs:
egybeforrt rajtuk ott a bilincs.

*

Jousse Erzsébet: Érezzelek!

(fonetikusan Zsussz)

Most húzz közel magadhoz,
oly közel, mint még soha.
Érezzem, ahogy átölel
testednek illata.
Érezzelek olyan közel,
ahogy sohasem még,
(távolban ritmus éled
zenészó halk ütemén.)
Úgy forrjunk most egybe,
mint szédítő tangó alatt,
hadd érezzem, hogy összeköt
varázsos pillanat,
mikor a szívünk együtt dobban,
a távolság hamis világa,
csak egy lépés a tangóban,
a sodrás távolsága.
Majd vad viharral visszahúz
egy forró érzelem,
egy nagy forgás a karodba:
lépek, s itt vagy velem,
s magadhoz ölelsz szorosan,
ahogy még soha talán.
Hadd olvadjak karjaidba,
az élet színpadán!

Jousse Erzsébet: Vallomás

(fonetikusán Zsussz)

Szeretnék téged annyira szeretni,
hogy az akaratunk vetne puha ágyat,
mit puszta képzelet sem képes elhinni,
s pucérra vetkőztetni a buja tájat!

Puha vakondhalom lenne a fejpárnánk,
karod melegén a Nap is pironkodna,
mikor az Ég kékjéből tekintene ránk,
le, a két ölelkező földi bolondra.

Szeretnék téged oly nagyon szeretni,
ahogy, itt a Földön, még soha senki sem,
szeretnék olyan gyöngéden ölelni,
ahogy egymást ölelik ágak a szélben.

Összekapaszkodva túrnánk a rohamot,
amikor gúny-kacaj szerelmet alázna,
egymás mellé bújva sem apadna csókod,
és az égbe dobnánk sietős ruhánkat.

Forró ölelésed nem hinné képzelet,
a lemenő Nap már elfordulna, látva,
s feslett románcunkat néznék az égiek,
ahogy egybeolvad két fölizzó láva.

Kiss Csaba: Tiszavirág

Szerelem volt első látásra. A fiú sárga rózsákat vitt a lánynak. Fél év után megkérdezte:

- Nem lehetne...?
- Nem.
- Mikor lehet?
- Majd meglátod. Különleges lesz.

Júniusban a lány meghívta a fiút tiszai nyaralójukba. A partról látták, amint millió, násztól megrészegült, bolond kis élőlény virágszőnyegként hullámszik a víz felett.

- Tiszavirág. Várnak, felemelkednek, szeretkeznek...- mondta a lány és a fiú szemébe nézett. Megtörtént. A végén, a fiú a lány fülébe súgta:
- Tiszavirág. Ez lett a titkos kódjuk. Szeretkezések után ezt súgták egymás fülébe.

A gyászszertartás-vezető hangja megtörte a varázst.

A lány a sírhoz lépett, beledobott egy sárga rózsát, s csak ennyit mondott:

- Tiszavirág.

Deák László Sándor: A valóság kincse

Szemed mosolya amikor rám tekint,
szívembe valós édes álmokat hint,
hajad selyme, ha arcom simogatja,
mikor ajkad mézzel ajkam csókolja.

Vágyom, tekinteted tűzzel égessen,
szívembe szíved örökös lakó legyen,
s karod átöleljen jó szorosán hittel,
kebled mellkasomon pihenjen szívvel.

Kell, hogy társam legyél mellettem,
kell az, hogy lobogjon a szerelem,
nélküled már nincs édes valóság,
ha nem vagy, gyötör a szomjúság.

Deák László Sándor: Együtt a fényben

Amikor távol vagyok drága szíved izzó falától,
álmodozva rám gondolsz vágyakozásod szavától,
meztelenséged ékes kincse szobád rejtekébe marad,
szíved érzelve szárnyal felém, egyre csak szalad.

Majd könyvem is előveszed, hogy közelebb legyél,
verseimet olvasod, mondatai lelkedben így zenél,
gondolataim megérintenek téged, mint simogatás,
füledbe csengenek puha rímei, ez valami csodás.

Úgy érzed egyedül vagy, ha nem vagyok veled,
pedig a szívemben dobban szerelmes kis szíved,
lelkemmel mindig átölelek, egyedül sosem vagy,
szerelmünk nélkül nem nyugszik le a fényes Nap.

Deák László Sándor: Mézes vágyak

Magányában egy kávézó teraszán ülve,
tekinteted rátalált szép szemeire örülve,
puha ajakára gondoltál, mily édes lehet,
agyadban elindult a fergeteges képzelet.

Otthon aztán a mély csendben álmodozol,
kedves mosolyában vele egy percre találkozol,
vágyod, hogy megérintsen forró szeretettel,
angyal s ördög is lennél a felajzott kéjjel.

Angyali mézed ördögi testedről cseppen,
ajakadon csókja mannája, lelked rebben,
emberi lényed szemeddel árulkodott halkán,
ne csak álmaidban éljen, kéred őt búsán.

A forró méz társasjátékát óhajtja szíved,
még angyali szárnyad is ledobnád, elveszíted,
csókjai vad tengerén hajózik vágyódó tested,
aztán neki adnád varázslatos álmodozó lelked.

Így pihen le a fényes Nap nyugaton derengve,
nem lett ezen napon sem a tied áhított szíve,
a tekintet s a mosoly ím, kevésnek bizonyult,
képzeletbeli közelsége a mély semmibe hullt.

Györe Ibolya: Harmatcsepp

Ha leszáll a harmat egy kora reggelen,
rád gondolok teljes szívemmel, lelkemmel.
Eszembe jutnak a kezdeti éveink,
szívet melengető szerelmes perceink.

Ha felszáll a harmat, a nap előbújik,
szívemben sok csodás emlék kivirágzik.
Mindent megadtál, hercegnőként imádtál,
szerelmes szívedet élém tetted tálcán.

A harmat elillan tűző napsütésben,
a boldogság sosem igaz szerelemben.
Ráncos már az arcod, a hajad deres már,
de sóvárgó szerelmed mindig csak rám vár.

A szerelem soha nem öregszik meg velünk,
mert dobog, ritmust ver örökre a szívünk.
Szeretni soha többé nem fogunk már mást,
újabb harminc év sem hozhat tán csalódást.

Ha leszáll a harmat újra egy reggelen,
megfogom én akkor reszkető kezedet.
Átölellek, de már nem a régi hévvel,
csendes nyugalommal és boldog békével.

A tűző nap akkor perzseljen másokat,
merengve nézzük a fiatal párokat.
Eszünkbe jutnak majd fiatal éveink,
ápolgatja szívünk a szép emlékeink.

Györe Ibolya: Mi a szerelem?

Ha el tudnám mondani, mi a szerelem,
mindenki réges-rég szerelembe esne.
A szerelem egy szikra, egy izzó parázs,
ami éget, fáj, de néha csodás csapás.

Ha nem létezik a világon más csak ő,
Olyan, mint amikor beléd üt a ménkő.
gondolatod leköti teljesen lényed,
Nem hallasz, nem látsz, és elvakít a fénye.

Megérzed, ha ő jó az utcán épp szemben,
kiráz a hideg, és remeg lábad, kezéd.
De amikor már szemben áll éppen veled,
bizony bármit csinálsz, elakad a nyelved.

Aztán a sok bóktól elvesztetted fejed,
magadra parancsolsz, térjen már meg eszed.
Nem mindig sikerül, hisz csodálni való,
a szerelmes ostromban leszel megadó.

Szerencséd van? Egyből megkéri a kezéd,
természetesen boldog arája leszel,
Ám ha épp nincs szerencséd, magadra maradsz,
és indulhat újra a szerelem - szakasz.

Kell nekem? nem tudom! Imádj szerelemmel!
Elbukom? Az sem baj! Akkor is szeretem.
Számít hány éves vagy? Fiatal, aggastyán?
A szerelem egyszer csak úgyis rád talál.

Soha sem korfüggő az igaz szerelem
az érzés elválaszthatatlan kötelem,
Örök kapcsolat elengedhetetlenül,
csak időnként enyhén szólva megszélidül.

Györe Ibolya: Ölelj át!

Ölelj át, ha reggel kócosan ébredek,
Mert ez szebbé teszi az életem.
Szoríts kedvesem!

Ölelj át, hogyha nagyon rosszul aludtál,
mert nem kell, hogy ily korán csalódjál.
Szoríts s imádjál!

Ölelj át, ha elindulsz reggel utadon,
hisz, hogy hazatérsz-e nem tudhatod.
Szoríts aranyom!

Ölelj át, gondolatban, ha sok a gondod,
ha szeretlek, majd mindet megoldod.
Szoríts és csókolj!

Ölelj át meleg tüzes tekintetteddel,
Karod helyett szemed melegével.
Szorítsd a szemed!

Ölelj át, ha fáradtan haza érkezel,
az otthon melegét mindig érezned kell.
Szoríts magadhoz perzselő szerelemmel!

Ölelj a nap végén, fáradt szeretettel,
Zárj be a lelkedbe este, ha lefekszem.
Szoríts magadhoz! És soha ne engedj el!

Györe Ibolya: Szerelem szikrák

Gyönyörködj egy csodaszép virágzó fában,
vagy bújj el kicsit pálmafa árnyékában!
Tavasz a világ egy másik kis csücskében,
fürdesz a születés újuló fényében.

Tavasszal éled a természet csodája,
földből kibújik a növénynek csírája.
Lombba borulnak fák, nőnek a virágok,
Emberek indulnak látni a világot.

Tavasszal a természet olyan csuda szép,
Melegszik az idő, szikrázik a napfény.
Tele vagy derűvel, boldog napok várnak,
A fiúk és lányok egymásra találnak.

Szerlem-szikrák életen át perzselnek,
a múlt emlékének kalapot emelnek.
Diák-kori szerlem úgy emlékezem,
Egy életre szóló társat szerzett nekem.

Kérlek drága tavasz, építsd a lelkemet,
soha ne felejtsem az igaz szerelmet!
Emlékezz az örök tavaszvirágzásra,
A Szerlem érzésnek boldogságára.

Ha majd megöregszem, és remeg már kezem,
szerelmes időkre agyam emlékezzem!
Felidézzem, remegett kezem és lábam,
amikor a szeretett kedvest megláttam.

Már szerlem nélkül is remeg a kezem,
de még teljes erővel szeret a szívem.
Nem kell, hogy perzseljen szerlemem ereje,
Teljes szívem szeretete csak a tied.

Kérlek! Érezd! A szerlemem örök! Fogadd,
a türelem, szeretet örömet fogant.
Tavasz van, a szerlem új éledése,
Szeressük hát egymást, és éljünk békében!

Györe Ibolya: Csúf és Randa

Már az óvodában elkezdődött. A többiek együtt játszottak, én elüldögéltem egy sarokban. Nem játszott velem senki. Amikor először léptem be egy közösségbe, csak pusmogtak, nem köszöntek vissza.

- Hú! De csúf! – így aztán ez lett a becenevem, ha mégis rászánta magát valaki, hogy hozzám szóljon.

Nem változott ez az általános és középiskolában sem. A sok sírástól és magamba fordulástól aztán tényleg Csúf lettem. Még a lelkem is. Nem szerettem senkit, még a szüleimet sem, mert biztos ők sem szerettek engem, azért csináltak ilyen csúfnak.

Az egyetem sem kezdődött jobban. Itt még rút kiskacsának is csúfoltak. Egyre többet jártam a könyvtárba. Minden hónapban volt egy irodalmi est, ott legalább jól éreztem magam. Mindig sokan voltunk. Egy késő tavaszi délutánon már csak egy hely volt a teremben az éppen aktuális rendezvényen. Mellettem. Az utolsó pillanatban egy csapzott hosszú hajú velem egykorú srác rontott be a terembe és lehuppant a mellettem lévő ülésre. Végig feszülten figyelt, tapsolt, nevetett a vicces jeleneteken. Szabályosan jól érezte magát. Pedig igen ronda volt. Amikor vége lett az előadásnak, a székesemen fekvő kis kabátomat felkapta, és felsegítette. Velem ilyen még nem történt, így hát kicsit zavarba jöttem, de jól esett.

Kezét nyújtotta: - Randa vagyok! – elkísérhetlek? Egy párszor már követtelek, egy irányba megyünk. Már sötétedik, ha nem zavar, menjünk együtt! - Próbáltam mosolyogni, nem biztos, hogy sikerült. Aztán válaszoltam.

- Persze, menjünk együtt. Csúf vagyok- Erre már nevetett.
- Mi az, hogy csúf, ugyanúgy két szemed, két füled egy orrod és egy szád van, és minden a helyén van. – mondta kedvesen.

Ekkor én is elnevettem magam, úgy tiszta szívből őszintén. Bátorságot öntött belém a közvetlen hangnem, és megkérdeztem:

- És a Randa? Az milyen név? – most már duettben hahotáznunk jó darabig. Aztán még mindig mosolyogva megszólalt:

- Az osztálytársaim és a szomszéd fiúk még verekedni sem akartak soha velem. Azt mondta egyszer az egyik „Betörném az orrod, de minek javítsak a kinézeteden?”- hát innen a Randa. A rondát is ki kellene érdemelnem.

A vidám este után rendszeresen találkoztunk. Miután még két-három alkalommal jól elszórakoztunk a Csúf és Randa találkozásán, már komolyabb dolgokról is beszélgettünk. Kiderült, mindkettőnknek a zene és az irodalom a kedvence, hobbyja. Ő verseket írt, és novellákat, én rövid kis történeteket. Zenében hasonló volt az ízlésünk.

Sokat sétáltunk, kirándultunk a közeli erdőbe, a természetet és az állatokat is mind a ketten szerettük. Aztán elcsattant az első csók. Két kezébe fogta az arcom, megsimogatott, és azt mondta:

- Ha jól megnézek, te nem is vagy már Csúf, te Csilla vagy. Vagy inkább egy csillag, aki ontja a fényét, és bearanyozza a napjaimat.

Kezdttem nagyon boldog lenni. Már nem láttam sötéten a világot, már tudtam más emberekre is szeretettel gondolni, és a szüleimmel is megbékéltem. Csabival (mert ez volt Randa becsületes anyakönyvezett keresztnéve) együtt mentünk el a város legmenőbb fodrászához. Két hónapig spóroltunk rá. Amikor megkérdezte, milyen frizurát akarunk, azt mondtuk szinte egyszerre, amivel még szebbek lehetnénk.

Igen! Már nem láttuk magunkat csúnyának és rondának sem. Már ezt a fokozatot is átléptük. Új frizuránkkal és új ruhatárunkkal jelentős előrelépést tettünk az átlagosan jól kinéző emberek felé vezető úton.

A szerelem, az egymás elfogadása, a sok ölelés, az összetartozás élménye megszépített bennünket. Ma már több éves házaspár vagyunk, vannak gyerekeink. Az egyik rám, a másik Csabira hasonlít. És igenis, szépek. Boldogok. És a boldogság szebbé tesz, a harmonikus lélek harmonikus külsőt biztosít minden ember számára, még a Csúfnak és a Randának is.

Ollmann Anasztázia: TÍZ ÉV

még szép hamvas voltál
futballról álmodtál
fiatal mosolyod
szeretetéhes volt
a fájdalmat félted
a vigaszt megélted
a joghurt is ízlett
és a hűvös vizet
locsoltad nagy bátran
Balaton habjában
trambulín feldobott
s a kötél megtartott
s a céllövöldében
szürke esti fényben
is még boldog voltál
ha célba találtál

ma is visszajárnak
az emlékek, s fájnak
tíz év tovailleant
démoni szem villant
s ifjúságod vitte
mélybe a semmibe

boldogság fényének
én elengednélek
mint az aranyhalat,
rég visszadobtalak...
ha örömet látnék
arcodon, tán szállnék,
ha barna szemedben
és új életedben
kincset tudnék lelni,
nem fájna már semmi
Mobács, 2024. július 27.

Ollmann Anasztázia: KACÉR FÁJDALOM

Karcsú derekú darázs
csípős mérgű fullánkja
érte selymes bőrödet
egy napos délutánra...
Telefonnak ijedten
harsant a sikoltása...
ecetes víz s fagyos jég
mehet borogatásra,
s nyugtatni próbált szavam:
hidd el, nem fulladsz meg, nem!
Csak egy vörös pontocska,
nyoma sincs a nyelveden,
s erőteljes hangod még
kacér is - "Kúpot adjál!"
- áthúz az éteren az
örök láthatatlan szál,
pánik és a fájdalom
hív egy régi dallamot,
s az se számít, ki hallja...
lány szív-takaró kell most!
Mobács, 2024. április 28.

Ollmann Anasztázia: NYERSEN...?

Igen, érzem még...
bőröd lágy selymét
ifjúságodnak
zsenge vesszején,
s lázas álmodnak
gyors fuvallatát,
véráramodnak
vad dobbanását,
pezsgő hormonok
buzgó kútjait...
puha pamuton
lelve útjait
idegszálaknak
ujjaim végén...
s forró kapumat,
ahol beléptél...

De látom hozzá
mélybarna szemed,
hosszú pilláid
végén könnyeket,
mit el sem ejtesz...
csak szíved mélyén
duzzad patakká...
ó, hogy ölelném
meleg karokkal
fiatal lelked!
A szeretetnek
lángját érezzed!
Lüktetésedből
én mindet kérném...
boldogságodat
is így remélném...

Lágyan lehelt csók
ajkaid helyett
szép homlokodra
így jutott Neked...
Mobács, 2023. november 4.

Panyi Szimóna: Szerelmi vallomás

Arca, akár a Nap,
Úgy ragyogja be a hajnalomat,
Mosolya, akár a Hold,
Félszegen játszik lágy dallamot.

Szeme, akár a föld,
Elérhetetlensége meggyötör,
Haja, akár a tűz,
Lobogó, vágató, vad vágyakat űz.

Bőre, akár a hó,
Kínzó, csábító, érintésre hívogató,
Orra, akár a jég,
Hiába taszít belőle ennyi nem elég.

Teste, akár a víz,
Izgató a látvány, ahogy forró vágytól hullámzik,
Lelke, akár a szél,
A szenvedély szárnyakat ad, a szerelem te lettél.

A szenvedélytől túlfűtött éjszakán,
Kérlelő sóhajok érzéki hangján,
Meztelen testén leszek a takaró,
Vágyának vágyam a temető.

Szétnyílt ajkán a mézédcsók,
Minden porcikáját kívánom,
Tág pupillájában elveszek,
Szívében helyet követelek.

Szabóné Bencze Zsanett : ÁLOM!

Egy percre elmerengve,
Vágyam láttam beteljesedve.
Ő és én egy szűz lepedőn,
Indultunk a tüzes lejtőn.

Kéz a kézbe markolt,
Érintésre csók válaszolt.
Test a testtel érzéki harcban,
Elolvadtam a karjaiban.

Párás csípőm, nedves kelyhe,
Befogadta Őt, mint szent ereklye.
Egyre mélyebben, s hevesebben,
Kerültünk az élvezet kertjébe.

Ahol érzéki sikoltással,
Értünk nászunk csúcsára.
A valóságtól megtagadva,
Még egymásba fonódva.

Gyönyör kútjából, többször merítve,
Éjszakából reggel lett sietve.
Ártatlan ágyból, bűnnel ébredve,
Néztem sóvárgó, szép szemébe.

Vissza tükrözte a mámort,
Mi újabb kéj szikrát szórt.
Ajkát már éreztem számon,
Mikor elrepült az éber álom.
2024.10.05. Bézs

Szabóné Bencze Zsanett : Holdvilág

Egy ködfoltos éjszakán,
Felragyogott a Holdvilág.
Megcsillant fénye válladon,
Majd simogatott szabadon.

Pőre tested mámorát,
Felidézi az a Holdvilág.
Mi megcsillant a válladon,
És akkor ott, az ágyadon.

Tudtam, hogy már nem vagyok,
Se részeg se átkozott.
Mert ahogy Ő átkarolt,
Mint látomás elvarázsolt.

Szerelmének vad tüze,
Vitt engem a szívébe.
Mit elcserélni nem fogok,
Csak a magány az, mit megcsalok.

Vérem, véredért adom,
Mióta azon a hajnalon
Felragyogott a Holdvilág,
És tükörképében ott a nyár.

Mi évek óta visszajár,
És egy felhő bársonyán,
Láblógotva elvagyunk
Az lett már, az otthonunk

Hol árnyékunk a boldogság.
Amit látok én, az arcán
Mosolya ha rám ragyog,
Úgy érzem, hogy szárnyalok,

Mint aprócska hópihe.
Az lesz ennek a vége,
Hogy ránk nevet a Mennyország,
Ahogy az a Holdvilág.
2023.07.09. Bézs

Szabóné Bencze Zsanett: Szép violámnak!

Kortyolok a szőlő édes véréből,
És rád gondolok tiszta szívből.
Ajkaid buja bája tüzem szítja,
Feledem bánatim karjaidban.
Lelkem virága vagy te nékem,
Szép violám becses kincsem.
Hiszen náladnélkül félholt e világ,
Átlépném a pokolnak kapuját.
Földi létem adnám a révésznek,
Hogy vigye testem az ördögnek.

Kortyolok a szőlő édes véréből,
És rád gondolok tiszta szívből.
Méz színű kis fürtjeid illatára,
Lágyan ringó karcsú derekadra.
Lelkem virága te vagy nékem,
Szép violám becses kincsem.
Téged az Isten soká éltesse,
Egymásnak fogadott hűségben,
Mert náladnélkül félholt vagyok,
Szeretőm akkor csak a csillagok.
2023.02.25. Bézs

Szabóné Bencze Zsanett: Csók

Ha csókod álom,
Az ezeregy éjjelt várom.
Ha csókod szivárvány,
Tükröződnék az eső záporán.

Ha csókod regény,
A főhőse lennék én.
Ha csókod bánat, úgy
Gond otthon vagyok nálad.

Ha csókod szeszély,
Akarom a veszélyt.
Ha csókod mámor,
Érints meg Ámor.

Ha csókod véték,
A pokol tüzében égjek.
Ha csókod mérreg,
Úgy éltem érjen véget.
2023.02.09. Bézs

Szabóné Bencze Zsanett: VÁRLAK

Várlak, mint aszály az esőt,
Várlak, mint ég kékje a felhőt.
Várlak, mint bohóc a rivaldafényt,
Várlak, mint nappal az éj végét.

Várlak, mint tél a nyarat,
Várlak, mint est a csillagokat.
Várlak, mint szomjazó a vizet,
Várlak, mint szikra a tüzet.

Várlak, mint álom az ébredést,
Várlak, mint bánat a feledést.
Várlak, mint talmi a valót,
Várlak, mint mondat a szót.

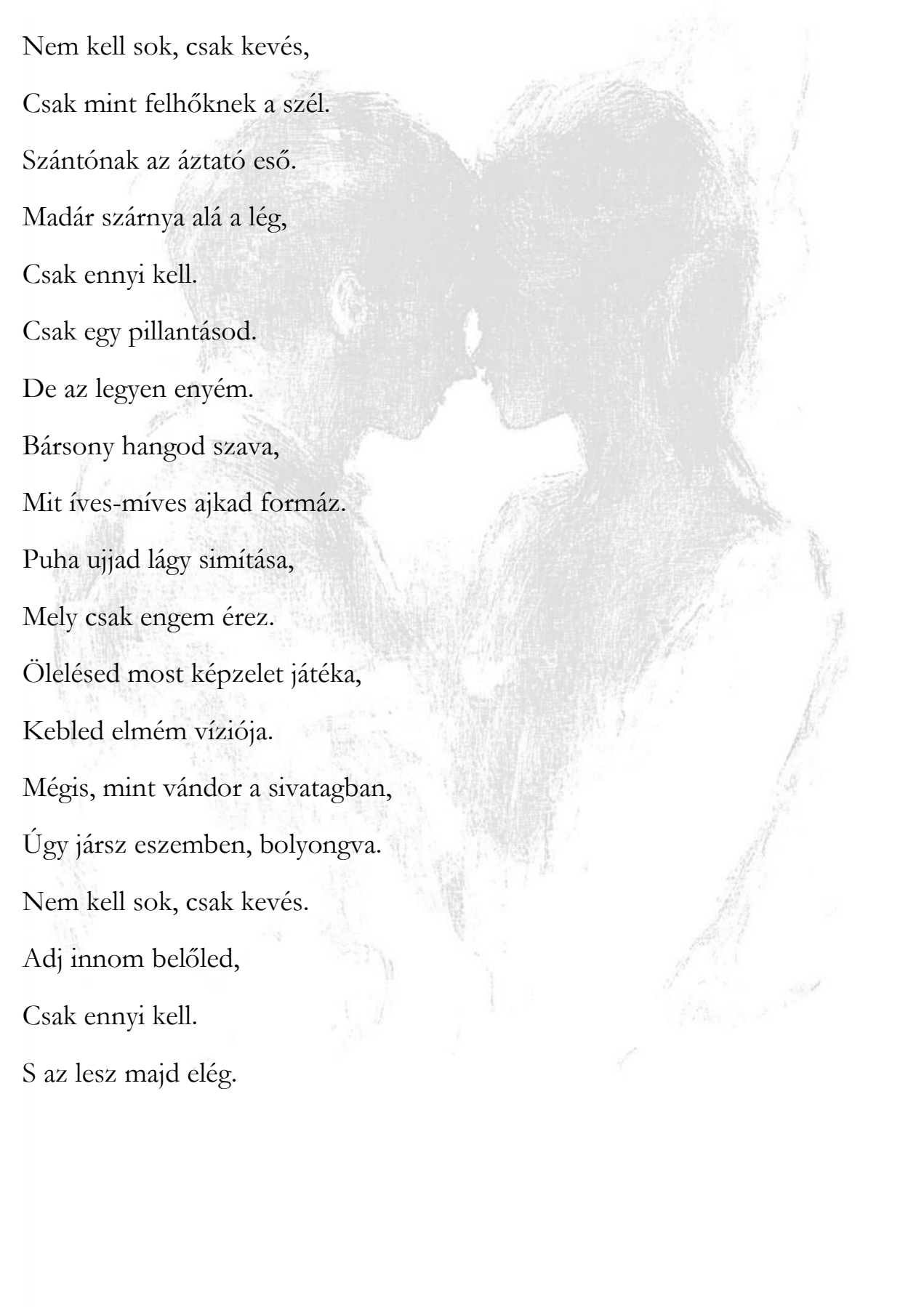
Várlak, mint vágy a gyönyört,
Várlak, mint jelen a jövőt.
Várlak, mint koldus a reményt,
Várlak, mint hős a regét.

Várlak, mint ajkak a csókot,
Várlak, mint állomás a vándort.
Várlak, mint vadász a prédát,
Várlak rég, gyere s ölelj át.

2024.12.10. Bézs

Kovács Ottó: Nem kell sok ...

Nem kell sok, csak kevés,
Csak mint felhőknek a szél.
Szántónak az áztató eső.
Madár szárnya alá a lég,
Csak ennyi kell.
Csak egy pillantásod.
De az legyen enyém.
Bársony hangod szava,
Mit íves-míves ajkad formáz.
Puha ujjad lágy simítása,
Mely csak engem érez.
Ölelésed most képzelet játéka,
Kebled elmém víziója.
Mégis, mint vándor a sivatagban,
Úgy jársz eszemben, bolyongva.
Nem kell sok, csak kevés.
Adj innom belőled,
Csak ennyi kell.
S az lesz majd elég.

Kovács Ottó: Rejtélyes találkozás

Ma sokszor gondoltam Rá! De délután eljött az idő. Az én időm. Már nagyon vártam ezt a napot! Ahogy telt-múlt az idő, egyre jobb kedvem kezdett lenni. Minden porcikám kívánta a pillanatot. Lassan peregtek a készülődés utolsó homokszemei.

Az ajtó előtt megtorpantam pár röpké másodpercre. Közben már rajta járt minden gondolatom. A múlt ködös függönyén átsejlett emlékek futottak tova, mintha egymás göndör fürtjeibe fonódnának. Nem létezhet egyik a másik nélkül. Elvesznének egyedül, mint a távoli végtelenben, a jövőpiszlákoló gyertyalángja...Hirtelen, mint valami távolban suhanó sólyom vészjósló hangja, megszólalt egy mentőautó riadtan vijjogó, az embervelejéig hatoló hangú szirénája.

Fölocsúdtam és belém hasított az ellenállhatatlan érzés. Szinte ösztönös már ez hosszú ideje. Nem tudok ellenállni. Ezt nem lehet leírni, át kell érezni! Határozottan nyúlok a kilincs után de megtorpan a mozdulatom. Az ajtót óvatosan kinyitva belépek, majd hirtelen megpillantjuk egymást, határozottan, szenvedéllyel, mindenre elszántan. Egyedül voltunk! Lassan előtört a tűz, a csillapíthatatlan, mindent elárasztóhév, forrón letepert...majd keményen- nekem úgy tűnt-megragadtam, mint vadászótigris a zsákmányát a dzsungel mélyén. Sokáig szótlán folyt a "csata", csak az idő múltával hagyta el ajkamat heves, ziháló hangfoszlány. A fáradtság jeleit vettem észre magamon. Minden igyekezetem hiába! Erőm forrása kezd kihunyni. Szinte dróton mozognak végtagjaim, mintha vitustáncot járnának, a józan észről teljesen elhatárolódva. Lenézek, s mellkasom mint valami túlhajszolt fűjtató, nem tud megpihenni. Most nem lehet abbahagyni! Nem akartam elrontani, most az utolsó mámoros pillanatok. Forró izzadságcsöppek, mint valami sós emberi eső, záporoztak egyre. Minden erőmre szükség van. Pszichémet kinyitva, mint egy könyvet, legmélyebbről előkotort gondolataim felszínre hozták a hiányzótartalékot! Órúten vágató hangok úgy hagyták el torkomat, mint mikor sikító vonatfütyt a mezők puha pázsitját végigszántja, ami lassan a semmibe vész...

A lassú eszmélés fáradt pillanatai öntötték el mindenem. Hogy pillanatai?! Nekem úgy tündek órái, kellemes órái. Szemem lehunyva is láthattam, újra meg újra e napom legszebb fényét. Romantikus búcsúzás következett. Nem tudtam hátra nézni. Fájó volt de érzésektől túlcsondulva léptem át a küszöböt...

Szabó Veronika: Szíved köré

Szíved köré rajzolom
az életem,
belsejébe puha ágyat
vess nekem!

Csókolj rózsát homlokomra
kedvesem,
szárba szökkent ölelésed
kell nekem!

Napsugárral játszadozva
fuss velem,
szellő-látta mosolyodat
hozd nekem!

Hajtsd vállamra fejed, dúdold
éneket,
simogató szerelmedet
add nekem!

Zilahi Zoltán: FORRÓ VÁGYAK

Tűz éget, s remegek,
Hirtelen elborítja lelkemet
Megszűnnek a zajok,
Nincsenek már hangok

Csak te és én
Egyedül a Föld kerekén
Csókjaid perzselik ajkam
S szerelmet vallok halkán

Érzem, ahogy tested lüktet
Ruháink is eltűnnek
Érintésed forrón ég,
Megtelik vele a lég

Két tűz alakja egybe olvad
Ágyukra illatos virágokat szórtak
Falon ugrál száz gyertya fénye
Mámorban fürdik szerelmem lénye

Érzem, közel a boldogság,
Ő az igazi, senki más!
Szenvedélyünk betelik,
Izzó testünk elernyedik

Balzsamok tengere körülvesz
Sóhajunk lassabbá lesz
Izzadt tenyerünk összeér,
Felettünk millió csillag zenél...

Zilahi Zoltán: Könnyecseppek

Jégszív felengedett,
Lelkem reszketett
Forró csepp hullt alá e szemből
Kis szilánkok törtek elő bentről

Cseppek görögnek némán, szótlan,
Egyik a másik után alá pottyán
Mielőtt földre hullanak
Kelő nap sugarába jutnak

Fény őket áthatja:
E könnyekben emlékek milliárdja
Mint apró tükrök összetörve
Mintha felettük senki sem őrködne

Egy könnyben gyerekkor fájdalom,
És emberek méltatlan rágalma
A másik cseppben kín, szenvedés:
Megértésükhöz száz élet kevés

A harmadikban panaszos terhek
S negyedikben megtépázott lelkek
Forró zápokként hullanak
De mielőtt a padlóra csapódnak

Gyöngyökké változnak át!
Szerteszét, ameddig a szem ellát!
Isten, Mindenható Isten!
Hát szenvedéseimért mégis kárpótolsz engem?

Zilahi Zoltán: Szemedben

Szebb a szemed tiszta tónál
Őszintébb ezer szónál
Belenézve látom a fényt,
Aranynál értékesebb lényt

Tekinteted érzékenyen remeg
Árad a forróság és szeretet
Hisz mi életünk? Lángolás!
Bár sokakban kihunyt e ragyogás

Csak nézem: Sugárzik!
Mi lehet, mitől szemem káprázik?
Fénynyalábok kergetőznek
Eltalálják szívem, beleégnek!

Ezer szó kerül falára
És testem mintha túlvilágon járna
Szent szavak, szent mondatok
Hozzám szólnak s hallgatok

Erős hangon beszélnek
Reszketek, ahogy ide érnek
Tanítani akarnak engem
S azt, hogy megértse lelkem

Minden fény a jóból lesz
Mert ha valaki ilyet tesz
Bensője világossá válik
Sorsán is meglátszik

Szemének kis emberkéje
Öltözködik hófehérbe
Fején igazak dísze, koronája
Belőle ered szentség sugárzása...

Hacsaveczt Róbert: Az egybeforró némaság

Ha kérdelem én, mi a szerelmed?
Te szelíden rám nézel, s nem szólalsz meg.
Ha kérdelem én, mi a vágyad?
Te csendben arcomat simítod.
Ha kérdelem én, mi az álmod?
Te halkán súgód, butus, látod!

Ha kérdelek, mit jelent a szerelmem?
Csak nézek rád, hogy mit nem?
Ha kérdelek, mit jelent a vágyam?
Csak finoman megcsókolom a vállad.
Ha kérdelek, mit jelent az álmod?
Csak füledbe súgom, mindent.

Ha egymás szemébe nézünk, mit látunk?
A végtelen óceánt, s a gyönyörű világot.
Ha egymás fülébe súgunk, mit hallunk?
A csendesedő szélben távoli szavunk.
Ha egymáshoz érünk, mit érzünk?
A szerelmet, vágyat és álmod.

Ha valaki ránk néz, mit lát?
Egy küzdelmekkel teli szerelmes párt.
Ha valaki füleli, mit hall?
Néma ordítást és halk suttogást.
Ha valaki tapint, mit foghatna?

Két szívet egybe forrva.

Szakolczay Adrienn: Ég veled!

Ég veled, s jó éjt,
Búcsúnkért ne ejtsd most könnyet!
Látni fogsz még,
Mikor csillagok borítják az eget,
Mikor felkél a Nap a szirtek mögött,
Mikor hűs szellő fúj a lombok fölött,
Mikor ezer virágát bontja a tavasz,
Mikor puha hóésésben vidáman szaladsz,
Mikor csilingelő eső idézi kacagásom –
Veled leszek, s tiéd lesz minden szívdobbanásom.

Szokolczay Adrienn: Hiányzol

Hiányzik az illatod,
Hogy miért? – Senki sem felel.
Hiányzik a két karod,
Ami álmomban átölel.

Hiányzik a mosolyod,
Amitől kirügyeznek a fák.
Hiányzol, s nélküled
Üres az egész világ.

Hiányzik szép szemed,
Ahogy gyengéden rám nézel.
Hiányzik lágy kezed,
Ha simogat, amikor becézel.

Hiányzik a hangod
Zengő, érces dallama.
Hiányzik féltő haragod,
Ha vetélytárs jön szóba.

Hiányoznak a szavak,
Melyeket egymás fülébe suttogtunk.
Hiányzol te magad,
És az idő, amikor még együtt voltunk.

Szokolczay Adrienn: Egy el nem múltó érzésről

Húsomba vág az érzés,
Mint éles, kegyetlen tőr,
Nincs bennem több kérdés,
Emléked mindent eltöröl.

Nevedet suttogom
Az éjszaka csöndjében,
A számodhoz lapozok
A telefonkönyvemben.

Kezem már rég
Csak a fekete űrt érinti,
Mit itt hagytál még,
A szívem fáj tőle, nem érti.

Nem érti, mi történt,
Csak egy levelet hagytál,
Ezt kaptam a múltért:
„Megint magadra maradtál.”

Hánykolódom ágyamban
Míg a hajnal eljön valahára,
Könnyek futnak arcomon

Neved hallatára.

Csak azt tudom, szeretlek
És bármi is érjen,
Soha sem feledlek,
Itt élsz még bennem.

Bárhová követlek,
Ha itt maradsz mellettem,
Te jársz az eszemben,
Nincs nappalom, éjjelem.

Te vagy a csillag
Végtelen egemen,
S te vagy a gyógyír
Fájó, égő sebemen.

Szakolczay Adrienn: Aprócska kívánság

Ha kívánnék egy csillagtól,
Csak egy vágyam lenne:
Változtasson tollpihévé,
S fújjon el jó messze.

Vagy legyek vízcsepp
Egy vidám felhő hátán,
Sóhaj a szélben,
Vagy az égen szivárvány.

Legyek a huncut Nap,
Ami Rád is mosolyog,
Vagy egy gőzmozdony párája,
Ami messzire robog.

Termékeny föld legyek
Csupasz talpad alatt,
Vagy talán tábortűz,
Mi könnyen lángra kap.

Pajkos fuvallat tán,
Mi borzolja a fákat,
Zöld fű a réten,
Amit lekaszálnak.

Én legyek az álom,
A föld, az ég, az Élet,
Hogy mindenhol ott legyek,
S láthassalak Téged.

Szokolczay Adrienn: Az ezüst Hold alatt

Nézz fel a Holdra,
Benne látsz majd engem,
Bárhol járj is tudd,
Itt vagy a lelkemben.

Lehetünk bár a világnak
Két távoli sarkán,
Tekinteted emeld fel,
S gondolj majd te is rám.

Ha felnézel a Holdra,
Tudd, hogy én is azt nézem.
Elválaszthat-e egy fél világ minket?
Örökké csak ezt kérdem.

Milyen fényes ma a Hold!
Ezüstös az udvara.
Tekints fel rá, s érezd a lelkedben:
Epedve várlak haza.

Nem telik el nap és éj,
Hogy ne gondoljak Rád.
Pillants fel a sötét égre,

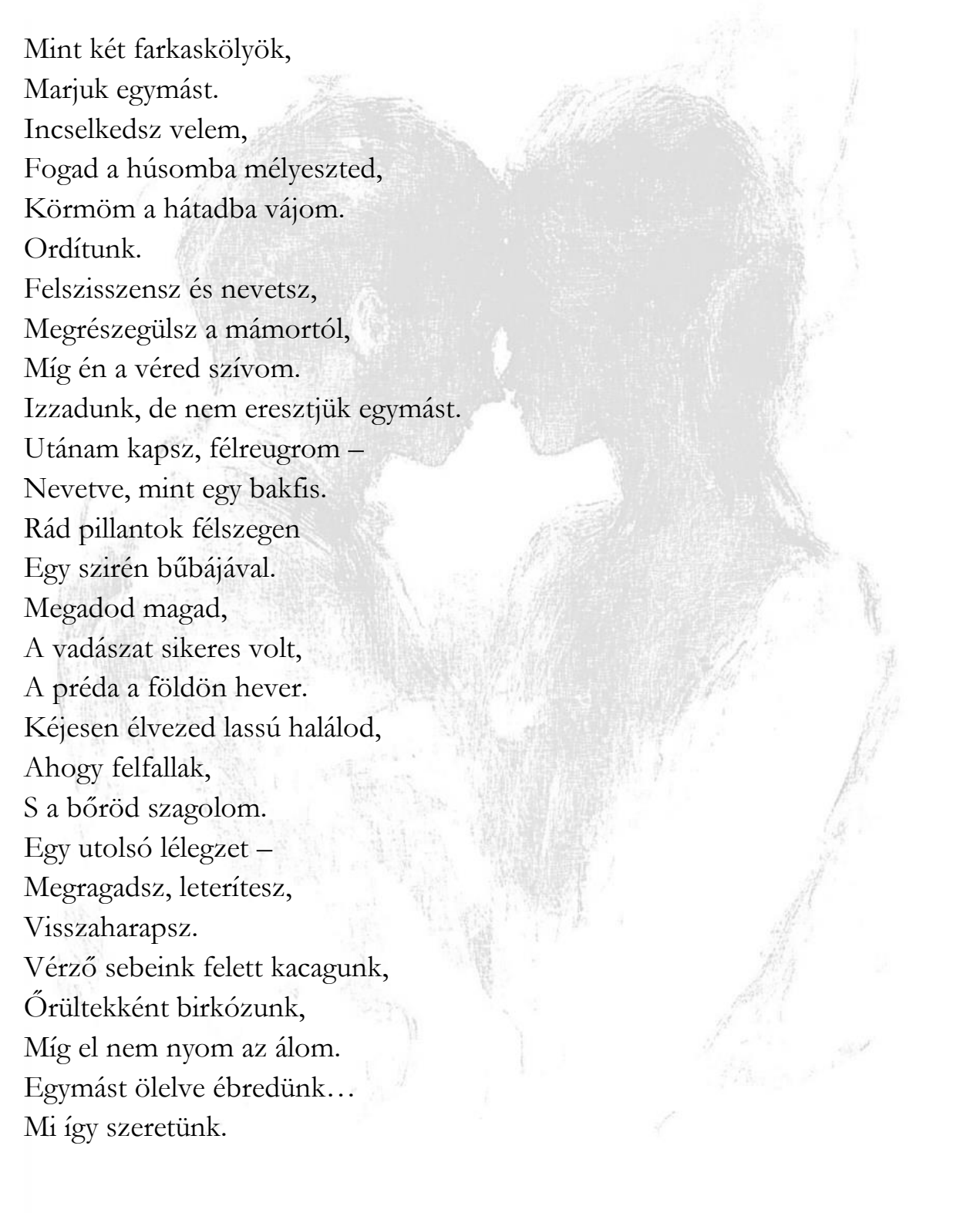
A magányos Hold választ ad.

Hidegen tekint le
Távoli honából,
Széttört szívek fájdalmáért
Semmivel sem kárpótol.

De te meg én tudjuk,
Hogy ha felnézünk a Holdra,
Egymásra gondolunk,
S a boldog, közös múltra.

Ezüst Hold világít
Ma éjjel is nekem,
Csak egy vágyam van ilyenkor:
Örökké maradj velem!

Szokolczay Adrienn: Vad küzdelem

Mint két farkaskölyök,
Marjuk egymást.
Incselkedsz velem,
Fogad a húsomba mélyeszted,
Körmöm a hátadba vájom.
Ordítunk.
Felszisszensz és nevetsz,
Megrészegülsz a mámortól,
Míg én a véred szívom.
Izzadunk, de nem eresztjük egymást.
Utánam kapsz, félreugrom –
Nevetve, mint egy bakfis.
Rád pillantok félszegen
Egy szirén bűbájával.
Megadod magad,
A vadászat sikeres volt,
A préda a földön hever.
Kéjesen élvezed lassú halálod,
Ahogy felfallak,
S a bőröd szagolom.
Egy utolsó lélegzet –
Megragadsz, leterítesz,
Visszaharapsz.
Vérző sebeink felett kacagunk,
Órültekként birkózunk,
Míg el nem nyom az álom.
Egymást öelve ébredünk...
Mi így szeretünk.

Szakolczay Adrienn: Merengő

Egy perc volt, mit szívem vágyott,
Átöleltem volna az egész világot,
Csak te, te legyél velem,
Te kísérij át kézen fogva az életen.

Csak egy perc volt, s kezünk összeért,
Meghaltam volna akkor egy csókokért,
Vagy mit csókokért! Sóhajért, ölelésért,
Balzsamos éjben egy apró érintésért.

De te eltűntél, nem látott szemem,
Csak tűnődtem rajtad, merengtem keservesen,
S te visszajöttél nevetve, kacagva,
Nem hallgattál akkor jajongó szavamra.

Csak a most számított akkor, az érintés, a gyönyör,
Mit suhanó éveink ránca eltöröl,
Mégfáradunk talán, az élet is meggyötör,
Isteni átokként sújt ránk a pöröly.

Csak légy velem szavak nélkül,
Néma szerelem örömmé szelídül,
Simogatod kezem, csók a homlokra,
Fektesse le a part menti puha homokba.

Nézz a szemembe és mondd el egy imát,
Tegyük le ma az összes nehéz igát,
Érezd az illatom, ahogy én is a tiéd,
Tudd, én vagyok, aki mindentől megvéd.

Ajkunkat nem hagyja el búcsúszó már,
Szerelmes szívünkre a végtelen vár,
A remény és boldogság egyszer ránk talál,
S nem téphet szét minket már csak a Halál.

Török Nándor - Erató dala: A pánt

Vállad érzéki gömbölyűsége
könnyedén ma a veszem lehet,
nyakad ívének szomszédos éke
megbabonázza két szememet.

Észre se veszem lenge ruhádat,
hiába kapdos alá a szél.
Nyugtalan vérem vétlenül lázad:
vonzóbb a pánt, mi életre kél.

Mozdulatoddal mozdul a pánt is,
kacér siklóként csusszan alább,
s képzeletemben e csábos áspis
nem tartja tovább már a ruhád.

(Csecsemők éhe lesz ajkam vágya,
tejmeleg halmod képzelem el,
s gyönyörök rejtett fészket kitarva
lüktető erem éroszi jel.)

Félénk gyermekké válok e ponton,
sok ezer sejtem érted nyafog,
s a pillanatot lehet, elrontom,
mozdulni karom feléd, ha fog.

Megáll az idő, s kételyt szül bármi,
néma kérdés lesz aggó hitem:
-E bűnös pánttal el tudok bánni?-
Szemhunyasodban ott az Igen.

Török Nándor - Erató dala: A forrás

Ósi forrásod íze, mi csábít,
végtelen szomjam öledbe űz.
Oltsd, amíg lehet, ments meg egy mártírt!
Halálvágyam huny, s éled a tűz.

Ma lángra gyúlva csak élni vágyok:
dekoltázsodnak ligete vonz,
fénylő dombok közt árnyékvont árok,
két horizontján bimbózó bronz.

S míg kalandozom e ringó tájon,
arcodon rózsáll véráramod.
Nyíló virágod tüzemmé váljon,
ha majd apránként magad adod.

Add oda szemed, s fényét is vele:
Érintéseim érezd, ne lásd!
Add oda ajkad csókokkal tele:
Ne biztasson Az, sohase mást!

Add oda karod! Add oda lábad!
Kalodám legyen mind végtagod!
Ölelj magadba, s tudd, hogy imámat
teljesíteni vénuszi jog.

Add oda, amit tilt a szemérmed!
Legjobb irányt szab csípőd, hasad.
Vágyak völgyében vár az ígézet:
csöppnyi rés, hol az élet fakad.

Török Nándor - Erató dala: A tunika

Kivillan combod fehérlő selyme,
s zezugod rejtü ügyetlenül.
Ösztönöm éled, bomlik az elme:
kékülő vérem érted hevül.

Tétova kézzel tapintom forró,
gyöngyöző tested domb-völgyeit.
Sóhajaidból tudom, mikor jó,
s ajkad kútjából ajkam merít.

Csókod nektárja, mint méz a borban
édesíti a pillanatot.
Többé már soha nem leszek józan:
kurta az élet, boldog vagyok.

Haladó létem szomját, ha oltod
női eszményként, rítus szerint,
istenné válok, ez nem koholt ok.
Rám égi mámort csókolj megint.

Adakozol, s én követelőzöm.
Húsom és vérem jussára vár.
Tavaszi szelíd lelked legyőzőn
jöjjön egy őrült éroszi nyár.

Világít combod fehérlő selyme,
megbabonázta Olümp' urát.
Rajtunk van örök, óvó kegyelme:
lassan oldom ki szép tunikád.

Török Nándor: Anakreón álma

Mottó:

*„S kedvelem azt, aki bölcs és Aphrodité meg a Múzsák
szép adományairól zengve szeretni tanít.” (Anakreón)*

Leányka és borocska, ettől javul a napod,
mind a kettő mámorít, boldog vagy, ha megkapod.
Tested lassan enyészik, míg a lelked tündököl,
s jól tudod, mi hiányzik, ha kétféle szomj gyötör.

Szíved szomja égi vágy, amit Érosz nyila kelt,
torkod szomja földi kín, áldozz érte telt kehelyt.
Legjobb, ha a leány tölt, öledbe ül, s úgy itat,
emlékeztet dolgodra, memóriád, ha kihagy.

Ő, tudja a mértéket, mennyit ihatsz anélkül,
hogy a véred odalent felpezsdül és nem kékül.
Gondozza ősz szakállad, csókot ad, ha megleli
bozótosban a szádat (borízún is kedveli).

Ajka közül csorgatja a borocskát ajkadra,
hogyha lankadni kezdesz, kézbe veszi, s nem hagyja
annyiban a dolgokat: jó szándékától zihál,
tömegvonzást ismeri, puha fekhellyel kínál.

Ha a bor már legyőzött, s úr a gravitáció,
tudja, meg kell pihenni, mert utána állni jó.
Ölébe vesz, elringat, mint anya a gyermekét,
telt keblei vánkosántovább álmodsz hát eképp:

„Leányka és borocska, ettől javul a napod,
mind a kettő mámorít, boldog vagy, ha megkapod...”

Tábori Alexandra: Neocortex

Meglátott-
Elvett.
Leváltott,
Nem tett.

Lépett -
De vissza-
Most mocskos,
Most tiszta.

Akart-
De némán,
Majd üvölt,
De énrám.

Kérdez -
Eltaszít,
Élvez ,
Megvadít,

Bírál,
Megdicsér,
Írkál,
Nem beszél ,

Hódol,
Nem szeret,
Bókol,
Megsebez,

Szorít -
Liheg,
Taszít -
Hideg.

Eltol – Forró.
Kék és bordó.

Tábori Alexandra: Ikerláng

Ikerlángom, megtaláltalak.

Álmomban már sokszor láttalak,
Nem is láttalak, inkább éreztelek,
Majd nap - nap után újra elképzelvelek.

A végzet mégis úgy sodort feléd,
Hogy észrevétlen szerettem beléd,
Még ma sem hiszem, oly szép ez a mese,
A tűz lett a levegő vad szerelmese.

Eleven most minden, s el is vitt magával,
Mint az ősz s a tavasz, minden viharával,
Színes virágok és hűvös harmat reggel,
Hogy kell együtt élni, egy ilyen szerelemmel?

Egy megállíthatatlan, felkavaró erő,
S egy elmozdíthatatlan, stabilan szerető,
Hogyan léphet úgy, hogy ritmizáljon?
Ha ugyanaz a dallam, biztos kitalálom.

Tábori Alexandra: Csak öledben igazi...

Csak öledben igazi az öröm,
Csókodtól még izzik a köldököm,
Lázadtól forró még a testem,
Mindig ezt az örömet kerestem,

Hiányzol, mint az eső a földnek,
Érzem, hogy a hiányod öl meg,
Mennék veled, ha megtehetném,
Nincs más vágyam, ezt szeretném,

Ha kéred, a világ végéig követlek,
Értsd meg végre, hogy **NAGYON SZERETLEK!**,
Nevettél, mikor kértem, hogy maradj,
Hogy ne ölj meg újra, hogy megint itt ne hagyj,

"Jövök és majd hívlak"- ezzel nyugtatgattál,
Tán megtehetted volna, de itt mégsem maradtál,
Minden percben jobban, egyre jobban várlak,
S nem múlik el soha, hogy szeretlek, kívánlak...

Tábori Alexandra: Minden oly nehéz

Nehéz az ing a vállamon,
A gombok is nagyon nehezek,
Nehéz a könnycsepp mely lefolyik államon,
Nehezek nagyon a rajtam nyugvó kezek,

Nehéz a paplan, a párna,
Puhaságuk mintha vassá vált volna,
Súlyos a kedves ismételt hiánya,
Mi mindent megadnék, ha most hozzám szólna...

Itt fekszik mellettem, mámortól alélt,
Fülledt az édes, friss levegő,
Engem ő megint ócska játéknak vélt,
S élvezettenger lett újra a heverő,

Minden taszít... minden oly nehéz,
Ismét rá kell jönnöm, csak játszik ő velem,
Énrám vággyal, nem szerelemmel néz,
S kéjtől fulladva nyugszik a keblemen,

Elnehezül mindenem, s minden körülöttem,
Ő meg csak nyugodtan pihen...,
Hogy mennyire szeret, megint csak bevettem,
Ő meg megint csak gyötörte a szívem,

Órák telnek el... mintha vasketrecem lenne,
Szoborrá dermedve, szinte nem is vagyok,
Neki meg édesen nyugszik rajtam teste,
S a pillanatok mind – mind ugyanolyanok,

Tudom hogy csak azért akar engem,
Tudom, hogy NEM szeret,
Tudom hogy csak használja a testem,
És ez ellen ő, semmit nem tehet...

Siklósi Krisztián: Összefolyva, - mosódva

Isteni nyugalomban,
Szuszogunk az ágyon
Összefolyva, - mosódva
Mint festék a vásznon.

Adj nekem nagy szerelmet!
Hozz nekem szép álmot!
Égszín lepelbe csavarva
A meghitt boldogságot.

Szoríts, kötözz magadhoz!
Te légy ki felröptet!
Égess meg napparazson
Ránts vissza a földre!

Vess fogamba zabolát!
Leszek a királyod!
Nyisd te a szememet,
Mer' úgy jobban látok!

S amikor már betörtél,
Omolj le előttem!
Hadd fonjalak karomba,
Mentselek ölemben!

Legyél őszintén gyenge,
Vedd észre erőmet!
Játsszunk csak szerelmet!
Játszd a királynőmet!

Reggel rézbőrbe bújtatsz
Lábom patakba mártod
Fejemről gyöngyök hullnak,
Lila-kék fagyban állok.
Te érted gyúlok lángra,
Csak miattad fázom.
S összefolyva, - mosódva
Szuszogunk az ágyon.

Rőszerné Fodor Ágnes: Két kéz ha találkozik

A függőhíd látványa magával ragadó volt. Mindössze másfél méter széles, keskeny, fapallós, réses lapokkal. Egy lengőhíd. Átvezetett egy hetven méter mély szurdok, hegyszoros fölött százötven méter hosszan az erdő, ámsziclás túloldalra. Néha voltak olyan csoportok vagy egyénileg vállalkozók, akik átkeltek rajta a kalandtúra kedvéért. Bár többen, akiknek, ha fizettek volna aranyban, akkor sem vállakoztak volna rá. A hölgyek inkább távol maradtak. Így ezen a napon, 1990 kora tavaszán összeverődött egy huszonöt fős férfiakból álló csoport. Eldöntötték, ki lesz az első induló, ki az utolsó. A további sorrendet megbeszélték maguk között. Volt, aki örült, hogy első lehet vagy éppen az utolsó. A start előtt rutinszerűen kaptak mindenről eligazítást. Menetrendszerűen indítják az önként vállalkozókat. Lista szerint. 'Azt kell tenni, amit majd mondanak a szervezők! Akkor minden szuper lesz!'

A baseballsapkás, farmeres fiatal emberek gondolataiban a sikeres, ép bőrrel való visszatérés járt, a veszélyesnek tűnő átkelés után. 'Csak nem lehet ez vészes! Szigorúnak tűnik az ellenőrzés. Nem is indítanának túristákat, ha nem lenne biztonságos'. Akadt azért egy, aki hatalmasat sóhajtott, többször is. 'Á, csak a magaslati levegő miatt van!-mentegetőzött. Még volt húsz perc az első indításáig.

Eddig senkinek sem tűnt fel egy kedves, megnyerő, inkább bájosnak nevezhető hátizsákos lány. Nem különleges szépségű, inkább egyetemistának tűnt. Mindaddig, amíg a csoport tagjai közé be nem lépett. Felvilágosította őket, ő pszichológiát tanul, egy kutatásban vesz részt, amely összefoglaló turista élményekre irányul. A függőhíddal kapcsolatban tesz fel kérdéseket. Ez a dolgozatának lesz az anyaga. És már át is adta az íveket. Csak ketten utasították el. 'Neveket nem kell írni rá, csak számokat.-Akik kaptak, azoknak a kérdőívére a felső sarkába felírtam egy nevet: *Glória* és mellé egy telefonszámot.' . A nevet ő választotta, mert beszélőnek tartotta. Nyugtató, őrangyalos, érzélem és érdemdúsan hangzó. 'Csupán azért adom meg férfiaknak, mert ez itt letéphető, perforált. A része a feladatomnak, amennyiben többet kérdeznének vagy közelebbit szeretnének megtudni a kísérletekről, az eredményekről, ezt a számot felhívhatják. Érdeklődhetnek.'-tette hozzá.

A feleletválasztós kérdések lapjai egyszerűnek tűntek. *Veszély-előre örül-ismeri-e, először indul- már tapasztalt- miért választja-felfelé-lefelé néz-mindegy-társsal vagy egyedül*

jobb-megállna-e-visszafordulna. Hasonlók. Aztán olyanok is akadtak, tulajdonságokat kellett aláhúzni, ami jellemző a kitöltőjére. *Elszánt-bátorságpróba-bizonyító-kihívás-rendszeresen választ adrenalin fokozó sportokat.* Megköszönte azoknak, akik gondosan kitöltötték. Végül mindenkihez fordulva tette fel a kérdést. '-Enyhítené-e a feszültséget némiképp, ha kezet szorítanavelema hídra lépése, az indulása előtt?' -mosolygott biztatóan. 'Ott fogok állni a függőhídnál.' A válasz sokféle volt. 'Semmiképpen. Akkor már csak magamra és az útra koncentrálok, amit tenni kell, meg amit mondtak. Vagy. 'Nem fogyasztom már akkor feleslegesen az üzemanyagot, amikor már jár a motor!' Láthatóan remegő inait úgy igazgatta közben, hogy mindenki tekinthesse inkább lazító bemelegítésnek, mivel ő mozgással vezeti le a feszültségét.

'Jól van.-biztatott a lány mindenkit. Jó utat, szép élményeket!'- Abban a reményben rakta be a hátizsákjába a kitöltött kísérleti anyagot, talán lesz, aki a kézfogást sem hagyja ki. Ez a tapasztalat gazdagíthatja még a dolgozatának az anyagát. Mert eleven közelségbe kerülhetne az átkelő férfiak személyéhez, akik izgatott, feszült állapotban vannak, levezetik-e a bennük elfojtott izgalmat: hátha mégis tévedés-az átkelés. De meghátrálni már egyikük sem akart volna. Sem kimutatni az aggódását vagy segítséget kérni, esetleg előadni egy ficamot, támogatásra szorulna.

A szervezők nyugtatták a csoportot, a férfiakat. Segítettek nekik felkészülni.

'Ha kifáradnak, megállhatnak, nem kell megrémülni, aztán lehet tovább menni. Ne fagyjon meg senkinek a vér az ereiben! Csodás idő is van. Február közepén szokatlan. Mindenki itt gondosan figyelemmel kíséri a túristákat, amíg végigmennek oda és vissza. Nem kell kiabálni, sem sikoltozni! Egyetlen kötelező kellék volt: egy biztonsági övcsat. 'Nem szokott szükség lenni rá.'- tették hozzá a szervezők.-

'Nekem nem kell! Nem akarom felvenni!'- hangzott innen-onnan. Sikerült meggyőzni őket. 'Ez előírás. Semmi más oka nincs.' Mind feltette, bekapcsolta. Az első a hídhöz lépett. Ránézett a mosolygó Glóriára, kezet nyújtott neki? '-Két kéz egybefonódásával önmagunkról is adunk választ.- így fogadta a lány, csillogott a szeme is. A férfi biztos lábbal lépett a függőhídra. Amikor a híd jelölt szakaszához ért, akkor indították sorban az átkelőket. Csak a harmadik vagy a negyedik induló fogott vele kezet. '- A végső sikeréhez hozzájárulhat a kézszorítás.-mondta neki a lány, aki egy nyirkos tenyerű fickó volt. Feszült,

ideges, ám úgy tűnt, ez a személyes kapcsolatmintha kívánsága lenne. Valami útravalót vinne magával. –' Még a szeme fényét is beleérezem, annyira átsugárzik.'- jegyzete meg a férfi. 'Hát, tudja, két kéz ha találkozik egy ilyen izgalmas alkalommal, az több,mint pusztá kézfogás. Jelentősége van. ' - barátságosan fogott vele kezét.A szokásosnál hosszabban tartott. Az induló részéről. Nem rázta, mert nem üdvözlés. Elég egyéni stílusa volt, mert a férfi megragadta a jobb karját is, -'Lefényképeznek, azért teszem.- 'Egyáltalán nem vonakodom'-és igyekezett nem elrontani a lány a legjobb képet, amit a férfi barátnője készített róluk. Talán túlságosan is jót. 'Örülök, hogy megismerhettem, egészen másképpen gondolok a függőhídra.' –köszönte meg a férfi. Már széles nevetéssel lépett fel a függőhídra. A csoportnak több mint a fele örvendezett a sikeres átkelésnek a túloldalon. A következőknek egyike-másika élt még a gyors kézfogással a hídra lépés előtt. Átért és visszaért mindenki.

A lány már nem volt a hídnál. Nem keresték, nem hiányolták.Mindenki elfoglalt volt az élménybeszámolóval, a felszerelés leadásával. Utána folytatták a sajátjaikkal a kirándulást. Valamivel később néhányan még észrevették a függőhíd melletti kis parkban a lányt, de közülük csak kevesen ismerték fel, még kevesebben olyanok, akikcsak intettek neki távolról. A lány statisztikázott egy padon. 25-ből 7 felismerte, ebből 4 kezét fogott vele. Egy közülük, aki észrevette a parkban, felismerte, megismerte az arcát. Emlékezett a kézfogására. Az a férfi odalépett hozzá. Elmesélte az élményeit. –'Minél többet hallok a függőhíd tapasztalatokról, annál jobban tudom értékelni a dolgozatomban.– őszinte és kedves érdeklődéssel figyelte őt a lány, mint aki éppen megjegyez mindent. – 'Az idegenek hozzáállását, érzéseit is megismertem, együttműködésüket velem.Ez statisztika.Megosztását köszönöm.'

A nyirkos tenyerű fickó volt. Beszélgetést kezdeményezett. 'Különleges az ön feladata is. A véletlen folytán járt itt, jól esett a kitöltős felmérősi, segített előtte. Nem tagadom, volt bennem drukkk. De egyben valami csodálatos is történt, nagyon jó lett a kép. Nézzel! Ezt fogom majd megosztani'-dicsekedett hóstettével a férfi. Majd annak a 7-nek adott a lány egy újabb lapot névvel, telefonszámmal, akik intettek neki a parkban vagy kezét fogtak vele indulás előtt.. Dem mostnem a Glória, hanem a *Mónika* név állt a telefonszám mellett. Azon a napon 25 férfiből 7 ismerte fel, később egy hívta fel. Aki Mónikát kereste. A parkból.

'Ez teljesen várható eredmény, ennyire lehetett számítani'-jegyezte meg a kísérletet vezető tanára elégedetten. - 'A függőhíd egy további cáfolhatatlan adat, bizonyítása a lélektanak. Egy azokból, amely már hosszú ideje diszkutáció témája.' - tartott egy kis szakmai ismertetőt is a hallgatójának.

Majd a következő héten előadótermi előadás tárgyává tette. Nem véletlen választása volt, mert akkoriban még újnak számított a február 14-éna Valentin nap szeretekapcsolatos gesztusai..

'Amikor egy bizonyos adekvát, fajlagos ingerhatás alakul ki az emberi testben, ami meghaladja az ingerküszöböt, tartós-huzamos hatása van, felszabaduló kémiai anyagok indulnak be. Izgalom, veszélyérzet egy ijesztőstátuszban. Ezzel egyidőben kíséri ezt egy másik személy érdeklődése, a lényéből kiáradó pozitívenergia, empátia. Ez az érdekes a dologban. A bipolaritás, mert nem húzódik el tőle. A kézfogások illusztációk. Adatok igazolták. A lélektan, a pszichológia ezt nevezi hiányattributumnak. Azok a férfiak, akik közvetlenül a hídnál tulajdonítottak jelentőséget a *Glórian*nevű személyének és a vele való kézfogás gesztusának, az érintkezés a számukra megfelelő ellenszer lett. A kompenzáció. Tudat alatt a testi érintkezés egyszerű gesztusa kioltotta a valóságban a függőhídon való átkelés feszültségeit, oldotta a görcsöt az inaikban is. Nem csoda, hogy alkalmazták! A parkban jelzett adatok azt mutatják, lecsengett, elmúlt, megszűnt ez az állapotuk. Ezért nem volt jelzés a testben, semmi kémia *Mónika* irányában. Hiányattributum. Jegyezzék meg! Több különböző összefüggésben igazolt, kimutatott a lélektanban. Itt látható a cikk a prezentációs táblán. '*Glória-Mónika* felnézett a vetítőre, ahol Rómeó és Júlia, a két veronai szerelmes képei vonultak fel.

'Azok a szülők, rokonok, barátok, ismerősök, akik két fiatal együttjárását, kapcsolatát, szerelmes érzéseiket tiltják, ellenzik, ezzel beindítják a hiányattributumokat. Még erősebben kötődnek, ragaszkodnak, kapcsolódnak egymáshoz. A lélektanban eza klasszikus neve: $R.+J=H$ -attributum. Glória-Mónika a telefonjára nézett. Szerelmes üzenetekre. Csak egy nyirkos tenyerű kéz küldte. Már együtt járnak egymással. Szerelmesek lettek egymásba. Titokzatos vonzalom. Glória-Mónika rájött magától. Az egyik legegyszerűbb gesztussal kezdődött. Tenyerünket a másik kezébe csúsztatni, majd összezárni körülötte ujjainkat. Mi minden rejlik egy puszta kézfogásban és mögötte? Fontos és titokzatos sugárzás érezhető jelenléte. Rejtett okok mozgatják őket, amióta megtörtént a teremtéssel a nagy hasadás. Sajgó vágy hajtotta

mindkettőjüket a hiányzó részük megtalálására. A nyirkos kezű fiatalembert a hiányzó oldalbordát, az egyetemista lányt a hiányzó felét, amiből teremtett, hogy betölthesse női hivatását. Amire született. A feleség szavunk az egyik legszebb szó. Ez a szerelem. Semmi más nem az. A puszta nemiség a humánus szempontjából nem veszélytelen játék. A találkozás az igazival. Lélek kell, csak az erotikából vezet az ösvény az ég felé. Ha megtalálta a másik felét. Megtörtént. Jeleit egyértelműen érzik, tudják mindketten. Titokzatos dolgok ezek. Az igazi vonzalom, a magasabb rendű, a fontos és titokzatos sugárzás nagyon ritka, és kivételes az életben. Nem szabad elvetni, mert nem találjuk meg soha többé. Kapott egy medált a nyirkos kéz tenyeréből. Mindkét oldalán római mintára - mert mindketten imádták a történelmet is- két kezű formáló párt ábrázolt. Pont olyat, amelyet Marcus Aurelius és II. Faustina, Antoninus Pius császár lánya házasságkötésének tiszteletére vertek aranyból Kr.u.145-ben. Nem kellett neki erre tudományos hipotézist felállítania. Bizonyítására képletet is tudott volna készíteni. Ilyenformán: $M+M = E$. **M**egértés, **M**egbízás, **E**gyetértés. A nyirkos tenyerű férfival ez az ő kézszerítésük. Ám az ő számára ez a legdrágább medál. A sorsdöntőhöz kézfogóhoz vezetett a nyirkos tenyerű férfival. kr. u. 1991-ben. Soha többé nem vált meg tőle.

Rőszerné Fodor Ágnes: Egy parányi kétség

„A szerelmes ember olyan, aki jobban akar tetszeni, mint amennyire tetszhet, s ezért van az, hogy a szerelmesek csaknem mindig nevetségesek. „

Champort

Franciska üldögélt a fodrász szalonban, a haja már készen volt, még a körmösre várakozott. Lapozgatta a magazinokat, katalógusokat. Az egyikben látott a reklám oldalak mellett hét pontot, amelyek erre a kérdésre adtak választ.: *'Mi szükséges ahhoz, hogy jól érezzük magunkat a bőrünkben?'* Erős, fejlett önbecsülés, a saját test elfogadása, képesség barátságok és másféle társadalmi kapcsolatok kiépítésére, ép környezet, értelmes munka és megfelelő orvosi ellátás, elégedett élet a jelenben és megalapozott remény arra, hogy az életnek a jövőben is lesz értelme.' Ezen szempontok mindegyike rámutatott arra, hogy az egészség nem csupán a testre vonatkozik, a lélekre, az anyagai körülményekre és a környezetre, szeretetkapcsolatokra is. Elégedetten sóhajtott egy nagyot.. Szerencsésnek érezte magát. A kedves Lalóra gondolt. Már várta a találkozást vele. Az összeomlások, a rengeteg válságtünet után mintha már egy ciklus vagy korszak végére értek volna. A másik újságban a horoszkópokat nézegette végig, megszokásból. Hamarabb szólította a körmös, és ennek örült. Amikor végzett, elégedetten nézte magát minden tükörben. Egész életében volt rajta súlyfelesleg, öt-tíz kiló biztosan – és féltonnányi a boldogtalanság miatt, hogy ilyen formátlan. Alig 158 centiméterhez képest megítélése szerint ő túl vaskos. Gyűlölt izzadni, utált tornázni, ezzel szemben imádta és – ez nem változott semmit – a túró-tortát, az édességet és nasizni is. Az osztálytársai, a lányok persze energikusak voltak, csinosak, futottak, balettoztak, néptáncoltak. Utálta velük a tornaórákat. A családjában mindenkinek volt túlsúlya, de semmi lelki problémája. Senki nem esett neki, hogy csak akkor ehett a tortából, ha utána lefutja. Egyszer járt egy fiúval, aki mindig biciklizett meg kocogott. Őt is hívta a pályára, akkor elhatározta, vele tart. Körbenyargalt a pályán, ő mérte az idejét. Ez így ment egy darabig, aztán egyszer közölte, most ő következik. Rajta a sor. Egyetlen egyszer lihegte körbe a pályát. Végeláthatatlannak tűnt. A célban majd biztosan átöleli és megcsókolja érte. Visszatekintve, alighanem ez volt az edzettség felé vezető útján az első és az utolsó lépése. Amikor próbálkozott kényszer nélkül, magától egy kis biciklizéssel vagy zöldséges diétával, a jelek szerint több kellemetlen hatás összeadódhatott, mert még hízott is. Egy évig tette ezt, és hat hónapig tartott utána, mire elfogadta magát. Úgy, ahogy van.

Kemény húsú körte maradt, felöltözve mutatósabb, ám érdekes módon sokkal több lett az energiája, az életkedve. Annyi túrótortát ehetne, amennyi beleférne, de nem szokott rá. Biciklisnadrágot sem kényszerít rá senki. Sokat köszönhetett Lalónak is. Mellette úgy hozta a kapcsolatuk, akaratlanul és programfüzet nélkül is egy rejtett sportlédi született belőle. Fízett, megnézte még a magazint, mert , útban venni akar egyet a Stúdió és Gomba cukrászda felé. Lalónak is megmutatja, nagyon sokat beszélgetnek. Sok közös van az érdeklődésükben, a felfogásukban.

Lajos öt éve dolgozik a Városi Rádió stúdiójában. Több, mint műszerész, ám több egy hangtechnikusnál. Ért minden digitális berendezéshez is, jórészt ő segített sokat az átállásban is. Nem sokat találkozik a munkatársaival, amióta legtöbbször az éjszakai minimális gárdában van. Küldik szöveges üzeneteiket vagy - ritkábban vannak élőben -, a hívásaikat Kétségbeesettek, magányosak, fiatalok, idősebbek. Zenéket, dalokat, bátorító üzeneteket továbbít feléjük. Nem élő adás, havonta csak kétszer van, a hosszú és kiemelt ünnepek idején gyakoribb. Az élő más, de Laló mindig tudja, ha váltania kell. Vörös lámpa jelzi, az előre felvettről átállnia. Fülhallgató, átgurul a keverőasztalhoz, mikrofon. Ugyanazon a hangon beszél, mint a rögzítetten. Mindig sokan hallgatják a műsort. Hat év óta? Vagy hét? Egy tervezett gerincműtétje során találtak egy dió nagyságú daganatot. Eltávolították.

A műtét során vagy következtében az alsó végtagok mozgásában szerepet játszó idegszálak egyike sérült. Súlyosan. Hetekig mozdulni sem tudott. Fejben sem. Aztán következtek a pokoli fájdalmak hetei. Vizsgálatok sora. Kórházban. Három hónap után hazamenetel. Az orvosok intették óvatosságra és türelemre. Lassú felépülésre. Otthon csak iszonyú fájdalmak időszakát következett. Rengeteget köszönhet a szüleinek, a családjának, a barátainak, hogy a műtét után felépülhetett fizikailag. Fantasztikus segítsége és a társa lett a bajban akkori barátnője, Franciska. Nemcsak a jelenléte, a vidám természetessége, hanem az, hogy ellátta olyan könyvekkel, Cd-kel, amelyek csodás felépülésekről szóltak. Együtt járt vele a gyógytornára fél év múlva, amikor az alsó végtagok mozgására már nem járt házhoz gyógytornász sem. Erőre kapott és erőt merített. Tudatosan, terápiászerűen. Evezőpadon kezdte. Együtt is. Persze akkor nagyon sokat nevettek. Többet, mint húztak. De ez is kellett a megpróbáltatásaiban. Így már tud dolgozni is. Megtanult először a kerekesszékekkel közlekedni. Sokat segítettek a volt diákjai, akik visszavárták az iskolába, a kollégáinak, a főnökének, az igazgatónak is. Mivel úgy döntött, nem

tér vissza a pályára, nekik hálás ezért a lehetőségért. Ma délelőtti műszakban van. Felvételeket állítottak össze az adásra. Ma este otthon lehet. Otthon? Igen, az. Több, mint amiről még a műtétje előtt képzelte magának. Amikor Dr. Bak Jutka már félév után feladta. Boldogtalannak ítélte a kapcsolatukat. Pedig akkor még szó sem volt kórról. Igaz, ő maga már sokkal korábban megállapította, hogy nem illenek össze, semmi nem hozta őket közelebb egymáshoz. Hátterük is különböző volt. Tévedés. Ő nem elégedett a féllal, ha van egész is.

A családjában élő és eleven szükséglet volt az érzelmi közelség. Az elmúlt években önbizalmat és lendületet adott neki a meghittség Franciskával. Az együtt eltöltött idő eredménye. Érezte, hogy boldog. Nem kérdezte tételesen, vajon Franciska is az? Ma megteszi. Ránézett az órára. Végzett, és elkészült a recepción is. Nyári, meleg este lesz. Még a botot nem dobta el teljesen. A tolókocsi mindig a csomagtartóban van. Az autót a nászajándékból vették. Leült a stúdió melletti Gomba cukrászda teraszára, tudta, hogy Franciska ma este itt lesz. Még volt egy órája, azonnal körbeudvarolta a társnője, és a gyümölcsös krémkehely, a kedvence már előtte is volt. Amikor az első kanállal élvezettel kóstolta, majdnem hangosan nevetett fel, mert eszébe jutott a nászútjuk. Friss házások voltak és mindketten biztosak abban, hogy ezt az intézményt nekik találták ki, miközben Franciaországba autóztak. Akkor sem gondolták másképpen, amikor a vadonatúj kocsit lerobbant, és komoly vagyont fizettek. Akkor sem estek egymásnak, amikor másnap reggel felébredtek, a frissen javított új autót ellopták. A szerelem mindent legyőz, folytatják nászútjukat. Kocsit béreltek. Rövidesen a sebváltóval lett probléma. Franciska valójában nem sokat látott Franciaországból. Pedig előtte bújt a térképeket, útikönyveket, és kívülről mesélte neki, mit látnak, és mit esznek majd. A francia kulináris élvezeteket is tanulmányozta. Tényleg röhögni lett volna kedve, Lajos lassan kanalazta a remek szedres parfét. Franciska a melegben vagy ki tudja mi okból, az arany karikagyűrűre allergiás lett. Égett, feldagadt, orvosi beavatkozást igényelt. Állandóan émelygett az autóban. Egy francia ebéd után kapott ételmérgezést, majd hányatták. Vigasztalóként levitte a tengerpartra, vitorlázott sokat, Franciska is élvezte, igaz vészes napszúrással két napig fektették sötét szobában. Végül arra döntöttek: ők hazaindulnak a biztonsággal kecsegtető otthonukba, az édes összebújásokkal. Az már eltörpült, hogy hazafelé ellopták a táskáját mindent, de hazaértek. Elfogyott a gyümölcsös krémkehely. Franciska is közeledett, a kék-fehér nyári ruhájában, a kezében színes lapokkal, talán képekkel is? Képek! Ettől az emléktől még szélesebb lett a mosolya,

amikor magához ölelte és megcsókolta. Mert a leadott fotók szőrén-szálán valahol eltűntek. Lajos érezte :szeretem, szenvedélyesen, semmi bizalmatlanság nincs bennem. 'Milyen lett a hajam? És a körmöm?'- kérdezte Franciska, miközben átültek a kényelmesebb sarokasztalhoz, Lajos felrakta a lábát, ő pedig a szokott módon átvette rakta a sajátját. Felgyúltak a téren az esti fények, és beindult a színes, zenélő, nagy szökőkút is. 'Olvasd el az üzeneteidet – ma neked is írtam egyet, a Pillangós avatart nézzed! – és a zene is Tiéd.'

'Nahát! – ez igazi szerelmes dal!- ujjongott Franciska. - Talán én vagyok a szerelem maga? Arról énekel a férfi? Ez olyan romantikus!' Otthon első útjuk a gyerekszobába vezetett. Bendzsi aludt már édesen.

Reggel még motyogva fúrta a fejét a párnába Lajos.

- Jó reggelt, drágám.
- Ki...az ...a Nusi! – kérdezte Franciska olyan tónusban, mint egy vérvéd ügyésznője.

Lajos az egymillió éves törzsfejlődés során kialakult érzékével pontosan tudta, mikor kell igazat mondani, minden kérdésre kimerítően percnyi habozás nélkül válaszolni.

- Nem ismerik semmiféle Nusit.
- Na, persze, hogy nem ismersz. – Mégis azt álmodtam, hogy elhagytál egy Nusi nevű nőért. Aztán felébredtem, és csak hánykolódtam és nem tudtam tovább aludni! A méregtől!

Lajos még szeretett volna egy kicsit heverni, Franciskát magához húzta. Akinek ez a gyengédség nagyon jól esett, már visszaölelte volna. De jóval nagyobb erővel tépte ki magát a karjaiból, mint indokolt vagy kívánta volna.

- Csak álmodtad az egészet. – Lajos reménykedett, még legalább öt percig heverhet tovább.
- Itt vagyok melletted. És itt van a kis Bendzsi is. Soha nem hagylak el benneteket. Soha! Soha! Vedd tudomásul!... És Nusival mindketten vegyétek tudomásul!!!– bevágta maga után a fürdőszoba ajtaját.

Lajos megfordult, és becsukta a szemét. Csak ennyi jutott, mert az arcába vágódott egy nedves törölköző.

- Nusi egy gazdag ügyvédnő, rengeteg pénze van. Okos. Elegáns, csinos és vonzó nő.
- Az álmok már csak ilyenek. Elevenek, Franciska- próbálkozott Lajos csitítani.- Az én álmaimnak te vagy az asszonya.

- Akarod tudni, mi bántott a legjobban? – meg se hallotta, amit engesztelő vallomásként neki szánt. - Az, hogy elmentél tőlem! Mert vele egy fényűző lakásban éltek, és Bendzsinek Nusi sült tojáslepenyt reggelire, és...és..olyan maciszemet formált rá, mint amit én találtam ki...és amikor hazajött...erről beszélt egész nap. Mert száját is csinált neki. Meg azt mesélte, hogy mennyire felnéz rád, és sokat nevettek, és masszírozta a hátadat! Meg szerepel a tévében, és híres. Nem úgy, mint én! Bendzsi hallotta, amikor azt mondta neked, hogy jobban illik ő hozzád, mint én.
- Nem tudom, ki a Nusi, ha ügyvéd, képtelen volnék szeretni, még az álmodban sem, Franciska, egy önző macska, aki csak magával törődne, nem is hasonlítható hozzád, szerelmem! Egyébként meg egy alávaló nőszemély, aki így tönkreteszi mások házasságát! Ez a véleményem róla. Ha még egyszer az álmodban csak rám merne nézni, akkor velem gyűlik meg a baja!

Lajos aznap virágkosarat is küldetett Franciskának. Válogatott zeneszámokat, szerelmes üzeneteket, közös emlékeket.

Ez persze csak a kezdet. Jól tudta. Ha egy ilyen Nusiféle álomasszony belép az életükbe, eltart egy darabig, amíg egy férfiember szerelmével elboronálja ezt a dolgot. Stendhal sorai jutottak az eszébe.

„Mindig legyen egy parányi kétség, amelyet le kell csillapítani, ez kelti fel a pillanat szomjúságát, ez élteti a boldog szerelmet...gyönyörei sohasem untatnak bennünket. Ez az izgalom a bizonytalanság boldogsága.”

Rőszerné Fodor Ágnes: A szó kalitkájába zárt szenvedély

„(With hey, ho,) the wind and the rain” ~ ~, „And for the rain, it rains every day.”

Shakespeare: Vízkereszt vagy amit akartok

Vagy amit akartok? No, nem egészen. Az ötvenhétéves főügyész mélyen vonzódott minden szépséghez: a természetben, a zenében, a könyvekben, verssorokban, műtárgyakban, virágokban, épületekben. Művészlélek. Irodalmi ismertségre is tett szert, elsősorban a színpadra szánat műveit. Temesvár utcáján sétált 1906 nyarán. Már nem írt három éve. Az asszonyt meglátta. Aki még szinte gyermek, tizenhét éves, ám férje idősebb és a leggazdagabb kereskedője a városnak. Ártatlan hóbortnak tartotta felesége levelezését, verselgetését, képek gyűjtését, olvasását. Imádta a színházat. Előző évben mutatták be a főügyész úr darabját a városi színházukban. *Félistenek* címmel. Weisz Lajos semmiféle házastársi hűtlenségre sem gondolt, amikor a levelezést felváltotta az, hogy szinte már mindennapos vendég lett otthonukban és kertjükben az általa is ismert és tisztelt főügyész. Gozsdu Elek. Ismert író és művész, gavallér és úriember. És ez igaz is volt. Semmiféle testi kapcsolat nem volt közöttük, mindketten megelégedtek az egyszemélyes közönséggel: mintha intellektuális egyesülés lett volna csupán. Az örökké hulló esőről, Baudelaire-ről, regényekről, költeményekről, hogy aztán otthonukba térve leírják egymásnak azt a befelé érzést, amelyeket magukban éltek meg. És ez igaz is volt. Gozsdu Elek és Weisz Lajos hitvese, Goldschmidt Anna között. A Bánságban. Temesvárott. Sosem éltek együtt. Semmi nem történt közöttük. Semmi? Már tudjuk, megkérdőjelezhetetlen. Csak 2000-ben lehetett feloldani és publikussá tenni. Ez a főügyész rendelkezése volt, letétbe tetette. Akkor, amikor huszonhat éves lett a fiatalasszony, és beleszeretett egy másik férfiba, és elbúcsúzott intellektuális szerelmétől. Semmi nyoma nincs levélváltásaikban a valóságuknak: a főügyész házasságának, a hivatásának, a közeledő első világháborúnak és kitörésének sem. A főügyész boldog volt. Mert a szellemi természetű vonzalomban az asszony verselgetni kezdett, azokat elolvashatta. Boldog volt, mert ő maga is felfedezte, hogy a késztetése újra feléledt az irodalmi alkotásra, amivel néhány éve felhagyott. A búcsú után letette a tollat és nem írt többé. A fia hősi halottja lett a háborúnak. Ő pedig teljesen magányosan, és depressziótól gyötörtén hunyt el 1919-ben.

Hol kezdődik és hová tart a történetem?

Weisz Anna versei máig ismeretlenek maradtak. Mit írhattott volna? Nyomozni jó. A rajongó írójaként a forrásra leltem, egyetlen szálra. *Shakespeare Vízkereszt vagy amit akartok* című komédiájára. Felfűztem a fantáziámmal annak gyöngyeit.

Mi vezetett erre a nyomra? Mert a kedvenc színdarabjuk volt Shakespeare *Vízkeresztje*. Feste, a bolond dalának refrénje számos alkalommal ott szerepel leveleiknek felső oldalán. Hol magyarul, hol németül vagy angolul. Ebbe zárták szárnyaló madárként kapcsolatukat. A kalitkában, a kertben, zárt kerítések között. Kitárhatták ugyan lelkük és érzelmeik, elkésett találkozásuk szárnyait. Repülni azonban soha sem akartak, nem is tudtak volna. A Vízkereszt bolondja marad egyedül a darab végén a szélben és esőben, akinek a darab elején mondja úrnője: „*Menj, száraz bolond vagy, nem kellesz már nekem, és egyre romlottabb is leszel.*”

Gozsdu Elek-Feste, a bolond szerepét vállalta magára. Közös szereposztásuk megegyezése szerint. Mit várhat az öregedéstől? A kiadatását. Egy zenés komédia végén? Amelyben álruhák, félreértések adják a mesét? A beleszeret B-be, B a C-be, aztán kiderül minden, kit rejt az álruha, mindenki párra talál. Csak ő nem. Vége lett a vízkereszt vigasságának. Visszatérhet-e a zimankós valóságba? Eddig ernyesztő, mézédés muzsikálással kezdődött el és ment a színpadi játék közöttük. Tudva azt mindketten. Nyers dallal végződik, Feste, a bolond szövegével.

*Mikor én még gyerek voltam, / Zúg a zápor, hujjahaj, / A mókéért majd megholtam,
/ Zúgja-búgja:hujjahaj!*

*Mikor legénysorba nőttem, / Zúg a zápor hujjahaj, / Egy ablak se nyílt előttem, / Zúgja-
búgja:hujjahaj!*

*Mikor aztán házasodtam, / Zúg a zápor, hujjahaj, / Soha többet nem mulattam, / Zúgja-
búgja:hujjahaj!*

*Hej, mióta ágynak estem, / Zúg a zápor, hujjahaj, / Bort se kíván már a testem, / Zúgja-
búgja:hujjahaj!*

*A világnak sosincs vége, / Zúg a zápor:hujjahaj, / Itt a vége, fuss el véle, / Hogyha tetszett,
semmi baj. (V.1)*

John Masefield költő szerint matrózdal lehetett, maga is tengerész volt fiatalon. A mi szereplőink Weisz Anna és Gozsdu Elek. A szerepek szerint játszották egymás között a Shakespeare darabot kapcsolatukra. Viola-a fiú ruhába bújt Cesario-ét Weisz Anna és Feste, a bolondét, Gozsdu Elek. Beszélő név, a latin Festus, ünnepből ered. Zárt helyen muzsikálnak Shakespeare szereplői. Ez számukra a kert volt. Reményeik és érzéseik a fák és a levelek. Csak válogatott közönségnek adtak elő. Csak egymásnak. Selymes fantázia lett a színezőjük, lágy románccá tették. Az önámítók kigyógyulnak a színpadi darabban képzelődéseikből. Nem fér össze az ábrándozás, a szerelem a szerelembe- érzése az igazi szerelmi kapcsolattal. A gyógyszer: a valódi. Lelje meg mindenki a maga párját! Ez a helyes kúra. A szerelem. Az igazán érző, valódi szerető szereplője Viola-Cesario. Aki nő léte kényszerült csak álruhába, belekeveredett az ábrándozók közé. Irónia. A fiúnak álcázott lány beszélhet női átérzéssel, szabadon a szerelméről, sőt, vallhat egy férfinak, a hercegnek, mert apródja lett Orsinonak. Aki maga is Petrarca mérgezésben szenved, vágyai kielégítéséért a kalitkába zárt szavakon és verszeteken kívül nem tesz semmit. A szerelembe szerelmes fantaszta megtestesítője a színpadi darabban.

„Mikor megláttam én Olivíát, / A szennytől megtisztult és fénylett a lég: / S dámvaddá váltam akkor menten ott, / és vágyaim, mint bősé és vad kopók / Azóta folyton űznek. —, (I.1.)

Ám választotta sem külön nála, Olívia. aki a saját tükörképébe szerelmes, két sír alabástrom szobrának képzele magát, ám fátyla mögött kacér, mert gazdag, maga választhat magának 'uracskát'. Vagyonától függött, hogy mekkora korkülönbségen hunyt szemet. A ma olvasójának nevetségessé lettek ennek fényében a mondatok és érzések? Felnőtt módon eldönthetik. Kétségtelen azonban, ők ezeket mindketten őszintén élték meg.

Mindennapos látogató volt otthonukban, kertjükben. Akkor is bejárt, amikor nem voltak otthon, üdülni utaztak, locsolta, gondozta a kert fáit, növényeit, levélben megírta. Bemászott az ablakon is titokban, hogy Beethovent játsszon a zongorán. Vén bolond, igaz? Az ovasóra bízom. Utána hazatérve azonnal írt és írt neki a főügyész, a nő meg viszont... Nem történt semmi. Elképzelhetetlen? Ez az irodalmi köztudatban él ma is: levélfolyam volt köztük csupán. Nem véletlen, hogy titkosítva lett az általa rögzített anyag 2000-ig. A női versek miatt. Éppen a nő áradó, szerelmes érzelmekkel dúsan megírt verseit máig nem ismerhettük meg. Azokról és a mámorító hatásukról szövegszerűen

csak a férfi válaszaiból, reflexióiból igazolhatjuk vissza. Valóban verselt a nő, sokat, rengeteget. Nem osztotta meg mással, csak vele. Évekig ez nem működhetett volna ilyen hőfokon, ha nem lett volna szenvedélyük 1906-tól 1915-ig. Az házasságban is sok, ennyi ideig izzani és fenntartani a szenvedélyes, szerelmes hangot (naponta 2-3 levéllel, versekkel, gondolatokkal, szóban, írásban, másképpen lehetetlen lett volna.)

A tizenhét éves finom műveltségű leányból fiatal nővé ért, és fiatal férfi szerelmét kívánta és választotta.

'...a maga lelkes szeme megéli, megérzi a nagy vizék misztikumát. Siessen a tenger bársonyos fövényére, és nézze meg a lépéseinek a nyomait.....nézze meg meg a szép lábának a rajzát....-igen, vegye le a cipőit – aztán lépjen, lépjen és aztán nézze meg a szép lábnyomainak a finom rajzolatát... (-----) A maga lábnyomai szépek – mert a lábai szépek – rajzolja le őket a tenger puha fövényébe...a lábai megérintik a tenger homokszemeit, és habár a dagály fodros hullámai szerteszedik a finom rajzot, a homokszemek magukkal viszik lábai csókját, és ez a csók édes volt és bársonyosan lágy... (-----) Találhatók női erotikus viszontszavak is a főügyész levélszövegeiben. Ott bújnak meg-nem törölte. Testi-érzéki. Nem mítosz-rombolás.Plátói volt. Szerzői fantáziám vezetett, mi lobbantotta lánggra a levélbeli érzelmeket, megmozgatta a képzeletemet. Mertem ásni az érzelmeik világába, mitől dobogott hevesebben a szívük?

'Istenem, miért nem vagyok szőke, ragyogóan szőke! A hárfát, vagyis a lantot mégis érzem a szívemben, írjon még ide, bele'Ez erotika. Ósi költői toposzai vannak ...lant, hárfá, húr, a többiről nem is téve említést. Egyértelmű.Álhaj, paróka, álruha. Kedvenc, közös darabjukat, Shakespeare Vízkeresztje vagy ahogy tetszik...amit akartok...szereposztása szerint játszották végig. 'Távolságokból jobban és tisztábban lát a lélek-mert közvetlen közelség hatásaitól független. Csókolom a kezét' – írta Gozsdu Elek 1913-ban Temesvárról. Boldogságuk titka lehetett. Nem lehet kétségünk, ettől lett a világuk szép, jó volt benne élniük, 'menekültek a művészetbe.'

*'Néhány perc múlva másolni fogom leveleinket...higgye meg, úgy érzem, mintha gyors egymásutánban az elmúlt napokat most élném meg-jelenné vált a múlt, és most kezdődött, most virágozik ki a jövő. Eleven levelek-kihallom belőlük a beszélgetéseinket, a hangunkat, a nevetésünket, és kihallom a hallgatásainkat. Írjon-írjon! Gozsdu Elek 1913.VIII.14. Temesvár*A fiatal nő alig pár év után megözvegyült, előbb Trianon majd a kommunizmus vitte el minden vagyonát. Meghagyták egykori villájuk egyetlen szobáját a számára. Ablakából a kertre láthatott, ahol egykor beszélgetett a

főügyéssel..... *az elmúlt napokat most élném meg-jelenné vált a múlt, és most kezdődött, most virágzik ki a jövő...* olvashattuk az előbb. A múltak szerelmi érzéseihez, képzelgéséhez, illúzióhoz való ragaszkodással bánni tudni kell. Gyökerei az elmúlástól való félelemben keresendők. Vannak emberek, akik nehezen fejeznek be valamit. Viszont imádnak a dolgok kezdetén lenni, új foglalkoztatja őket, újat keresnek. A szerelemben is. Elkésett kapcsolatok. Kedves helyzet, sőt dicsőséges lett. Halhatatlanná tevő. Szerelmesek. Nem akarták másképpen tenni. Nem kívánták cipelni életkeresztként. Hanem szerepként. Gondoltak az elkésettségre, a koraiságra, ám a nem mellőzhető intellektuális, plátói szerelem érzésére is. Igen, van ilyen. Nagy baj ez? Harcolni kell ellene? Nem érdemes. Mert nem kiáltoztak reménytelenül a távozó fiatalság élményei után. Színpaddá tették, megélték és átélték, szereposztásuk és választásuk szerint. *'Mert ennyi csak: ha eljön a tavasz / megismerem, hogy mindig ugyanaz / s belenyugszom, hogy a láz elillan.*

Nem sírok, ha az esték holdasak, / és néha, hogyha éjjel olvasok, / kissé homályosabban ég a villany. (Kosztolányi Dezső)

A maguk helyére és idejére egyikük sem tudta helyezni érzéseiket. A szerelmet, a szenvedélyt. Elkésett találkozás volt.

Túl korán. Túl későn. Maradjunk ebben? Maradjunk. A függöny legördül.

Szilák Tihamér Árpád: Tündérlátomás

Éber álom vagy porladó valóság volt csupán?
Léptem róttam céltalan, szembe jött velem az utcán.
Tekintetünk pillanatra össze- kulcsolódott,
kizökkent idő sűrű mézként csorgott
Arcán keskeny mosoly mögött láttatott éveket, csalódott
emberekben, férfiakban, füledt éjszakák gőzös cseppeiben.
Bűne nem volt semmi, egy vágy hajtotta: szeretni s szeretve lenni.
Szívében nem jutott már morzsányi hely eljátszotta előttem sok felelőtlen
korhely.

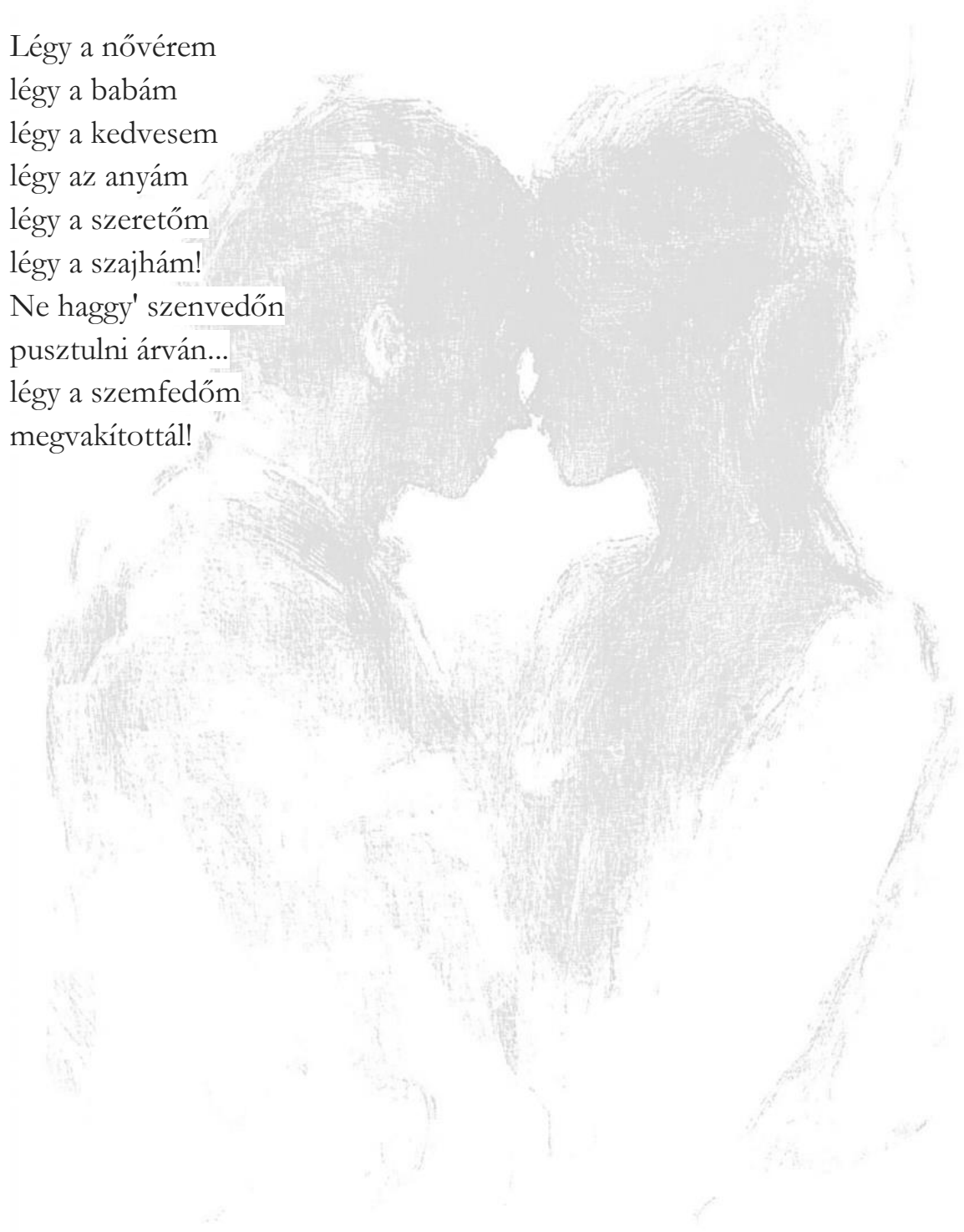
Láttam, amit láttam, hiába volt álorcában,
Tündér volt Ő most is, nem csak fénykorában.
Éjkirálynő, színpompás kartonruhában
aranyló napfényel, ezüsthold vonással.

Karcsú természetével szemben terebélyes lelke,
Óh, kicsiny fodorszéle, ha felettem lebegne!
Alábújnék észrevétlen, összehúzott magzatpózban,
boldogságtól reszketve, mikor talál ottan.
S mikor felismerne, gyöngéden hozzám érne,
örök mosoly költözne igéző szemére,
mert arcom visszatükrözné az érzést,
mely képes gyógyítani minden belső vérzést.

Párhuzamos létek sohasem találkoznak:
végtelenbe futnak, sziklának vágódnak,
tudnak egymásról, mégsem barátok,
keserű sorsuk életfogyt sóvárog.

Szilák Tihamér Árpád: Legyél!

Légy a nővérem
légy a babám
légy a kedvesem
légy az anyám
légy a szeretőm
légy a szajhám!
Ne haggy' szenvedőn
pusztulni árván...
légy a szemfedőm
megvakítottál!

Szilák Tihamér Árpád: Nem szoknyavadász, bolondja

Ott feküdtél szemérmetlen szüziességgel a pamlagon,
hajad nyakadba, onnan válladra omlott hanyagon.

Ós-szajhaként érezted nekem ennyi pont elég lett:
üzekedő őzbakként rontok rád és hevem legott eléget.

Köntösöd reszkető kézzel húzom széjjel,
Ne siess! (mondom magamnak) hosszú még az éjjel.
Aztán mégis
csecsszopó mohóságával bukom bimbóidra,
mit anyatejjel magamba szívni nem voltam képes,
örömét százsorosan, másnak adom, te Édes!

Aztán lassítok, gyötörni kívánlak, végletekig felfokozni vágyad,
előveszem hárfatudásom, gerinced húrjain játszom, mielőtt gerincre váglak,
'zágson'. Dallamok sóhajra, kéjes nyögésre a mű címe.

Ajkam ajkadra tapasztom.
Ajkad ajkamra. Malasztom
el ne 'haggy'! Van méz a világon? Keserű epe, utálok, húsos szád szívom és
csócsálom.

Nyelveink követhetetlen csapkodása
párzó delfinek sikkadó násztánca.
Tenyeremmel végig simítalak,
tarkódtól talpadig tapogatlak.

Mint vak koldus, midőn elgurult előle huncut krajcár
utca kövén, porában vézna ujja nem jár olyan serényen, mint enyém a
melegségben.

Majd számmal követem végig az utat
egy ujjbegynyi hely nincs az mit kihagy,
csak elidőzöm itt-ott, egy-két izgalmas hajlatban...

Két combod rejtekében meglelem az élet forrását:
Lám már fakad is vize a gyönyörnek

s én tikkadt vándor onnét iszom, de egyre jobban szomjúhozom,
sőt minél bővebb a csurgó, annál jobban lángol bennem a gerjedelem.

Te sem akarsz kihagyni a jóból, ezért férfiasságom kényezteted mindenféle
módon

kézzel simítva, markolva, szájaddal béfalva, nyelveddel, nyeldekelve...

69-es évjárat vagyok, ugye tudod?

Hát most fellebbentem múltamról a fátylat, megpördülve még jobban
kívánlak,

jin és jang, csingiling és jajj!

Miután jól előkészítve az ágyás következhet végre a palántázás:

könnyező ültetőfámat öledbe helyezem

szinte magától betalál, elveszett eszem

helyén csak ösztönlény vagyok.

Vad sóhajtásod fülsíketítő nagyon

fülcimpám éppen szájadban vagy.

Fond rám négyágú polipkarod, béklyódból szabadulni nem akarok,

mentől jobban belegabalyodok,

annál inkább tied vagyok, hatolok, ha tolok, beléd halok.

Mozdulataim gépiessé válnak,

fölveszem egy 424-es gőzös csúcsrajáratott ütemét, csattognak... a kerekek, és

Kelebiától Újszászra menet tolatyúzván elpattan egy felületét vesztett

buborék. Én még megvárom a következő csatlakozást.

Utána másként pózolsz nekem

négykézlábra ereszkedvén

kutyára nem érzem magam kutyául.

A világból egyedül csak téged látlak,

ennyi pont elég, míg hátulról háglak.

Hegyre fel és völgybe le, aztán megint a csúcsra, és kocsismód elhagyja számat

néhány kanászszó, miért nem vársz bocsánatot, nem hogy alázatot, még

vágyod is a kíméletlen vadállatot.

Megint fordulunk görbe tükörbe,

szilaj ménes fékeveszett nyargalása

csikós ostornak minden egyes csapása, tenyeremből feszes farodra találva,
bízattva szélesebb vágásra
nyögés-nyerítés hangos horkanása.

Megsemmisült egybeolvadás részünk
rövid szünet, pihegve pihenkezünk.
Nem tudok betelni véled, látványod, illatod, szerelmes od'adásod.

Ha szívdobbanásod hullámzó kebleden látom
vihár dúl bennem s mit csak sötétben szabadna látnom,
úgy hasít belém ágyéktájon
ölednek sós-édessége.

Már megint azon jár az eszed? Torkig vagyok veled! Még csak leszel kedves
Oboaművésem!
És kezdődik minden előlről, kifulladásnyi időt sem hagyva
Hetedik menyország kapujáig tántorogva, kidőlve, elpattanva,,
nem, óh nem hagylak magadra
készségesen előre engedlek, hogy aztán a vonatról leugorva
tejbe-vajba fürösszelek.

Zihálva, zakatolva, porrá zúzva
utolsó erőmmel hozzád kúszva
elernyedve, térdepelve
magzatpózba merevedve. Csss!

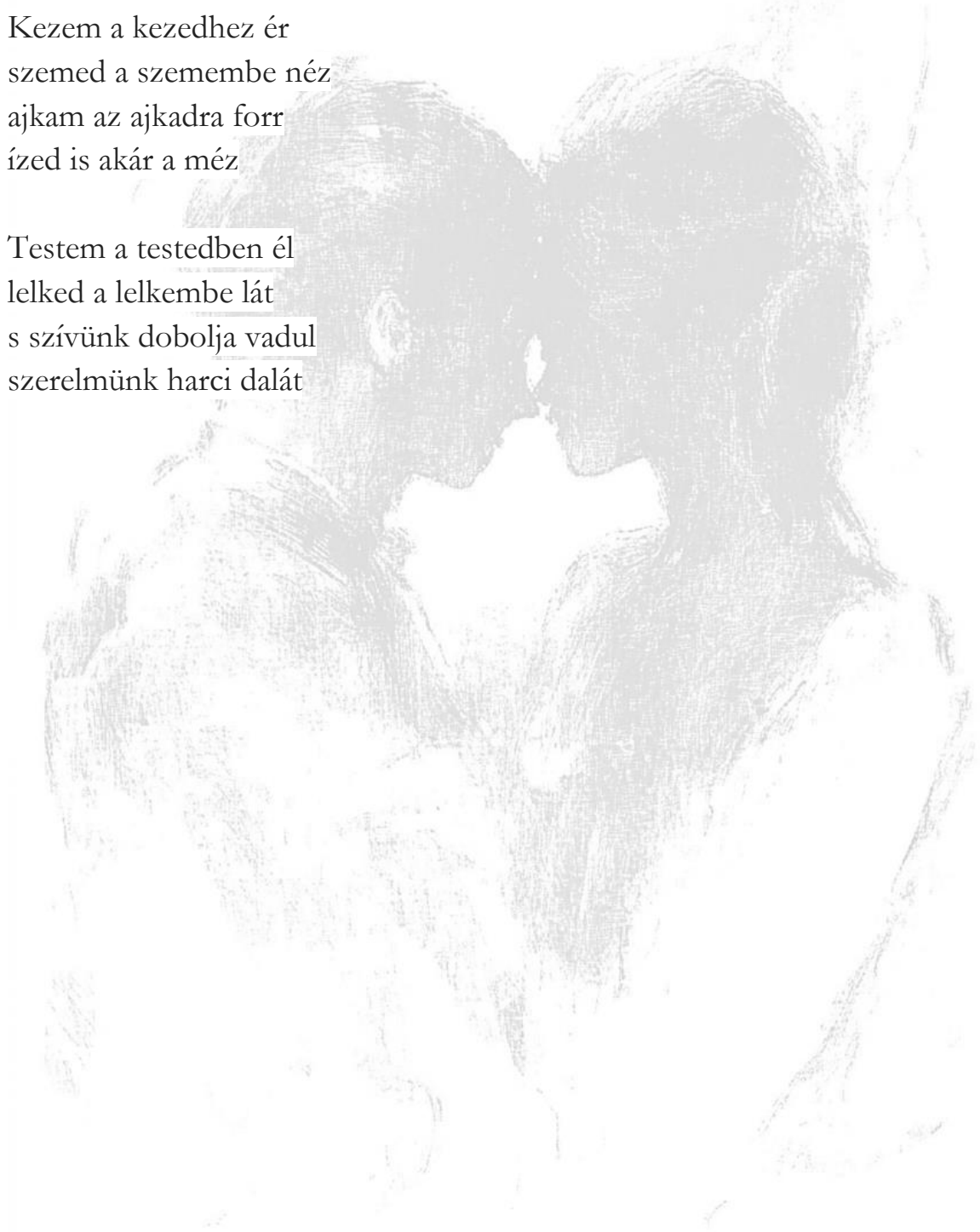
Most csendesség van, édes mosolyú párás tekintet, elcsattant csókok
mámoros íze. Valami természet feletti testiségből kiszálló szerelmes
perdületben forog, kering a földrengés utáni világ s benne nyoszolyónk a nászi
ágy.

Keserves kecmeggéssel kikelek karjaid kerítette ketrecemből és ősi szokás
szerint itallal kínálok száraz cseréppé szikkadt szájadat.

Halmy Leslie: VELED

Kezem a kezedhez ér
szemed a szemembe néz
ajkam az ajkadra forr
ízéd is akár a méz

Testem a testedben él
lelked a lelkembe lát
s szívünk dobolja vadul
szerelmünk harci dalát

Papp Zsuzsanna: Eggyé válni...

Előbb tekintetünk, mi ölelkezük,
Míg elveszünk egymás íriszében...
Vágyunk e pillantásból töltekezük,
Adnám magam lényem egészében!

Ha ő szólít, hangja balzsam lelkemnek,
Becéző szó lágy selyme simogat...
Örömforrása múlandó éltetemnek,
Belőle meríteni egyre hívogat...

Ajka nedűt fakaszt szomjazó számon,
Rezgéseink némán egyesülnek...
Midőn növekednek sodró hullámon,
Mennyei áldássá nemesülnek...

Így ringatózunk vágyaink tengerén,
Legszebb pillanatok életünkben...
Forró nap izzik szerelmünk kék egén,
Összeolvadunk hevületünkben...

A külvilág számunkra megszűnik,
Nincs semmi más, csak egymásban létezőnk...
Kettőnk most egyetlen örvénynek tűnik,
Abban üdvözülünk, miben vétkezünk....

Szilágyi Anita: Ikerláng

Ma is teljesen forrongok,
Ahogyan átölelsz csendesen,
Édes, meghitt pillanatok,
Szemeiddel simogatsz szelíden,

Vázában violaszínű rózsák,
Olasz bonbon az asztalon,
Hálósobánkban illatgyertyák,
Boldogságot nyújt az alkalom,

Valentin-nap a szerelem ünnepe,
Nekem nem kell külön dísznap,
Minden percem vonzódásod ígérete,
Vágyunk vibráló villanása lángra kap,

Lélekpárom vagy több évtizede,
Mikor először rám néztél, belém égtél,
Álmaimon átnyilalt Ámor Istene,
Érzéki pillantásoddal becéztél,

Bennünk nem hültek ki az érzelmek,
Szerelmed szenvedéllyel éget,
Te vagy a másik felem, testemben érezlek,
Nem vágytam másra, szívem veled egész lett,

Kedvesem! - ha többé nem simogatnál,
Számomra szikes szél fújna, és kegyetlen,
Ölelésünkben érjen az elmúlás,
Örök nyugalomra szívem úgy térjen,

Most együtt áldozunk a szerelemnek,
Finoman csókolsz, remeg ajkunk,
Gyertyánk fénye gyengéden lobog,
Páros pólusunkon egybeolvad ikerlángunk.

Szilágyi Anita: Szívhatás

Szívemnek nyugalom, mikor itt vagy velem,
Mellkasodra puhán hajthatom fejem,
Ölelésedbe kellemes bekuckózni,
Szíved dobbanásával sugdolózni,

Elfelejttem olyankor az élet baját,
Szerelmem vagy, és igaz jó barát,
Közösen jobban ízlik minden falat,
Benned rejlik a tisztaság, mit szíved adhat,

Bástyám vagy, kabalám, ajándékom,
Tőled elszakadni nincs szándékom,
Maradj, vigyázz rám, amíg teheted,
Nélküled egészen üres az életem,

Ragyogóbb a felkelő napfény párosan,
Értékes a perc, érjen a fény bárhogyan,
Egyedül iszonyatos, égő pokol,
Olyankor bennem rémület dobol,

Melletted feloszlanak a félelmek,
Ölelésedben biztos védelmet érezhetek,
Őszinte szerelmem neked adom,
Ne hagyj magamra, ezt akarom.

Szilágyi Anita: Szeretlek ragozás nélkül...

Szeretlek csak így, egyszerűen,
Őszintén, sallangmentesen,
Ez a szó melengeti szívem,
Rezgésbe hozza minden sejtem.

Szeretlek, nem kell hozzá rag, sem ékezet,
Mégis összeköti csillagrendszerünket,
Fellobbantottad bennem szikránk tűzvarázsát,
Paraszában láttam szemünk összeolvadását.

Szerettelek, mikor zúgó szélviharban vártál,
Langyos esőcseppekkel lágyan ringattál,
Kezedbe fogtad arcom, s lecsókoltad könnyem,
Összemosódott ajkunkon vágy serkent csöndben.

Szerettelek, mikor a forgószél hajam kócolta,
Szívem megfakult szirmait jól összeborzolta,
Zúgó szélvihar elől féltőn magadba zártál,
Jöjjön tornádó, vagy tájfun, csak még egyszer várjál.

Szeretlek, milyen jó kimondani,
Kandalló ropogó tűzénél elsuttogni,
Hogy mondhatnám ennél szebben?
Egy szerelmes nő nem szólhat bölcsebben...

Szilágyi Anita: Szerelemkarnevál

Jöjj velem, Kedvesem, tarka-sugarú reggelen,
Mámorvirágaimba kapaszkodj erősen,
Sodródjunk kígyózó szerelemkarneválba,
Italian Valentin adagio ritmusába.

Zenélő téren bennünk lüktető levegő,
Tűzfolyamban olvadó ezer ércső,
Száz véres háború csókjainktól elnémul,
Pici parázsban érzésünk egybeforr, ólmosul.

Csitt! Pillanat parázsába gyűrd a gyötrő vádakat,
Habpárna selymeivel simítom ősz ráncaidat,
Szórd szét gondjaidat vörös-zuhatagom keblére,
Csendéletben harapdálj morajló zenémre.

Ringass, ringass még, gondolázó szerelemhullám,
Íriszem játszadozik pillantásod maszkaráján,
Rezdüléseddal rezdülésem érintkezik,
Testedbe testem belemerítkezik.

Torma István: Ibolyka és a bűn

Bűnös vagyok! Mindenki úgy bánik velem, büntetnek. Büntetnek, mert... szeretek.

A telepen én egy töltés oldalába vájt lyukban élek, az apámnak van téglaháza, igaz döngölt padlós. A többieknek vályog.

Nappal nem mehetek ki, ez is a büntetésem része. Csak a lyuk bejáratát takaró vesszőfonat résein kukucskálhatok ki.

Amikor valaki hoz ennivalót, akkor ha elmegy, és nem jár arra senki, akkor kinyúlok érte. Nem tudom ki lehet az, úgy mozog, hogy soha nem látom. Talán rokonom, vagy volt kedvesem hozhatja, vagy csak valaki, akiben van emberség, egy ilyen bűnössel szemben, mint amilyen én vagyok.

Meg van egy kisfiú is, aki meglátogat, az ő arcát sem látom, nem tudom kinek a porontya. Érdeklődik, hogy vagyok, hozzon-e valamit. Eddig kértem tőle a tükördarabot, fésűt. Meg ajakpirosítót, de azt nem tudott hozni.

Nappal inkább alszom, hiszen egész éjszaka fent vagyok, amíg fel nem kel a Nap, akkor visszalopózom a lyukba. Mint egy vakond. Félálomban előnt a vágy, este megint mennem kell.

Ahogy majdnem besötétedik, elcsendesül a telep, villany nincs, soha nem is volt. A petróleummal meg spórolni kell.

Ekkor jön el az én időm!

Kiosonok, le a kis tó partjára.

Lassan levetkőzök, szépen leteszem az egyetlen ruhámat, és óvatosan bemegyek a vízbe. Óvatosnak kell lenni, mert az ilyen elhagyott bányatavak hirtelen mélyülhetnek, meg állítólag elhagyott alkatrészek is lehetnek benne. A mélyebb részek azért veszélyesek, mert csak a víz teteje meleg, kicsit lejjebb jéghideg, mert ott nagyon mély. Ilyen hideg okozhat görcsöt, kis testvérkém is így merült el, örökre.

Úszni tudok, mert apám, ha egyáltalán ő az apám, úgy tanított úszni, hogy beledobott a vízbe. A legtöbb gyereket az életösztöne ráveszi az úszásra, de nem mindegyiket.

Mondom, hogy apám. Nálunk csak az anya biztos, az apa csak néha. Tizenhatan vagyunk testvérek. Apám szerint, ha az ő asszonya szült minket, akkor az ő gyerekei vagyunk, akárki is a valódi apánk. Az igaz, hogy ahányan vagyunk, annyifélek, a fele fehér bőrű, sőt szőke, vagy vörös. Mindegy, a testvéreim ők!

Szeretem őket, bár ők mondták, hogy bűnös vagyok, ők zártak ki a téglaházból.

Le is mosom magam, mindenhol, majd visszaülök a langyos kőre, száradni. Nézem a majdnem sötétben vonuló madarakat, őket is kitagadták? Orromban fa füstje, kevés illat van, amit ennyire szeretek.

Újra megnézem magam a tükröcskében, megigazítom a hajam, megharapdálom a számat, hogy pirosabb legyen. Istenem, milyen szép is lehetnék, ha nem lennék bűnös! A saját szememben nem vagyok az, de a környezetem annak tart, akkor meg az vagyok.

Felöltözök, cipőm nincs, óvatosan elindulok, nehogy üvegcserépbe lépjek. Annyira ismerem a járást, hogy akár koromsötétben is elmegyek bárhová. A falu is tudja a bűnömet, volt már, hogy le boszorkányoztak, le cafkáztak. Sokfelé járok, hosszú az éjszaka. Elkerülök mindenkit, mert ha meglátnának, lehet agyon is vernének, de legalábbis megdobálnának kővel, vagy rám uszítanák a kutyájukat.

Egyetlen társaim, a kisfiún kívül, a kóbor kutyák. Ők nem ismerik a bűnt, hozzám dörgölőznek, bújnak, nyalogatnak.

Lassan odaérek, ahová indultam. Látni semmi nem lehet, de már hallom a zenét. Ez nem a mi fajtánk zenéje, de engem megbabonáz. Egyszer még e-miatt fognak elkapni, mert elrévedek hallgatása közben, libabőrös lesz a karom, a gyomrom összeszorul, a szívem majd kiugrik, remegek, a könnyem

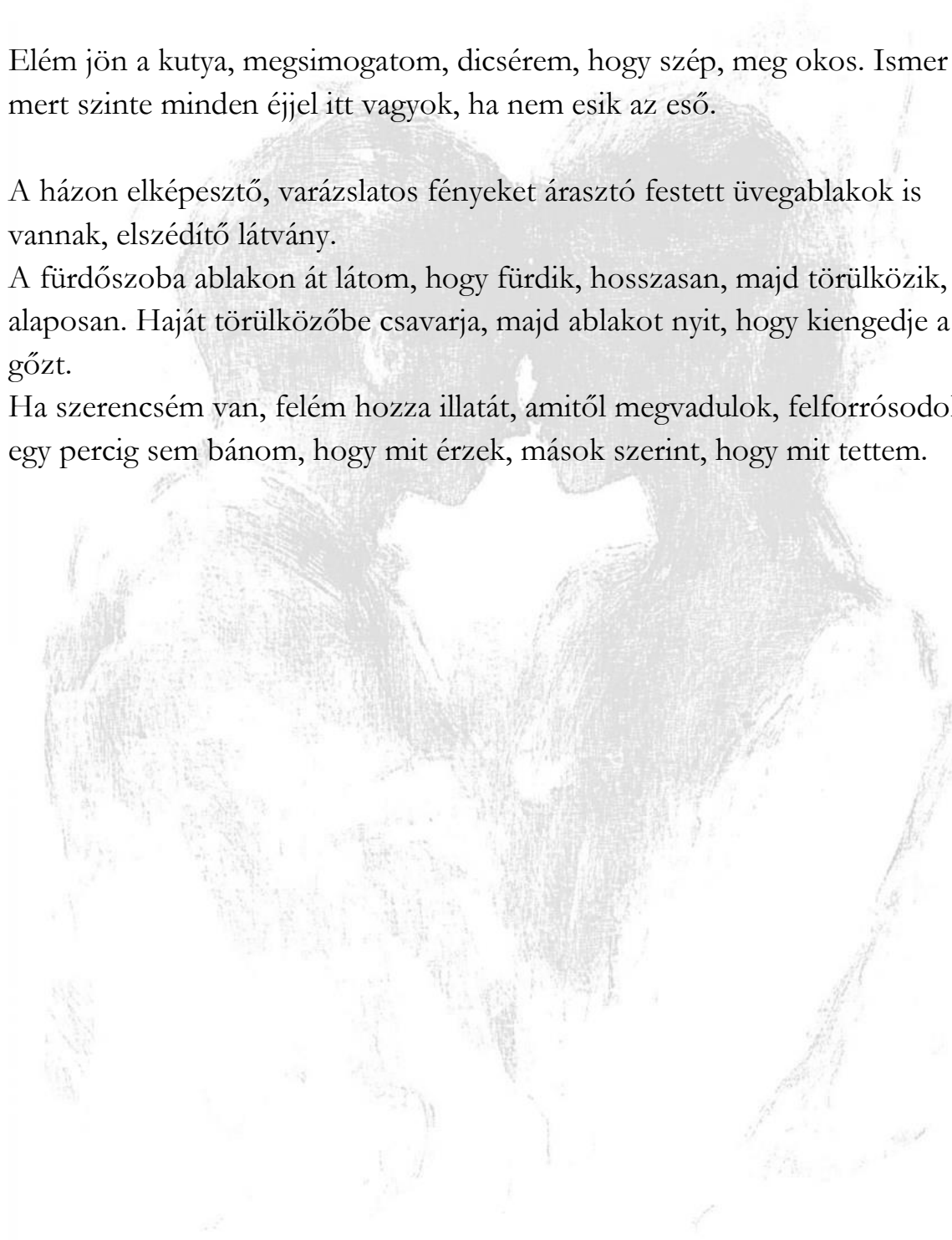
is kicsordul.

Elém jön a kutya, megsimogatom, dicsérem, hogy szép, meg okos. Ismer már, mert szinte minden éjjel itt vagyok, ha nem esik az eső.

A házon elképesztő, varázslatos fényeket árasztó festett üvegablakok is vannak, elszédítő látvány.

A fürdőszoba ablakon át látom, hogy fürdik, hosszasan, majd törülközik, alaposan. Haját törülközőbe csavarja, majd ablakot nyit, hogy kiengedje a gőzt.

Ha szerencsém van, felém hozza illatát, amitől megvadulok, felforrósodok, és egy percre sem bánom, hogy mit érzek, mások szerint, hogy mit tettem.

Gulyás Zsolt: Tenger

Kishajó siklik sekély vizen
Orrvize gyűrűt vet a szinen
Ahogy a tenger sóhajt
A hajó, úgy mozog

A ladik kicsi, hullám dagad
Kiugranak a kardhalak
A víz csapkod és lüktet
Nő a pulzus föl le süllyed

A ritmus gyorsul, a tajték
Most durvul el a játék
A fedélzet nedves, a test remeg
Villám csapja az árbóchegyet

A víz sikít, tenger örvöng
A hajó büszke, utolsó hullám jön
Csönd van fent és a mélyben
Minden tükör, minden tiszta

Szabó Edit Irma: Ledér idő

Porcelán-sápadt arcom fürkészed,
szemed parazsa izzik,
emlékképet kutat agyad,
tekinteted szépít.

Steril fal választ el,
az ablak fehér négyzet,
csak ujjainkat érintjük
az ablaküveghez.

Fréziacsokrod sárga színe éltet
a korlátozó bezártság-szigeten,
virágterápiád gyógyít, de
a ledér időt hasztalan keresem.

Dús hullámú hajadon
bukfencet vet a fény,
déli gyümölcs-ízű csókban
fonlak magam köré.

Szabó Edit Irma: Tenyéryomat

Szeretetszálakat
tekertem köréd.

Parázs órák, percek vitték hírét,
hogy neked tornyoztam
izzó halomba a lángokba
csomagolt szenvedélyt.

Lázam enyhítéd,
homlokomon
hús érintésed.

Két tenyeredben
szimmetrikus vonalak
őrzik sorsodat.

Ujjad siklik, simogat,
az életerő lassan
visszatér belém.

Istenként ölelj!
Engedd, hogy
szívonalad
ívébe rejtsem,
s kezem,
kezedben
pihenjen!

Szabó Edit Irma: Születésnapodra

Megnézem a naplementét,
ég ünnepe bíbor folt,
kutatlak a csillagokban,
bámul rám a növény hold.

Ajándékba magam adom,
áttetsző csomagolás:
kibonthatod a szalagom,
testem muszlin-sál-varázs.

Gyertyafényben melengetlek,
karom lágyan ölelő,
illatommal körbefonlak,
be van hűtve a pezsgő.

Halk zenével kényeztetlek,
mennyei melódia,
szenvédéllyel felgyújtalak,
mint ostromló, vad Múzsza.

Treso Zsuzsanna: MA

Remegő szívvel ülök a csendben
remegő kézzel kezedet keresem
szemedbe néznék, de nem vagy itt velem
kezedet fognám, de nem tehetem

remegő lábakkal közelednék feléd
remegő kezemet nyújtanám ki feléd

szívemet adnám remegő kezemben
éltessen téged, eddig élt ő bennem.

dobogó szívemet kezembe adnám
remegő lelkem szívedbe zárnám
szívem dobbanása éltessen most téged
s én a szívemmel benned tovább élek

dobogó ritmus adja az életet
szívet melengető szerelem a lelket

lennék én a szíved lennék én a lelked
eggyé válva veled viselném a tested
s lelkem szárnyat kapva létezne a légben
vigyázna a testre, szívem melegében
körbefonna lelkem szerelem sugárral
fénybe vonna, védene aranyfonalával

s mert a fénynek nem áll útjába semmi
sosem hal meg, s nem kell keresni
fény lenne a lelkem szerelem tüzétől
csillogna a tested lelkem szerelmétől

Treso Zsuzsanna: VÁGY

Vesztett vágyak vad viharába kerülnék veled..
tombolhat ezer ököl, ha valaha lehetnék neked,

suhogva esne ruhám a földre le,
s karod, mint fák ága szorítana össze.

Ne kapjak levegőt, szoríts magadhoz!
Ne halljak semmit, csak a te hangod.

Zokogva zuhannék párnák ráncaiba,
hogy lelked szétszedjem ezer darabra.

Mint sziklák közt zuhanó kő
esnék én vágyaid közé,
s marcangolna szét kezem,
hogy vigyél a vég felé...

Szakadna szét szívem ezer darabra,
s vágyaim közt nem ismernél magadra.

Cseppekben hulló izzadságban fürdenénk..
Hívj! Hogy szaladnék már feléd!

Majd... -mikor már elvettem a lelked,-
s szabadulni akarna a tested,
simogatnám kézzel, kenegetném mézzel,
varázsszót súgnék, vágyat felkavarnék,
hogy újra kérj: még! még!

S ezer eséssel, jajveszékeléssel lennék a tiéd.
Kérvélek megint: szedjél szét!

Lassan, csendesen zuhanjak a létbe,
s ne legyen soha, soha vége!

Treso Zsuzsanna: ZOZIMNAK ÉJJEL

Te alszol, én meg álmodom
Rólad.

Nem tudom, vajon mit hoz a
holnap.

Álommezsgyén lépked tündéri béke -
alszol.

Pihenő arcodon 20 év emléke
harcol.

Merre jársz te alvó morgó medve?
Szeretlek.

Pilleszárnyon álmod kergetve
keress meg!

Meleget keresve lelkem hozzád
repdes,

kezem a válladon, lábam a hátadon
kedves.

Treso Zsuzsanna: NEKED

Szívemben ég a vágy

Zsibog a vér

Ereimben megindul a dal

Remegve zenél.

Egy égi dal, egy régi vágy

Tied. Hallgasd. Szép és lágy.

Légy karmester, s már zeng a húr

Egy ölelés és megindul

Kereng bennem, s zsibong.

s érted?

A zene így szól:

SZERETLEK

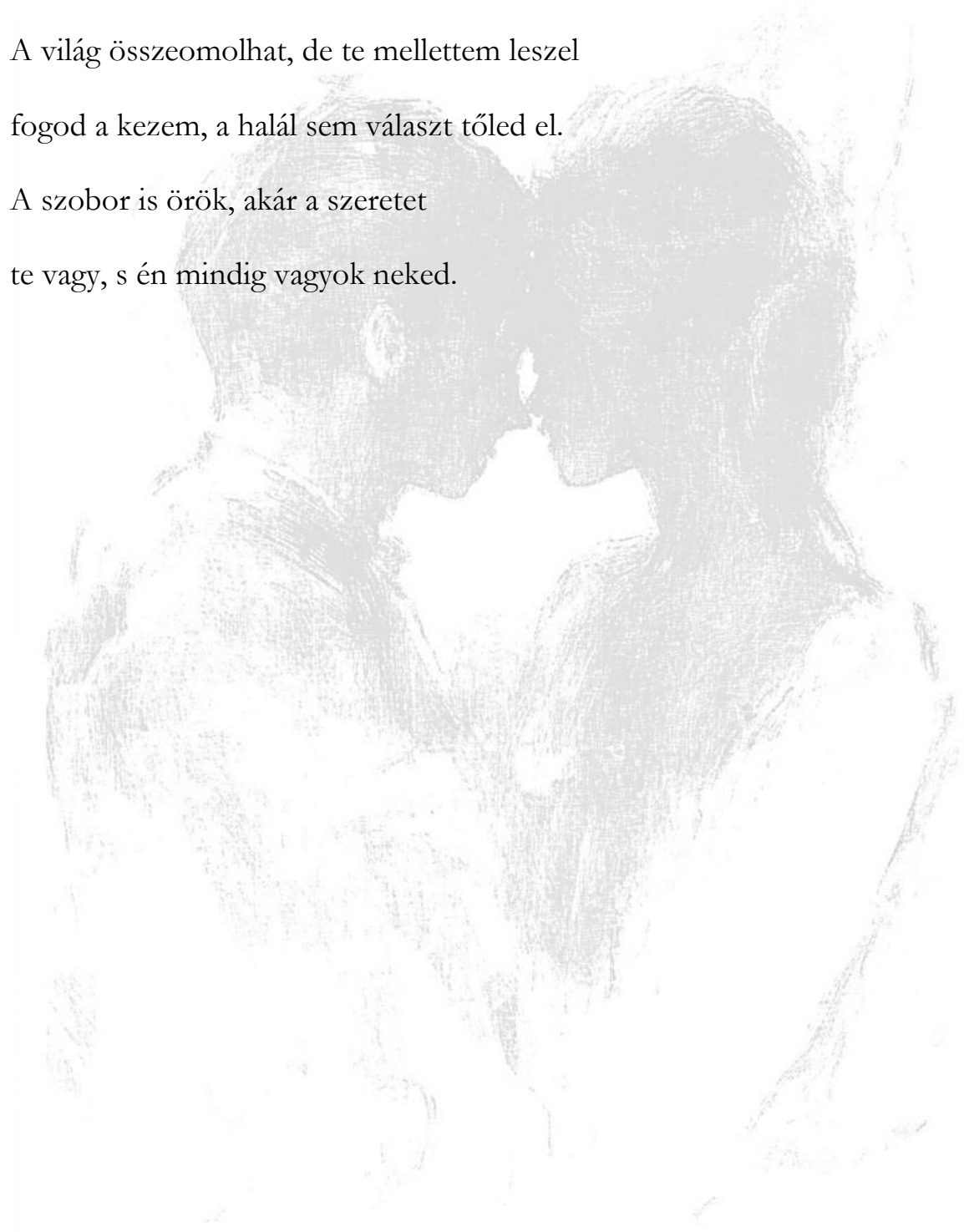
Treso Zsuzsanna: ZOZIMNAK

A világ összeomolhat, de te mellettem leszel

fogod a kezem, a halál sem választ tőled el.

A szobor is örök, akár a szeretet

te vagy, s én mindig vagyok neked.

Treso Zsuzsanna: A szerelem egy átverés.

*Kiabál a vágy. Nem hallod? Zakatol a csend,
dobol a fülemben...*

A szívem várja, hogy ritmusra találjon,
a tieddel együtt virtustáncot járjon.
Keringjen a vér, doboljon a szív,
az erekben lüktessen, érezzem, hogy hív.
Kell, hogy bennem légy, s érezzelek téged.
Erőt ad a vágy, s érezzem, hogy élek.
Olyan jó, ha tested testemmel egyesül,
érezlek, s érzem, hogy te bennem vagy, legbelül.
Akarom, hogy vágyam nálad viszonzást találjon,
szeretném, hogy lelkem vágyad tárgyává váljon.
Akarjad hogy testem testedhez érjen
s testemben a tested véget ne érjen.

És amikor bennem vagy, s érezlek téged,
testem fogja vagyok, kérnélek, sose érjen véget!
Legyél bennem mindig, szállj a fellegekbe!
Élvezzed, hogy vagyok: élve eltemetve.
Nyílj ki, s fogadj el, maradj bennem végig,
add oda a tested végestelen végig!
Add a lelked, s én adom az enyémet.
Ha nem adod, elveszem, a szívem kitepném.
Széttéplek, s nyaggatlak, míg nem bírod erővel,
add nekem a lelked, vagy elveszem erővel.

Fülemben a csend zakatol, és dobol.
Te bennem vagy,- s én: vagyok valahol?
Vérem feszít, maradni akarok
nem tudom, hol vagy, s én hol vagyok.
Reszketek és érzem: fogam vacog,
légy velem holnap is, s én tied vagyok.

Szabó Ferenc: Örökkévaló pillanat

Talán... deres lett előttünk már az út,
Homályos ködbe borította az alkony;
De mégis feledteti, mi még szomorú,
Ha este lassan elmerengünk a múlton.

Fejünk felett fény remeg, - derűs? halovány? -
Mely talán az élet újra álmodása;
S csodás Érzéssel szőtte át a ragyogás,
A csókok, szerelmes szavak suttogása.

Az illat és íz... Az álmok illata
Belengte magát a ránk boruló estbe;
S belénk kapott a múlhatatlan íz, zamat:
Az álom szerelmes, ölelő csendje.

Csak annyit érzek, a csendet reszketés törte
Meg, és a puhán hozzám simuló tested,
Melyben angyali lény érkezett a földre,
Remegve, ringató lágyan felém rezzen.

Elbűvölve állunk, sokáig, csendesen,
Miénk lett az örökkévaló pillanat:
Zenélnek az egymásba fonódó kezek,
S talán nem is kellene hangok és szavak.

Megértjük egymást a dérbe borult úton,
S a boldog érzés mélyen ereszt gyökeret:
Az egymásért örökké dobogó szívben
A legszentebb emberi érzés - szerelem!

Szabó Ferenc: Csoda...

(Disztichon)

Hogy mi találkoztunk az csupán csak Klotho szeszélye?
Mennyei fény ragyogott szép szeme kék tükörén;
S hold sugarát láttam remegőn táncolni szemében,
S végre ölelve fonódott puha karja körém.

Annyira szép volt, mint a kifesző rózsza az ágon,
Ébredezett, mikor engem finom illata ért;
Lassan nyílt ki előttem, — akár szép éji virágok —
Színein ámulok, áldom tüzes ősmegét;

És ahogy ébredező rózsák makacs árnya remegve
Bontja ki szirmaikat, úgy gyúlt ki szemében a láng;
Szíve dobogva felébredt s újra tanult — a szerelmet;
S angyali tiszta zafírkék szeme szívbe talált.

És ha megérint boldogan arcomon égi kezével,
Arra sokáig öröm isteni pírja tapadt;
Szíve szelíd, dobogó bűvös dala s lelke zenéje
Szent öleléssel örökké a fülemben ragadt.

Tegnap egy erdei sétán földre heverve szemében
Láttam az éjjeli lázat — ragyogott remegőn;
S csókjait érzem most is a szám közepén, s ha megérzem
Este a testközélet — nem kapok én levegőt.

Érzem — a lelke vidám és boldogan álmodik ébren,
S annyira jó nekem érinteni, fogni kezét;
Álmaim őrizi ma már és csendesen óvja a léptem,
Ő ma az angyalom és nékem a szíve zenél...

Ez csoda! Éveken át hittem, de hiába kerestem:
Egyetlen Ő — a remény — áldani kell a nevét...
És aki őszintén szeret az kívánhat-e szebbet,
Mínthogy a szíve talán elnyeri párja kezét?

Szabó Ferenc: Varázslat

(Tükörszonett)

Szemed kék ragyogásában elveszek,
Hisz abban Ámor és Vénusz tanyáznak:
Előlük miért vonuljak magányba,
Magára hagyva szívem és szívedet?

Nem állhat előttem meredély, hegyek,
Hová követve téged fel ne másszak;
Te, szívemben elültetted a vágyat,
S előtted a lelkem is mezítelen.

A szívemben, itt, legbelül érzem,
Nekem te lettél örök szenvedélyem;
S te testesíted meg ma az álmokat

Ahogy egykor a búfelejtő borok,
Te átsegítettél régi kínokon:
Talán ez szerelmed legszebb záloga,

S remélem, neked nem túl nagy áldozat!
Segítő kezed örömmel fogom,
S papírra vetem, ki voltam egykoron.

Levetted rólam a régi átkokat,
Megenyhítve a lelki szenvedésem:
Mégint visszatért szívembe az élet;

Szavaiddal ápolgatod énemet,
S megadtad, amire régóta vágytam,
Pedig már a fél világot bejártam,
De nélküled már sehová sem megyek.

Megélni kell a szerelmet, perceket:
Ez az élet alapvető szabálya...
Azúr szemeidben a fény varázslat,
A kékség ragyog, dalol, izzik, nevet!

Szabó Ferenc: Álmodom?

A nyitott ablakon beszűrődő vibráló gyenge holdfény, sejtelmes árnyakat fest a falakra. Csend

van, mélységes, nyugtató csend.... Kintről varázslatos liliomillat szivárog orromba. Nem alszom....

Nem tudok aludni, vagy nem is akarok, csak csendesen fekszem az ágyban. És nézem őt, nézem arcát, nézem testét... Mélyen alszik... annyira jó nézni őt ilyenkor... Hallgatom, ahogy szelíden szuszog, légzése szabályos, egyenletesen nyugodt. Valami nagyon erős, mégis megfoghatatlan békesség érzése árad belőle, nem tudom megmagyarázni hogyan, de érzem. Még most, álmában is kedvesen mosolyog, ajkai néha picit megrándulnak, látni rajta, hogy most nagyon szépet álmodik - majd reggel megkérdezem tőle, mi volt az. Szeretném megcsókolni, ölelni, de nem tehetem, nem törhetem meg ezt a csodás álmot. Annyira szép így.... Inkább csak figyelem és gondolkodom tovább, A kapcsolatunkról, róla, rólunk....

Vajon mindenkinek van valahol egy társa, akivel a találkozás elkerülhetetlen, mert előre meg van írva, hogy összetartoznak? Azt hiszem, igen! Találkozásunk első pillanatától kezdve érzem, hogy változom. Megint önmagam vagyok, mellette önmagam lehetek! Nem kell alakoskodni, álarcok és falak mögé bújni. Teljesen megbízom benne, és újra bízom az emberekben is. Már ismeri múltamat, melynek

jelentős része nem éppen dicsőséges... És mégis elfogad így, ilyennek, amilyen vagyok, összes rossz és jó tulajdonságommal együtt. Lehet kívánni az élettől még ennél többet? Nem....

Szerintem nem lehet, és nem is kell. Felemelő érzés tudni azt, hogy van egy csodás lény, aki

olyannak szeret, amilyen vagyok.

Megérdemlem őt egyáltalán? Lelke hófehér... Tisztaság lengi körül, mintha minden romlott,

haszontalan és értéktelen dolog menekülne a közeléből. És ez nagyon jó....

Teljesen

megnyugszom, azt is mondhatnám ellazulok, - egy eddig ismeretlen szabadság érzése, lebegés

ölel át, ha mellettem van. És még csak hozzám sem kell érnie, elég ha megérzem a közelségét.

Ez történik most is, csak nézem őt alvás közben És úgy érzem, a belőle áradó nyugalmas béke

védőburkot von körénk, ezen pedig semmilyen ártó szándék nem képes áthatolni. Mióta

megismertem, folyamatosan tanít, érdekes benne, hogy ezt nagyon ritkán teszi szavakkal. Inkább érzésekkel, gondolatokkal és hangulatokkal vagy apró, alig észrevehető érintésekkel kommunikál.

Olyan ez, mintha valami megfoghatatlan telepatikus kapcsolat lenne. Közvetíti felém optimizmusát, újra tudok örülni apróságoknak, az életnek, és mindennek, ami jó. Már tudatosan keresem a színeset, a világban rejlő szépséget. Segített végleg lebontani a magam köré emelt falakat, felismerni és elfogadni a bennem rejlő értékeket. Valójában nem is értem, hogyan csinálja...

Lehet, hogy varázsló vagy boszorkány volt valamelyik előző életében? Esetleg egy jóságos

tündér?... Nem tudom! De mindegy is, a lényeg, hogy itt van mellettem! Jó vele feküdni és vele ébredni. Vidám természetű, nagyon sokat nevet, és öröm hallani a nevetését. Órákig lehet vele kézen fogva zenét hallgatni, ugyanakkor sokáig tudunk egymás mellett lenni anélkül, hogy megszólalnánk, ilyenkor a csend suttog, beszél helyettünk. Jó érzés segíteni neki, és hogy segíthetek neki. Mégis, a legfontosabb talán az, hogy boldog legyen.... Mindent meg kell tennem azért, hogy ez örökre így legyen. Tulajdonképpen ez a saját érdekem is, hiszen csak addig lehetek boldog, amíg ő is az...

Nem tudom mennyi idő telt el... Lehet hogy percek vagy órák? Egyre nehezebb gondolkodni,

kezdek elálmosodni. Szeretnék összekapcsolódni álmaival, átélni vele a varázslatot, a csodát... talán sikerül... Lehajtom fejem a párnámra... Légzésem lassul, mintha valami sejtelmes örvény emelne - lebegek... Remélem álmodom... együtt... vele...

Gregó István: EGYETLEN SZERELEM

Nagy volt a mi szerelmünk,
szikra pattant és mi 'égtünk'.
Lángra lobbant szívünkben a tűz,
lelkünkben éreztük, ez minket össze is fűz.

Olvadtunk is egymás karjaiban odáig...
míg egy nap, vihar oltotta el az álmaink.
Hiába rohantam messzire, téged keresve,
nem talállak azóta sem...pedig szeretlek!

Kutattalak földön, vízen, mindenségben,
de te távolra mentél már réges-régen.
Egy éjszaka aztán megláttalak
a Hold tükrében...
ahogy csillagomként tündökölsz nékem
az égen.

Gregó István: ÁLOMLÁNY

Rég jártam már nálad kedves...
gondoltam álmaimban megkereslek.
Fáradt testem megpihen,
lehunyom szemem és hozzád érkezem.

Csendben repülök a képzeletben,
úgy, mint kicsiny buborék az égen.
Ernyedő testem már lassan 'enged',
álom kapujában ott vársz reám.

Zöldellő erdő ölén sétálunk,
szél se rezzen, nem is fázunk.
Elkerül a bánat, szomorúság,
szélvész sem fenyegeti álmunk.
A Nap is üdítően betekint a fák között,
megcirógatja arcunkon a mosolyt.

Táncra perdülünk egy tisztáson...
te vagy az én legszebb virágom!
Lebegünk, szinte már szállunk,
boldog szerelemben e világban
eggyé olvad a vágyunk.

Döbbenet, ahogy hirtelen
sötétedni kezd, de megjelenik a Hold
és vidáman tekint le ránk.
Fényével világítja meg az utakat,
hogy mi még sokáig lehessünk itt
és szerethessük egymást örökké.

Kacéran nézel szemeiddel,
huncut mosolyod valamit sugároz.
Kulcsra is zárom az álom kapuját,
ne is tudjak visszamenni...
miközben öllelek úgy fohászkodom:
"Istenem, ebből a szép álmomból
soha ne ébressz fel!"

Gregó István: TE ÉS ÉN

Reggel van még, álmosan ébredek,
apró kis fény árasztja el a szobánkat.
Kortyolom lassan kávémat,
ismét egy hosszú nap lesz...nélküled.

Csodálom még egy kicsit a szép arcodat,
hiszen már csak este láthatlak.
Lassan betakarlak, megsimogatlak,
csókot adok óvatosan homlokodra.

Rám mosolyog odakintről a Nap,
mintha biztatna...
"Indulj bátran utadra, míg te odateszel,
én majd vigyázok a párodra!"

Teszem a dolgomat rendesen,
de az idő ellenem dolgozik kedvesem.
Nem panaszodom, de hiányzol nagyon,
nélküled nem vagyok teljesen egész...tudom.

Te és én, mi egy pár, nem választhat el minket,
sem az idő, sem a távolság!
Menedék vagy nekem az életünk kis szigetén,
ölel is két karom, mihelyt hazaérek én.

Együtt fekszünk, egyet álmodunk,
egy az úti célunk is,
ahová kéz a kézben tartunk.
Kettecskén örülünk vagy sírunk,
hiszen minket Isten kötött össze,
s így is marad ez mindörökre!

Gregó István: ÉRZELEM

Ne légy magányos, kell a barát,
kell a szerelem vagy az elmúlás!
Fontos a társ, hogy valakit várj!

Kellenek az emlékek, a biztatás,
simogatás, igazi érzések...
olykor a megbocsájtás.
Nem kell mindig szó vagy beszéd,
sokszor egy csendes ölelés elég!

Bárcsak lehetnék tavaszi, langyos szellő,
ami végigsimogatja az arcodat!
Stabil föld a lábad alatt,
amely sohasem csúszik ki alólad.
Lobogó fáklya, ami a szívedet melegíti,
melynek tüzét nem olthatja ki soha senki.

Szemed szikrázó sugara,
életem lélekmadara...elragad.
Mosolyoddal gyógyítasz, kedvesem...
s bennem örökre nyomot hagysz!

Gregó István: SZERELMES LEVÉL

Levelet írok neked kedvesem.
Tisztán, fehér lapra helyezem betűim,
amelyek gyöngyszemekként ragyognak.
Illatos kalamárisba mártom tollamat,
selyem fénnel ölelnek majd a szavak.

Őszinteségemet nem is titkolom,
beleírom, amit érzek és gondolok.
Hogyan is írhatnék én másképpen,
hiszen kezemet is viszi a varázs,
eképpen mozdul meg a pennám.

Levelemben vallok érzelmemről,
te irántad érzett igaz szerelemről.
Míg a kézfogás egy örök barátság,
te attól sokkal több vagy nekem...
egy testi-lelki társ!

Szívemben forró vágy lobog,
ami soha nem csillapodik,
hiszen én mindörökre a tiéd vagyok!
Szerelmünk tűz, mely szikraként pattant,
de eloltani soha nem lehet,
mert nagyon szeretlek!

Beleégnek szavaim e levélbe,
s ha megkapod és olvasod,
szívemnek kapuját kinyithatod.
Láthatod majd szerelmem...
az csak te érted dobog!

Gregó István: ÖLELÉS

Jössz...én is megyek feléd.
Ahogy közeledek hozzád,
madárként repülnék,
csak mihamarabb odaérnék!

Összefonódik testünk,
mint búzakaralászok nyár idején.
Egybeolvadunk folyékony lávaként,
karunk a test mágneseként.

Olyanok vagyunk, mint fa és gyökere,
melyek egymást nem engedik el sose.
Szorosan, szinte már majdnem fáj,
de mi ölelkezünk tovább.

Érzem szíved dobbanását,
oly hevesen ver, mint az enyém.
Ember közelebb már nem lehet.
Ez kitölti köztünk az egész teret.

Összefonódott az életünk.
Bárcsak soha ne kellene elengedni!
S az igazi szeretet örök jelképeként
ezt érzem én szívemnek legmélyén,
mikor összeölelkezünk te és én!

Gregó István: AZ ÉN ANGYALOM

Itt vagy, tudom...
velem...mindennap,
létem-születésem óta.
Fényes nappal a felhők között,
gondolataim kék egén vagy
a tündöklő szivárványban.

Éjszaka a fénylő csillagokban
vagy álmaim tengerén,
ahol kis csónakkal jössz felém,
mennyei virágok között,
hogymellettem legyél.

Érezlek minden percben,
szárnyaid alá veszel,
megóvsz engem, védelmezel.
Isten küldötte vagy 'védőháló',
egy igazi társ.

Jóságoddal 'elcsábítasz',
csillag szemeiddel lelkembe látsz.
A démonokat messze elűzi
tisztaságod, égisugallatod.

A gonosz is meghátrál,
ha minket együtt lát.
A pokolban éghet az ördög,
de a földön reám...
az én angyalom vigyáz!

Asztalos Réka: Ő

Rég velem voltál már, még mielőtt megismertelek.
A vágy és a bennem alkotott rózsaszín ködös kép,
Mely nem tudtam, mit is rejteget?
Álmodoztam rólad s mikor megismertelek,
Veled együtt megismerhettem, a másik feletem.

Furcsa voltál az elején, sokáig el is kerültelek,
Érthető, hisz előtted soha nem volt szerencsém ilyen téren,
De megadtam magam, s engedtem neked.
Lassacskán, idő múlásával otthonommá is váltál,
Nehéz nap után, karjaidba szorosán zártál.

A rózsaszín köd után se szűnt meg a szerelmünk,
Egymás kezét fogva, csak előre s előbbre mentünk.
Viharos tengerbe is keveredtünk, süllyedtünk,
De együtt tutajt építve végül partra kerültünk.

Jót s rosszat egyaránt látom benned,
De tudom, te melletted soha nem lesz boldogtalan percem.
220 napja féltve őrződ szerelmem, s miattad,
Újra nevet a csepp kislány bennem,
Kedvesem.

Behon Istvánné: Volt egyszer egy pillanat...

Erdő mélyén, zöld mohán,
mintha hozzám tartoznál,
pillangó a vállamon,
hadd maradjon... vállalom.

Óskék szemed kéreget
úgy is tudod... engedek.
Simítom a homlokod,
nyolc gomb van a blúzomon.

Érzem... tested megremeg,
blúzom lassan lepereg.
Inged már csak gondolat,
letépte egy mozdulat.

Ujjbegyeddal festegetsz
reám színes képeket.
Két domb közé patakot,
ne hagyd abba... akarom.

Patak lassan völgybe ér,
lombos erdő nem mesél,
megőrzi a titkokat:
volt egyszer egy pillanat...

Behon Istvánné: Perceink...

Óvjuk a percet és ezt az órát,
nem férhet közel senki most hozzánk,
Egy tiszta érzés nőtt ki gyomban,
azúrkék virág, jól tudod, hol van.

Dübörgő dobszót, vad zenét hallok,
értelem vággyal vívja a harcot.
Hófehér napfény kajánul nevet,
ujjhegyem becéz, átölel szemed.

Testeddel beszélsz, egyre csak mondom,
válaszom kész van, vállpántom bontom.
Ölelünk vadul, miénk az óra,
létünk átléptük egyetlen szóra.

Valóság ránk hull, nézünk most némán,
pillanat maradt, az is csak néhány.
Napfény is elbújt, nem nevet többé,
egy röpke óra változott köddé.

Búcsúzunk megint, ezt tettük százszor.
Téged ott várnak, valahol máshol.
Idegen arcunk felvesszük újra,
Egyfelé megyünk, két külön útra.

Duzzogva nézlek, már most hiányzol.
Értelem mérges hangosan rám szól,
de minden rendben, jelek elrakva,
válladon hajsza egy sötét barna.

Behon Istvánné: Ne szólj...

Ne szólj most semmit, Kedvesem,
vérvörös eper ajkamon.
Pezsgőspohár és szerelem,
Valentin napra ezt adom.

Ne mondj most semmit, Kedvesem,
beszél a csendük halk szava,
pillangó lebben nesztelen,
boldogságunk ma hangtalan.

Ne szólj most semmit, Kedvesem,
hozzád simul a gondolat,
szorosán ölel két kezem,
virágos rét szó álmokat.

Ne mondj most semmit Kedvesem,
hangosan zúg az óceán.
Miénk lehet a végtelen,
halk dallam szól egy citerán.

Ne szólj most semmit Kedvesem,
nem számít más, csak Te meg Én.
Ölembe hajtod Ősz fejed,
Kék szemed mindent elregél.

Hallgatok én is Kedvesem,
vérvörös eper ajkadon,
pezsgőspohár és szerelem
Valentin napra megkapom!!!

Behon Istvánné: Még egyszer...

Még egyszer eljössz,
Még egyszer várlak,
Tavaszi és nyári közt
Rekkenő nyárban.

Vágyódva nézlek
Épp' úgy mint régen.
Érzelem tombol
Nem tartom féken.

Odalépsz hozzám
Egy kisé sután,
Gyengéden játszol
Vállpántos ruhán.

Tűzpiros selyem
Lefelé kúszik,
Számolnom kéne
Legalább húszig.

Magadhoz húzol,
Ajkad a számon.
Erényem sutban,
Ledér az álmom.

Két szemem zárva,
Külvilág nincsen,
Bennem a léted
Néma már minden.

Két test, két lélek
Szárnyó vágya,
Közösen omlik
Végtelen mába.
Még egyszer újra
Magamnak hiszlek,
Hazudok ismét
Szerelmet szívnek...

Behon Istvánné: Könyvtárszobában...

Könyvtárszobában olvasunk Ön meg Én.
Figyelő szemem betükre nem tapad,
Hogy olvasnék, csak Önnek szinlelém,
Nemes arcélé ott minden pillanat.
Testem megfeszül, hisz most reám tekint.
A könyvet csöndben ölembe engedem,
Húsomba vájnak szép, őskék szemei,
Szemérem, mi volt azonnal elveszett.
Ajkamra vettem csókját, az áfonyát,
Ó, de jó... rekedt a hang, mely hozzám szólt.
Még látom William cinkos mosolyát...
Kilépek lassan a selyemruhámból.

A titok, mi volt örökre ott marad,
Őrzik azt a vastag, ódon kőfalak.

Behon Istvánné: Így jártál...

Megérkeztél végszóra,
Van egy órád számomra,
Pásztoróra, szenvedély,
Eljöttél a lelkemért.

De csengő szól hevesen,
Köntösömet fölveszem.
Nem publikus kapcsolat,
Meglapul az ágy alatt.

Szomszéd mondja: szép napot,
Ugye nem gond? Maradok.
Ágyra huppan sebesen,
Alatta a kedvesem.

És az idő, hogy szalad,
Egy órája mondja csak.
Na végre, hogy elindul.
Drágaságom, ne izgulj.

Mehetsz már a zoknidért,
Pásztoróra véget ért.
Nem publikus kapcsolat,
Csalódottan elrohant.

Schuller Bernadett: Karmikus szerelem

Meglátlak és megremegek,
Bárhogy védekezek, csak ezt érzem.
Érintésed maga a mámor,
Elönt a forróság minden tájon.

Testem-lelkem csak érted kiált,
Előtted állva elgyengül minden porcikám.
Megragadsz és húzol magaddal,
Egyre izgatottabb vagyok minden alkalommal.

Szavak nélkül is látom a szemedben,
Kívánsz, ahogyan én is Téged.
Ruháink lassan lekerülnek,
Kielvezve minden egyes millimétert.

Meztelen testem mohón végig simítod,
Kihaszználva minden elvesztegetett pillanatot.
Zsigerből érzed, amire vágyok,
Hajamat finoman húzva egyé válunk.

Mámor, gyönyör, szerelem,
Ezt az érzést nem pótolja senkise.
Oh, mond miért nem tarthat szüntelen?
Zihálva egymásba temetkezve.

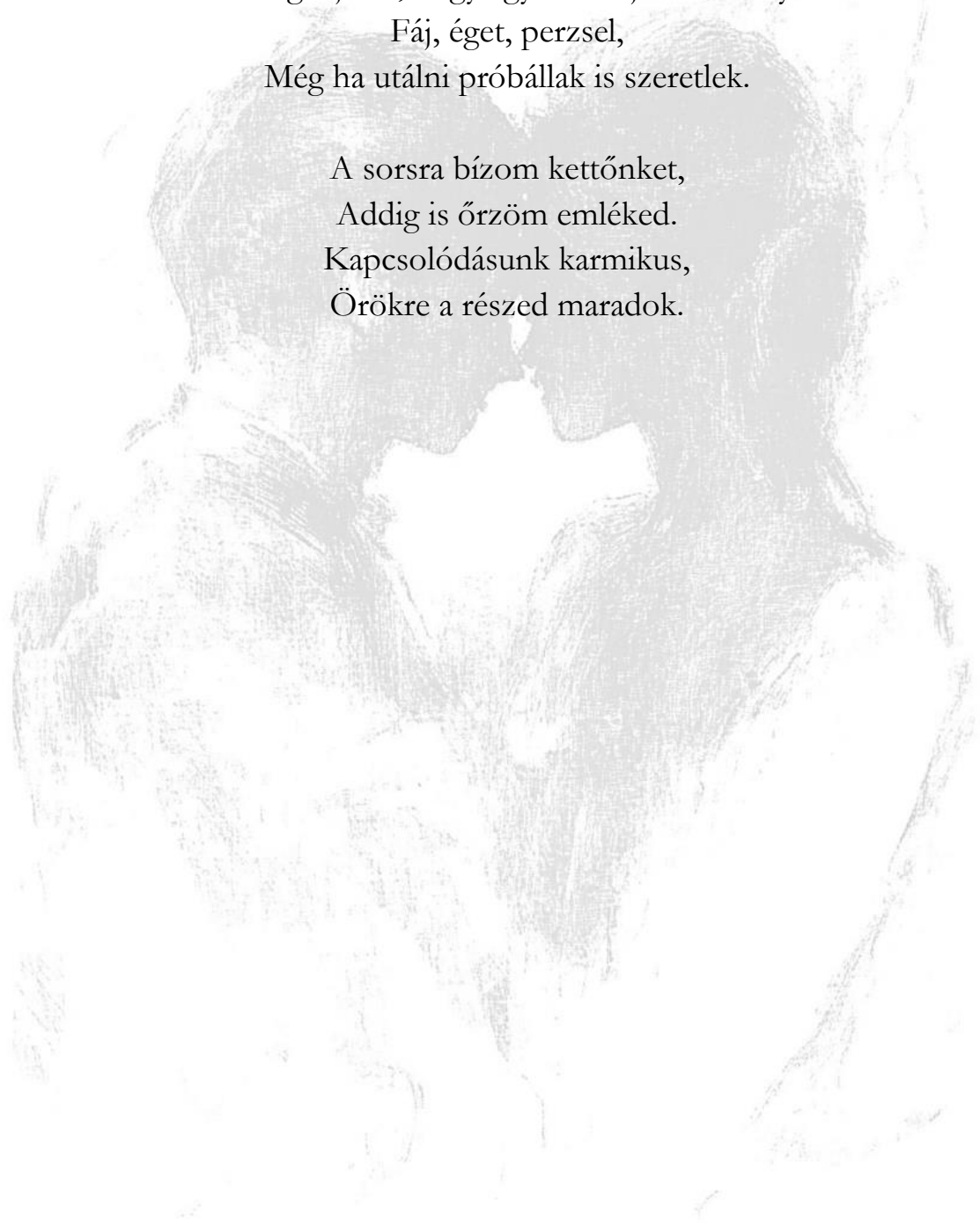
A külvilág egyre inkább megszűnik,
Mintha csak mi léteznénk.
Hevesebben birtokló tempót diktálva,
Zuhanunk egymás karjába.

Ilyenkor érzem igazán, hogy élek,
Bár tudom, hogy az időnk véges.
Minden búcsú kínzó fájdalom,
Tudom, hogy egyszer örökre egymásra találunk.

Kettőnk története nem a szokványos tündérmese,
El kell most engedjelek, hogy egyszer teljesen az enyém lehess.

Fáj, éget, perzsel,
Még ha utálni próbállak is szeretlek.

A sorsra bízom kettőnket,
Addig is őrzöm emléked.
Kapcsolódásunk karmikus,
Örökre a részed maradok.

Halász Zoltán: Szótincs (varázs)

Perzselsz, s kinevetsz csókra szomjazót,
majd ölelgetsz és dalt kérsz - ringatót,
M megbénít e lángoló pillantás,
szemedből búbáj, ördögi hatás-
varázs.

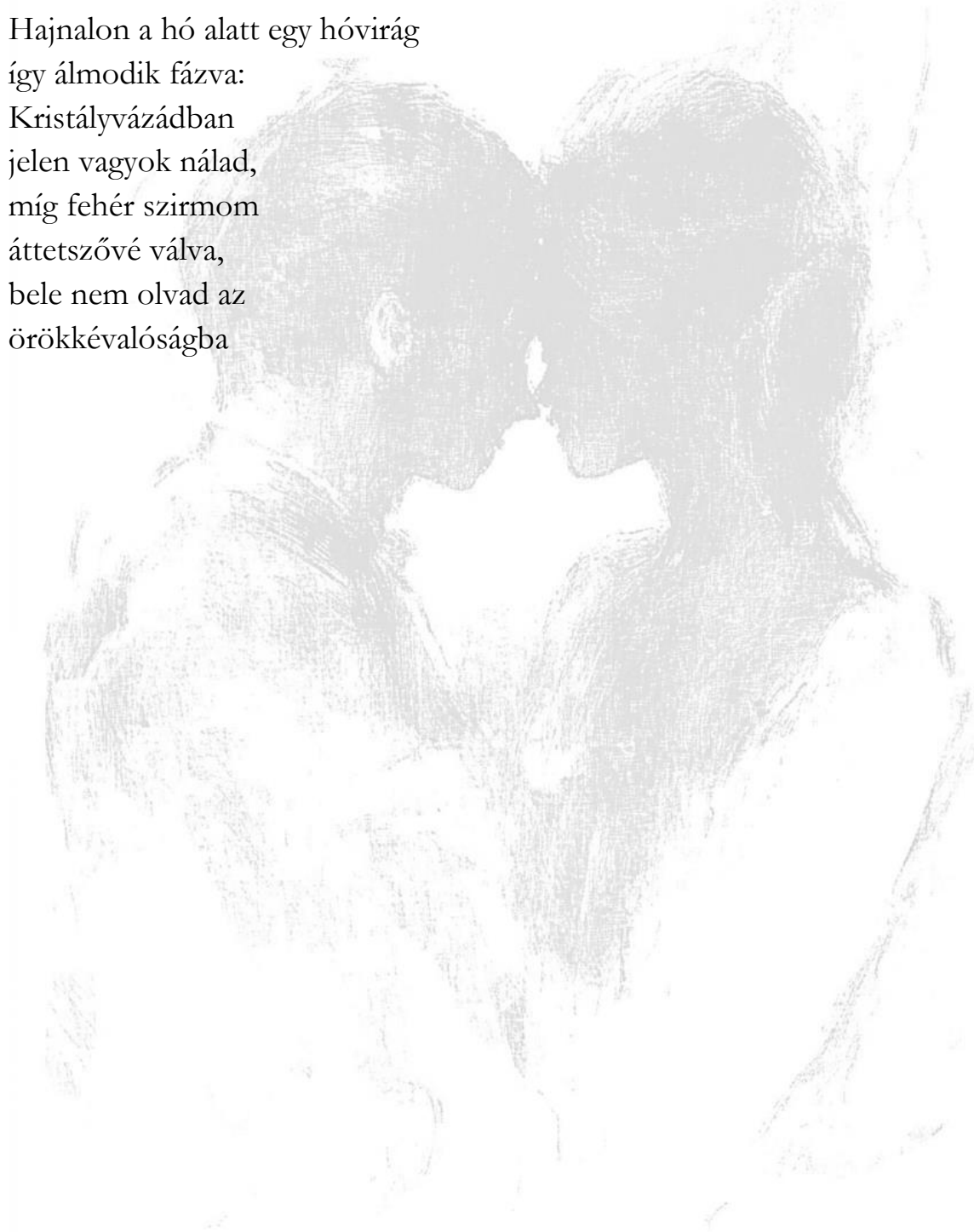
Érzem a vad ménes szabadságát,
vágató szívem lódobogását,
Csak sodródunk, nincs tabu, nincs tiltás,
Testünk kiapadhatatlan forrás-
varázs.

Nem tölthetünk több lázas éjszakát,
Ne halljam szívünk halálsikolyát!
Mégis úgy reszketek a holnaptól:
Mi oldhat a mámor alól? Nem más-
varázs.

Reggel, mint kócos gondolatcsomót,
fejemből kifésültem minden szót,
de a mélyből, hol már egy hangzó sincs,
éjjel újra megjelent a szótincs...
a kincs.

Zámolyi Betti: A hóvirág szerelme

Hajnalon a hó alatt egy hóvirág
így álmodik fázva:
Kristályvázádban
jelen vagyok nálad,
míg fehér szirmom
áttetszővé válva,
bele nem olvad az
örökkévalóságba

Solymosi Livia: ENGEDD HOGY FELKAVARJALAK!

Hadd zavarjalak össze.
Hadd gubancoljam lelkedet.
Felkavaró szél tengeredben.
Engedd meg hogy az legyek.

Hadd korbácsoljam álló vizedet.
Hadd nyissam bezáruló könyvedet.
Hadd olvassam rejtett írásodat.
Hadd nyissam meg alvó szigeted.

Engedd, hogy mélyen meglássalak.
Sarkaidból szívemmel kifordítsalak.
Úgy izgatva fel lelked legmélyét.
Hogy kiáltásod gyönyörű fény legyen.

Minden apró részted az eszed.
Elengedve..Szívedet.. teljesen felkavarva.
Hadd fessek testedre lobogó lángokat.
Megszokott világod elvesztve falaid lebontva.

Hadd nyissak életet, felborítva mindent.
Amit eddig ismertél, hogy az ősi ismerősbe.
Kergesselek...Engedd..,hogy ajtódon bejutva.
Önmagadhoz vezesselek, ahogy rám nézel.

S mikor szemed rám ragyog könnybe borulva.
Imádságot kérve, mikor átjutottam hídadon.
Láthatatlan kezedet ígérem, hogy megragadom.
Hogy el ne vessz, ebben a szép felfordulásban.

Lábad rezgő nádszál, amikor tarajos hullám kél benned.
S amikor rád nézek, egészen elborítom a világodat.
Oly erősen hogy, azt érzed, elúszol ebben a túlcsondulásban.
Veled leszek, hogy emlékeztesselek, s feltárjam lelked.

Hogy elmondjam a szeretet az egyetlen, amit megélhetsz.
Velem..Mellettem...szabaddá teszek fényt adva.
Szomjazó, élettelen szoborrá megdermedt szíved átkarolva.
Felébresztelek, hogy posványba süllyedt lábad megremegjen.

Solymosi Livia: MÁGIKUS SZERELEM!

Aludni nem tudok, éberem forgolódom.
Hallgatom az égen a zenélő csillagod.
Hozzám szól, értem fényesen hegedül.
Suttogó lelked, csendesen elszenderül.
Szívem gyönyöre édesen, fénnel palástol.
S bár ébreszteni akar az erős, csípős hajnal.
Gyönyörű ringató homály, ami bűbájjal takar.
Illúzió tánc, gyönyörteli mézédcsókot vár.
Kívánja lelkem, könnyörgőn tőled, ami neki jár.
Add meg amit kíván, aludni vágyó lelkemnek.
Amit bódultan imádkozok, s fényesen kérek.
S lelkem sugara elér a távoli messzeségbe.
Hogy átkaroljon, csendesen szelíd létezésem.
S amikor megérkezek, szoros ölelő karjaidba.
Mágikus szerelem mindörökre téged átkarolva.
S csak is azt kéred, maradjak, örökre, végleg.
Hogy az idő, soha el ne tépje ezt az egységet.

Solymosi Livia: NEM ÉLHETEK NÉLKÜLED!

Nem élhetek szerelem nélkül.
Különben kőbe fagyna lelkem.
Nem élhetek szárnyaló lebegés nélkül.
Mert a szívem örökre elveszne..

A szerelem édes íze bájital nekem.
Ami varázsszó izzó véremnek.
Lüktető muzsika egész ébredő lényemnek.
Szerelmes pillanat fuvolázik szívemben.
Dallama bűvöletbe ejt örökre engem.

Ennél szerelmesebben élni nem lehet.
Szárnyaim bontom, ha nem élem meg.
Felröppennek fényes égboltot karolom.
Tüzes nappal szerelembe olvadok.
Szívszerelem nélkül élni képtelen vagyok.

Különben az anyag foglya vagyok..
Oly szenvedélyes lelkem mi átölel.
Ringató szerelmem varázs tűzben ..
Éget téged el,s az égig emel,hogy átmossalak.
Fényesre szelíd szerető fényemmel.

Gyönyör tölti meg szíved,
Ha csak rád gondolok.
Szerelem nélkül
Értsd meg,élni nem tudok.
De őszinte vallomással tartozom,
Soha többé nem is óhajtok.
Nélküled élni már nem tudok..
Szerető szívemmel élni ,Veled akarok..
Halld meg mit üzenek Neked,
Mert Te vagy kit ebben az életben,
Most igaz szerelemre hívok!

Solymosi Livia: VARÁZSTŰZ!

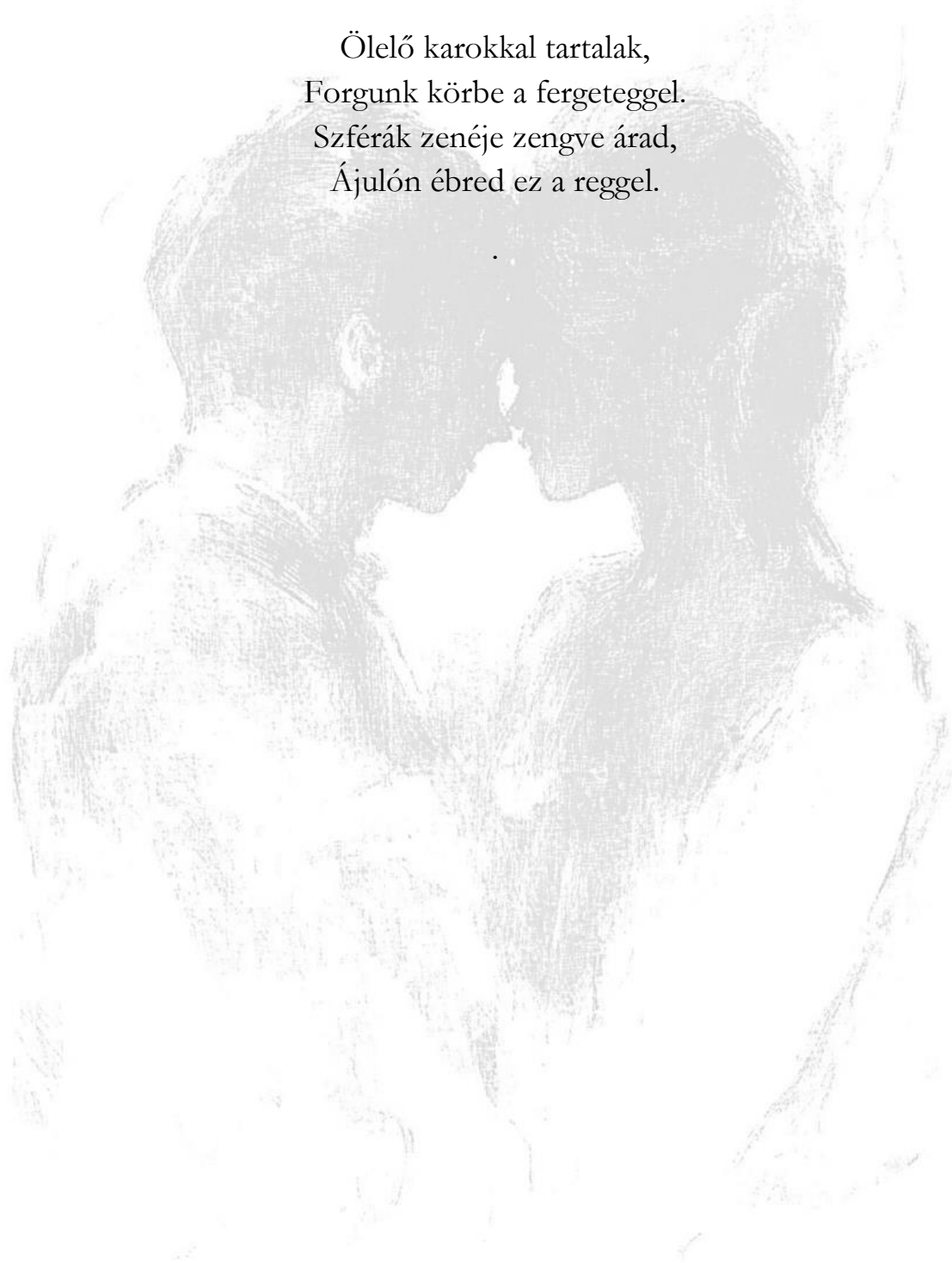
Amikor csak rád gondolok.
Lelkem tűzben fellobog.
Hideg téli havas tájon.
Jégbe forrasztom világom.
Hogy megdermedjen...
VELED.. a kocka pillanat.
Amit a jégszikrája, elevenen hagy.
S ha rátekintek, emlékeim látom.
Ezen a jéggömb világon.
S újra érzem, ami elveszett.
Amit a szív el nem feled.
S megrakom újra VELED a tüzed.
Ami az időben soha el nem merülhet.

Katona Csaba: Főzni szerelmemnek

Mámorító ízzel és sóval hintve,
Testünk fűszere az égő szerelem.
Tüzes ételek és villámló percek
Kakukkfű illatával befedetten.
Borsmentamártásba eltemettetem.
Azután lett, hogy ízből rakott álmom
Párnámra pihent. Fölvettem a fehér
Szakácskabátom, benne főztem neked
Gondúzóen édes szerelmeket.

Katona Csaba: Reggel

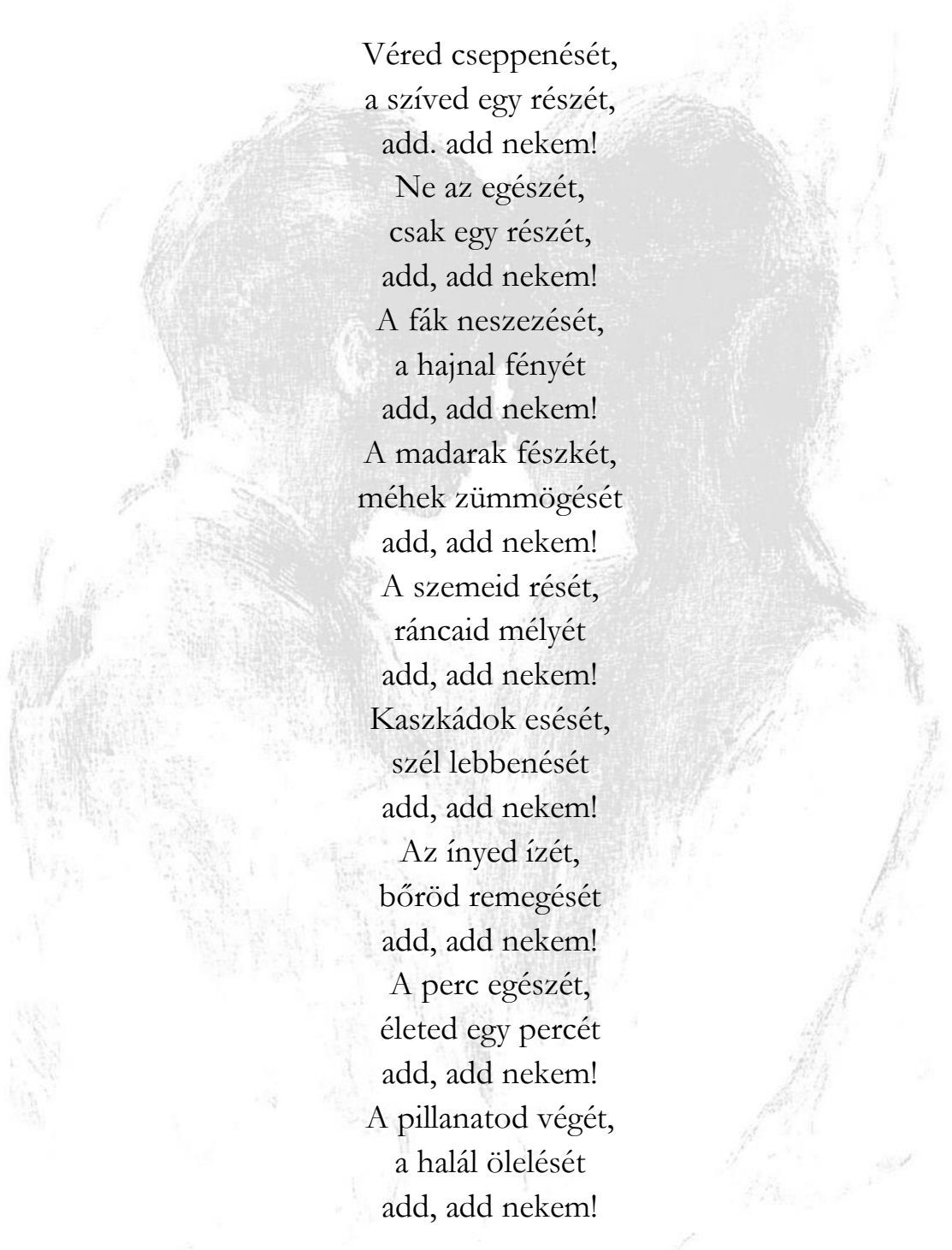
Ölelő karokkal tartalak,
Forgunk körbe a fergeteggel.
Szférák zenéje zengve árad,
Ájulón ébred ez a reggel.

Katona Csaba: Kardhalak

Kardhalak a mélyben villámlón
Repülve, haladnak álmodón,
Majd felszínre siklanak, szállnak,
Az égre feszülve a násznak.
Ezüstben, föl-fölcsapó testtel,
Lehullva izzó szerelemmel,
Prüszkölő habok között, lángban,
Az alkonyi mámoros táncban.
Égnek, mint a tenger habjai,
Alkonytűz ájuló hangjai,
S hirtelen, mint madárszárnyak,
Csaponganak, mint kéjes árnyak.

Katona Csaba: Add nekem!

Véred cseppenését,
a szíved egy részét,
add, add nekem!
Ne az egészét,
csak egy részét,
add, add nekem!
A fák neszezését,
a hajnal fényét
add, add nekem!
A madarak fészkrét,
méhek zümmögését
add, add nekem!
A szemeid rését,
ráncaid mélyét
add, add nekem!
Kaszádok esését,
szél lebbenését
add, add nekem!
Az ínyed ízét,
bőröd remegését
add, add nekem!
A perc egészét,
életed egy percét
add, add nekem!
A pillanatod végét,
a halál ölelését
add, add nekem!

Katona Csaba: Építenék neked

Építenék neked szeretetből sátrat,
dicsőségére a Nagykirálynak,
meg örömből ékes palotákat,
hogy hirdesse szerelmem a nagyvilágnak!
Ha nem lenne lényem az alázat,
és kaptam volna pénzsóvár lázat,
de imígy, csak szavakból építek házat!
Rakok bele szeretetből ágat,
emberfészket a szerelmes vágynak.
Édesem, ahogy ma a csillagok állnak
ennyi csak, ahogy szívembe zárlak!
Szeretlek míg élek, amíg látlak,
Ezt tudom adni a közös elmúlásnak!

Katona Csaba: Szerelem

Szerelmes szavakkal suttogva kereslek,
rohanva fölbukok, futtomban elesek.
Fölkelve kiáltom: szívemből szeretlek!
Sötétben, fény-úton kutatva, sebezve,
szaladok völgyekben, fölfutok dombokon,
hiába kereslek folyókban, ormokon.
Ha mégis meglellek, magamhoz öllelek,
elmenni nélkülem, soha nem engedlek!
Szeretet kötéllel szívemhez kötözlek!

Katona Csaba: Vágy

Kereken mondja nevetve: jó a lét,
Válaszol is rá hetykén, ó te jó ég!
Csintalan emeli már büszke fejét,
Pihegve kicsit, bimbója hegyét.

Remegve sóhajt a körte-domború,
Becézésre vár a feszes csucsorú.
Ajakharapásra bimbódzó delej,
Lihegőn akarja - csak csókolj, lehelj!

Ringatódzón mondja - vágyom marokba,
Szoríts magadhoz - szól a kissé lomha -
Simíts, ha kérlek, csókolj és becézzess,
Szád sóhajával remegve éltes!

Vágytól meredő bimbók, csókra várók,
Óhajtják a látott férfiszem álmot,
Barackra cseppenő mézet, virágport,
Férfikéz áldó, simító világot!

Katona Csaba: Örök erotika

A fény játszik a csupasz testen,
A bőr feszül önfeledt meredten,
Kacsint a fák közt a sugárzó fény,
Nem számít most, élet, halál, erény.

Dobhártyaritmus zendül ütemre,
A fény kitör izzó levelekre,
Árny hűti az izmok, a bőr hevét,
Buzogva tolul, áramlik a vér.

Remegő élet gyűlik az erekben.
Harsányan zeng a vágyakozó lét,
Tobzódnak a testek az egekben.

Kedvesen, a szerelmet keresve,
Hallva a lét érzéki neszét,
Vágyón, a tűznél is égőbb testben.

Katona Csaba: Szólít a vágy

Szólít a vágy, hallgatom hangjait,
Meséli a víz hűvös habjait,
A reggelt, a napot, az alkonyatot,
Az alkonyban fúvó fuvallatot.

A combok között a pálmafa sort,
Amikor a napfény alábbhagyott.
Akkor szégyellve visszaoldalog,
Újrakezdve a hullám ostromot.

A vágy mesél, mondja lankadatlan,
Akár a hajnali pirkadatban
A csípők, a testek lágy hangjait,
Alatta, ahogy csikordul a kavics.

Mondja a nyögve ringató neszét
A hullámoknak, vesztve az eszét,
Hogyan kap rángva öbölben a földbe,
Amint ujjak szorulnak ökölbe.

Sújtva, harapva a levegőbe,
Kéjben feszülő apály fövénybe.
Óh, az izzó vágy, remegő élet,
A vágy, akár a tenger, temérdek!

Natali Sanders: Csillagainkban...

Hull a csillag szerte vággyal,
éteren túl, ragyogással,
kívánságok kelyhe benne,
két magányos szív szerelme.

Ott lapulnak óhajaink,
kimondásra várt szavaink,
csendben, szépen ölelkezve,
egymás szívét keretezve.

Két galaxis, ha ütközik,
egymás fényét jól tükrözik,
szimbióták örök létig,
- egy az útjuk - közös célig.

Belerobbanak az űrbe,
végtelen kínokat tűrve,
mégis fénylőn esnek egybe,
véghetetlen szerelembe.

♥ *Natali Sanders: Két karod között* ♥

Két kezed közt békém teljes,
két karod közt szívem repes,
beleolvadok epedve,
szíved szerelmét élvezve.

Otthonom a szemed fénye,
lepedőnk gyúrt éjek kéje,
Nap ébreszt, Hold takar este,
kíváncsi lett ránk a beste.

Kalandos az életutunk,
egymás elől sosem futunk,
közössé vált külön utunk,
együttműködni jól tudunk.

Álmainkat éljük végre,
rácsodálkozunk a szépre,
kicsiny kezem a kezedben,
társra talált az életben.

Natali Sanders: Már nem látlak

Már nem látlak, szemem eltévesztett a sűrű ködben
egy borús éjjelen,

"éjszínű nap veszejtő mosolya süt szemeidből"
emlékeim mélyén.

Álmaimban ezerszer is felidézem lényedet,
szívemnek oly kedves
rezdüléseink folyóján úszom veled végtelen.

Velünk ébred, nyugszik
minden csodálatos, színpompás nappal, csillagos éj,
míg világ a világ.

Csak remélni tudom, ott legbelül, mélyen elásva,
hogyan megmaradunk Mi.

Az élet végtelen körforgásában még egymásra
talál szép szerelmünk.

Hiszem, hogy így kell lennie, különben mit sem érünk,
oda szívünk szava.

-

Idézet: Bede Anna: Erdő mélyén

Natali Sanders: Virág lehetnék

Ha virág lehetnék olyan lennék
mint te, bársonyos selyme a szépnek,
"szélütött harmat dér a csipke" sem
tépázná ronggyá gyönyörű létem.
Illatom rég uralja érzésed,
minden kellem, jó hozzám kötődik,
s ha majd "elhullt egy földi kis virág",
bensőmnek része vész oda veled.
Lennék oly lágy, légies hódító,
hozzád hasonlóan bűvölve sokat,
de mit ér, ha vágyam tárgya nincs ott,
hol tüskéd közé álmodok omlanak.

-

Idézet: Czipri Éva: Egy virághoz

Csiernyik-Rácz Lilla: Sónhajaim

Nem voltam már józan, mikor őt megcsókoltam.
Csak gyötrelmes hiányodat vele pótoltam.
Érintése elszánt volt, kedvesen ismerős
Csókolt, simított. Dicsért, mint szeretőt.

A ruhámból ki lassan, csodálva bujtatott,
Meztelen testemre csókokat halmozott.
Ajukai mohón, de gyengéden kutatták
A pontot, mikor innen még tovább juthatnánk.

Egy pohár összetört, két szék is felborult,
Ahogy a vágyunk a szobába átvonult,
Éreztem, hogy akar - csak engem, senki mást!
És ebben láttam én is a megoldást.

Akkor őszinte vággyal forrott össze testünk,
Nekem mégsem róla szólt, hogy megtettük.
Mert közben téged láttak gondolataim,
Neved suttogásával teltek sónhajaim.

Ferencz Krisztián: HA FÜLCIMPÁD MARCIPÁN

Ha fülcimpád marcipán

Lelkem ízes torta

Indián partiján

Fején díszes tolla

Fantáziám törzsfőnök

Képzeletben én győzők

Ha fülcimpád marcipán

Nyelvem megkíván

Ha az az ajkad van rajtad

Mely csókomba szaladt

Azt a hajnalt akartad

A lepedő alatt

A Nap is meghasadt

Mikor látta hasadat

Ha az az ajkad van rajtad

Csókók csattannak

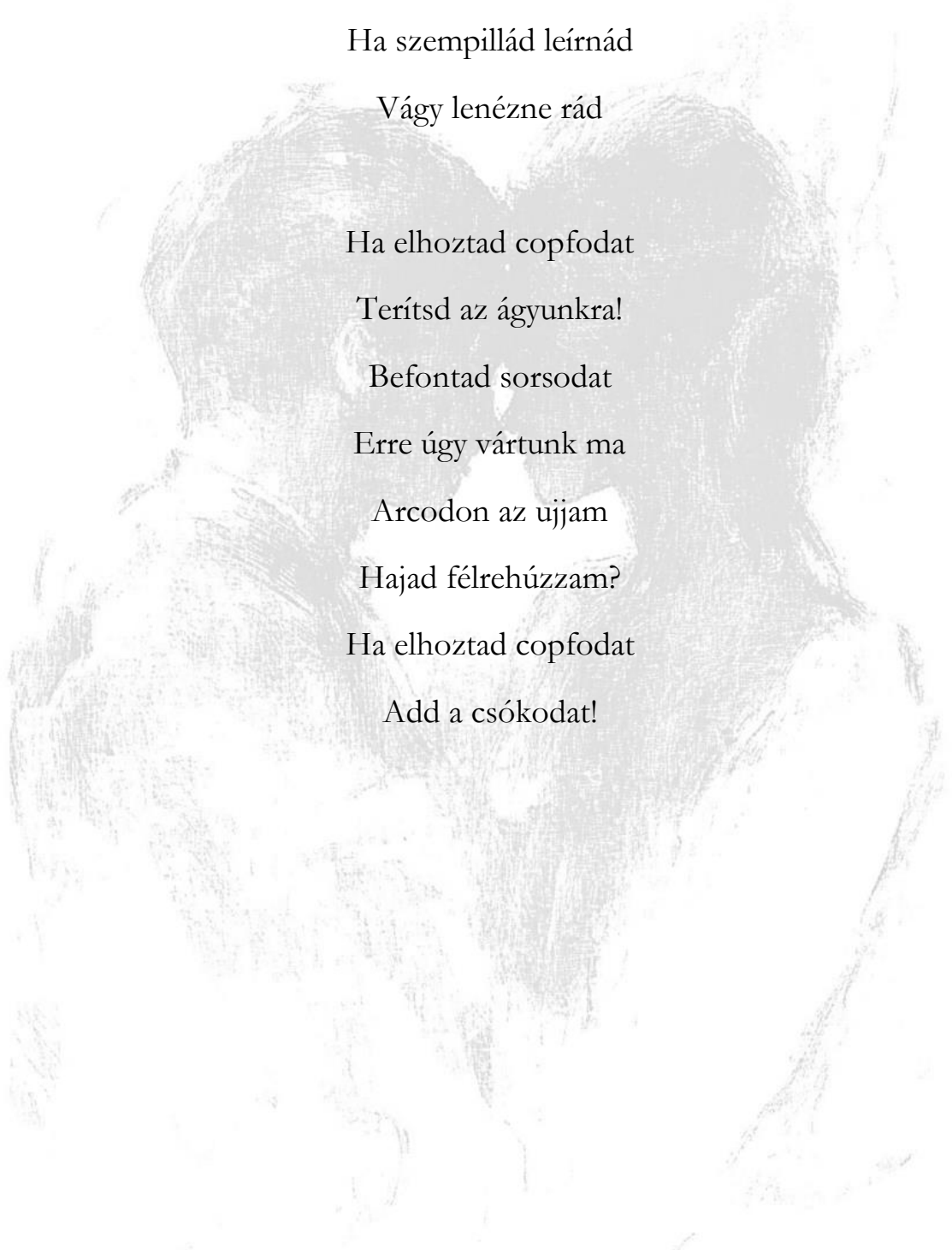
Ha szempillád leírnád

Vadregényes lenne

Neki árt, ne kínáld

Szemed a szemembe!

Mert a zafír elvakít

Ha kinézel valakit
Ha szempillád leírnád
Vágy lenézne rád

Ha elhoztad copfodat
Terítsd az ágyunkra!
Befontad sorsodat
Erre úgy vártunk ma
Arcodon az ujjam
Hajad félrehúzzam?
Ha elhoztad copfodat
Add a csókodat!

Ferencz Krisztián: MINT NARANCSBAN GEREZDEK

Mint narancsban gerezdek
Úgy szeletre szeretlek
Kibontom a szívemet
Feltálalom így neked

A narancsban gerezdek
Én levedben kereslek
Csak illatodat érzem
Szíved szívem présében

A narancsban gerezdek
Fecsegve teremtlek
Elismétlem ezerszer
Minden egyes gerezddel

A narancsban gerezdek
Én szemezve leszedlek
A magodat kiviszem
Kicsírázik szívemben

Mint narancsban gerezdek
Úgy terelve helyezlek
Szívem mellé szorosán
Megérkezett, otthon van

Mint narancsban gerezdek
Úgy szemekben megeszlek
Hozzád nyelem húsomat
Hagyd rajta a rúzsodat!

Ferencz Krisztián: ÁLTALAD

Általad eszmélem a magasabb létet
Általad ízlelem az ízesebb ételt
Általad látom ma másként a Holdat
Másként mint tegnap és másként ahogy holnap

Általad látom, hogy a fény mennyi -féle
Általad összes árnyékot átlépve
Általad nyílnak meg mélységek előttem
Nélküled csak a felszínen őrlődtem

Általad szárnyal a vad fantáziám
Általad duzzad a szív artériám
Általad dobban olyan hatalmasat
Hogy partra veti az aranyhalat

Általad izzik a levegő a szobában
Általad utazok a forró csodában
Általad gyorsabban forog a Föld
Teremtményed lelkemben testet ölt

Általad hallok az Ūrben a csillagot
Általad kiáltok, válaszol a visszhangod
Általad középről szemlélem a Galaxist
A Te vagy a Világ, és végig maradsz is

Általad írom most ezt a verset
Általad nyertem rá az áldott percet
Általad fogom át ujjaimmal a tollat
A papírral a lényedből folyik a tinta oldat

Baán Zsuzsanna: Minek üzensz?

Minek üzensz, ha már nem vagyok ott neked,

Távrolról azt hiszed, hogy olyan jó veled?

Nem érdekel már, hogy milyen boldog vagy,

Konzultálj a téveszméid miatt egy orvossal.

Végre úgy érzem kiteljesedtem,

És megtaláltam amit kerestem,

Egy férjet, aki testemmel-lelkemmel együtt szerethet.

Nem képelem azt, hogy mi együtt táncolunk,

Hogy egymás mellé helyezzük az éjszaka közepén a vánkosunk.

Nem szenvedek többé attól, hogy én milyen rossz vagyok,

Hogy hamis szavaidtól egy perc alatt elolvadok.

Tudod milyen, amikor valaki igazán szeret?

Nézésével egy pillanatra megolvasztja a jeget.

Elfogad olyannak, amilyennek te nem akartál látni,

Neki az is elég, hogy egyszerre csak engem kábít.

Minek üzensz, ha engem már nem érdekelsz?

Elszalasztott esélyeid tömkelege már révbe ment,

Azt hiszed, hogy te mindennel fájdalmat okozol nekem?

Azért mert annak idején elfordítottam a fejem?

Nem gyengít többé engem már a hatalom,

Mással fonódik ma össze az alkarom.

Ki megbecsül, kinek fontos, hogy van az én lelkem,

Ki ha kell, az éjszaka közepén is felkel.

Minek üzensz, ha többé már nem érdekel amit mondasz?

A bátor férfiak máshová állnak be a sorba

Nem taszítanak téged hátra, és élvezik azt, ha neked rossz,

Cselekednek amikor kell, és elfogadják mi a sors.

Nincsenek kifogások, hirtelen megszűnik minden létezni.

Akinek fontos a másik, pontosan tudja milyen érezni.

Nem hajít arrébb, mint egy papírt, mit a kéz már ezerszer is meggyűrt,

Mit ha kedve van, olykor, néha, alkalomadtán eltűr.

Az igazi jellem őszintén elmondja azt is ha hibázott,

Ha nem veled akarja megváltani a világot.

Nem élvezi asszonyával más nők keservét,

És állít neki úton útfélen millió egy kelepécét.

Baán Zsuzsanna: Vonatra várva

Bizsereg valami a bőröm alatt,
Olykor oly sebesen szalad,
Mint innen a Győr felé tartó sebesvonat.

Levetném láncaim, de meg vagyok kötözve,
Nem tudok veled együtt fürödni a gyönyörbe.

Testem forrón akarja veled járni élete legtüzesebb táncát,
Akkor is ha ennek valamikor keményen megisszuk az árát.

Valami mardos itten belül, szinte sohasem hagy nyugodni,
Mint amikor valaki a csendben hirtelen nekiáll hupogni.

Folyton csak kínoz és nem hagy elmenni innen soha,
Látod mégis vár minket valahol az a fékezhetetlen vonat.

Felszállhatnánk rá, mert szívünk is együtt zakatol,
Nem bánom azt se, ha ma együtt ér minket egy karambol.

Ütközzünk össze ma mindennel,
Mert nem bírok már az én megkergült szívemmel.

Mindjárt kipattanik a helyéről, elfogyott az összes levegőm,
Nem vagy nekem más, mint az én egyetlen, édes szeretőm.

Valahol megnyugtat a tudat hogy létezel,
De távolról csak azt látom, hogy mindig csak fékezel.

Ahelyett, hogy elindulnál egyszer és jönnél felém,
És végre lennél más helyett, csak egy napra az enyém.

Baán Zsuzsanna: Összeolvadás

Tűnődve állok a falnál, tested kémlelem
Társaságodban már nem bénít tovább a félelem.

Melléd lépek, szemeim szelíden lesütöm,
A tekintetedet először csak némán kerülöm.

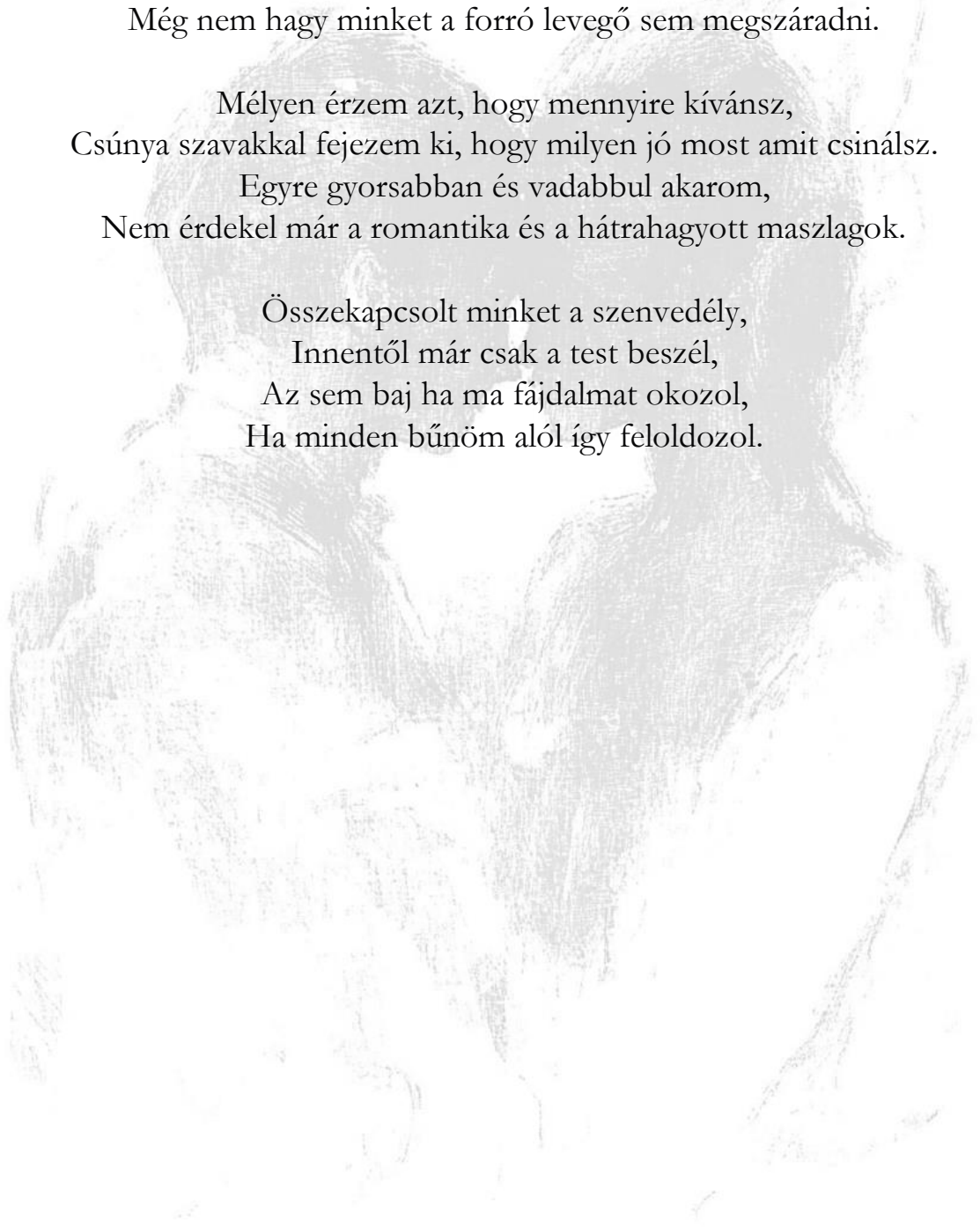
Ujjaimat gyengéden az inged alá csúsztatom,
Feltüzel a vágy, ha én ezzel az időmet múlatom.
Megyek egyre lejjebb, már látom, hogy elönt a kék,
Érintésemtől végre felforrósodik a tél.

Érzem, hogy valami kemény, elégedetten megyek tovább...
Közben vadul harapsz az ajkamba s liheged össze a szobát.
A falhoz préselődöm, nyelveddel éppen a nyakamon táncolsz,
Érzem fogaid karcolását és közben te még mindig csak smárolsz.
A csípőmet már régen az asztalra tetted,
Derékig várlak téged mezítelen testtel.
Hulljon rólunk le az összes ruha, mert már mindenem forró,
Az egyetlen mi gyorsan megszabadítana mindentől az egy hatalmas olló.

Ehelyett megfélelkezel a gombokról,
Mentesülünk ma a gondoktól.
Letépsz rólam mindent mit szemeiddel látsz,
És lassan de biztosan lejjebb visz a tánc.
Nyelveddel már a combom körül jársz,
Beleremegek mert mindig feltüzel a szád,
Hamar odatéved, és először csak halkán sóhajtok,
Aztán követik ezt néha egészen vad mondatok.

Még nagyon az elején járunk,
De én már a közepébe csapnék veled,
Gyere és vedd elő most, mert már biztosan merev.

Nem sokat teketóriázol, belemarkolsz a hajamba,
Közben hátul nekihuppanunk a falaknak.
Hirtelen megeresztesz felém egy lökést,
Csak azt érzem hogy csípőmet elönti a dőfés.

Együtt mozgunk tovább, én mégis most engedek,
Hagyom hogy irányíts, mert én ettől pozitívan szenvedek.
Kiszolgáltatva lenni a jónak, és csak kéjesen játszani,
Még nem hagy minket a forró levegő sem megszáradni.

Mélyen érzem azt, hogy mennyire kívánsz,
Csúnya szavakkal fejezem ki, hogy milyen jó most amit csinálsz.
Egyre gyorsabban és vadabbul akarom,
Nem érdekel már a romantika és a hátrahagyott maszlagok.

Összekapcsolt minket a szenvedély,
Innentől már csak a test beszél,
Az sem baj ha ma fájdalmat okozol,
Ha minden bűnöm alól így feloldozol.

Baán Zsuzsanna: Valentin napi mese

Éppen a másik oldalamba fordultam, lábaimat gyengéden magzatpózba húztam, majd édesen szuszogtam tovább a párnámba jó nagyokat szippantva, amin még érződött az előző napi öblítő friss illata. Arra gondoltam, milyen jó, hogy most itt vagyok, és nem kell egy határozott mozdulattal kiröppennem az ágyból, nem szakítja félbe álmodat a fülsüketítő ébresztőórám. Érzem, ahogyan a kutyám hideg orrával megböki a vesémet, majd hirtelen ráfúj, igen, már ráérezem, hogy bizony reggel van. Kintről egy szűk nyíláson át beszűrődik egy halovány fény, és az egész szobát egy különös égett szag járja át, érzem, hogy pirítós sül valahol, reménykedem, hogy hamarosan a kávé illata is követi majd. Nyújtózom egy nagyot, majd az ajtó egyre szélesebbre nyílik: – Jó reggelt! – suttogja egy hang az ágyam előtt. Kezében egy kétlábú tálca, rajta sok-sok finomság. Sorrendben: egy vajas pirítós, egy lágytojás, egy túró rúdi, és egy gőzölgő tejeskávé. – Ó! Köszönöm, hát ilyenre jó ébredni. Ezt mindennap el tudnám viselni. Gyere, együk meg ketten! – gondoltam rá, hogy esetleg ő is éhes. – Nem, most azt szeretném, hogy ezt te edd meg. Egyébként Boldog Valentin napot! Jóízűen nekiláttam elfogyasztani a reggelit, közben a férjem egész végig nézte, hogyan kanalazom ki a tojás belsejét, és annak külön örültem, hogy a sót se felejtette ki a menüből. Igazán mindenre odafigyelt. Még a majdnem odaégetett pirítós is ott hevert, amibe már teljesen beleolvadt a vaj és felpuhította a közepét. Kívül ropogós maradt, én így szeretem. Nem tudom mikor reggeliztem ilyen jót, szinte mindennapom azzal telt, hogy a gyermekeimnek tudjak valamit az asztalra tenni, én meg legtöbbször menetközben valamit gyorsan bekaptam, ami a kezem ügyében volt. A kávé-t lassan kortyolgatva szürcsöltem fel, próbáltam kiélvezni minden egyes pillanatát, ami ebből a reggeliből maradt. A túrórudi alatt megpillantottam egy fehér szalvétát, melyre egy szívecske volt rajzolva. Felemeltem, majd mielőtt kibontottam volna a desszertet gondoltam azért ránézek a másik oldalára is, ha már minden ilyen gondosan oda volt készítve. Meglepetésemre nem volt üres: – Jó lett volna mindennap ezt megadni neked. Csak szerettem volna, hogy ma jól induljon a napod. Este folytatjuk...– én pedig felpattantam az ágyból és odarohantam hozzá. Nyomtam egy hatalmas csókot a szájára, megfogtam a kezét és magammal húztam az ágyba. – Szerintem most folytassuk tovább...

Hajdu Renáta: Arany kiráylány

Felettem fellegek lebegnek,
De te alattam vagy,
Szépséged mindig lehengetel
Óceánon átívelő dallam.

Bárhányszor rád nézek látlak,
Áthatóan bensőd rezonál,
Miközben békésen leesett állal
Szívemet, mint labdát eldobtál.

Tested a legszebb ékszer,
Tapintásod arany,
Senki nyomodba sem érhet
Lelkem rajtad nyaral.

Ahogy rám nézel gyönyörű
Szemeiddel, mint teleszkóp
Az agyam éles köszörű,
átvág mindenen a Hold.

Hangod egy szivárvány,
Hol véget ér kincs.
Te vagy a Kiráylány.

Ragyogó hajtincs.

Közelséged tisztán

Tüzet gyújt mindig bennem,

Mosolyod táncot jár a szikrán,

Aludj el mellettem.

Rövid szoknyád libben,

Játszik a fantáziám.

Más dolgod neked nincsen,

Élvezetben sose szenvedj hiányt.

Ismerhetlek így már boldog vagyok.

Hol vagy én megyek oda,

Ölelkező kedves karok

Létezésed maga a csoda.

Hajdu Renáta: Ragyogó Gyöngy

Hosszú fekete hajad libben,
Szívem azonnal dobban, hiszen
Pisze orrod, sima arcod,
Értelmed bennem harcol.

Kedves szavaid, mint egy selymes tű
Testemen keresztül gyöngyöt fűz.
Tekinteted teljesen tétlenné tesz,
Elvarázsolsz, másik univerzumba küldesz.

Hófehérke vibead megbabonáz,
Egy csókkal fantáziád felcsigáz,
Stílusod nagyítón át tűző napként
Tüzet kelt, mi elborít fagyként.

Gondolataim a sebes vonat
Mi leszállást nem támogat.
Minden kabinjában és ülésén
Csak a te képed ragyog villámként.

Percek a napban, órák tavakban
Úsznak végtelen halomban.
Akropolisz legmagasabb tetején
Te és Te és Te vagy a legszebb fény.

Hangosan zengő képek hada
Csak hozzád hajlandó szólni ma.
Erdő állatai érted élnek,
Remegve követik minden lépted.

Szikrázó, süvítő flitterek az égen,
Tűzijáték közepén hulló fillérek.
Rád esik, záporozik a glitter
Benned ismét új életre kel.

Színes szaladó szerpentin
Mosolyodba vetem bátran a hitem.
Nyomodba csak fehér zaj ül
Gyönyörű vagy kívül belül.

Petes László: ÖRÖKKÉ

Hamvas ajka úgy lebbent felém
Mint láva lába, mint vágy s remény
Cseresznyeárnyak marnak belém
Lassan felizzok, vérem kemény

Könnyed könnye kacag vállamon
Legurul róla és landol lenn
Mélyen valahol a combokon
Hol kútjába gördül végtelen

Kényes kéjjel kérte énemet
S én féltem térdét érni, kérni!
Tortát gyalult lassan az élet
Magányos fát nem kell dicsérni

Érkék szeme úgy ragyog fején
Ahogy a Nap nem is remél
S alvadt bőrömön hatol elém
A szó, az örök szenvedély.

Petes László: OSZTÓDVA

Elég egy szikra
S mi mint egy ikra
Osztódva
Posztóba
Szőjük kitörő lelkünk
Láványi csillogását

Elég egy szempár
Mi fénylik barnán
Csók ízű
Csoki mű.
Bársonyos áfonya ajk
Mit ajkam pipacsra nyalt.

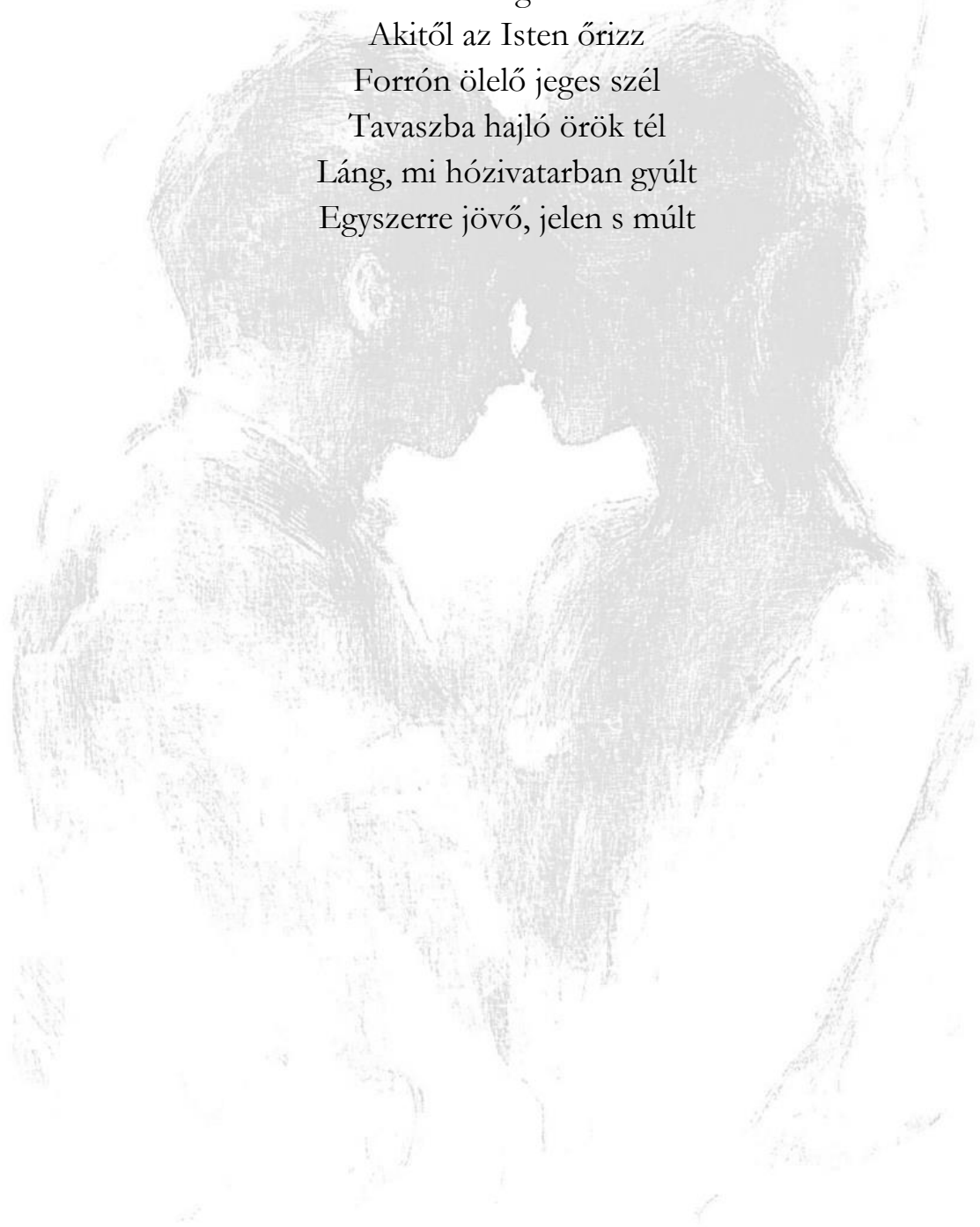
Elég egy bimbó
Mi nyílik ringón
Ingóm a
Szindróma
Csiklandva, pislantva rá
Tömlőnyi sejtek neszére.

Elég egy hajtincs
Mi csalfán rád int
Lobogva
Dohogva
Kábulat szántotta „lénk”
Örökkévalóságát.

Bertók István: Találós kérdés

Koronátlan fős hercegnő
Vérpezsdítő vágytemető
Tündérbőrbe bújt boszorka
Angyal-mosolyú pokolfaj
Gyönyörűséges galóca
Szívemnek tüzes kanóca
Sötét sarkomnak lámpása
Hitelenségem bálványa
Szilaj szikla-szelídítő
Átokkútból nyert frissítő
Havat hányó, szelet toló
Csalfa hálót szövő-fonó
Elvetett kockát cinkelő
Napfényarcú holdistennő
Aranykötelet szakasztó
Szűkmarkú gyümölcsfakasztó
Makacsul kelletlen múzsa
Agyam gondolat-körútja
Csiszolhatatlan drágakő
Gyökértelen vadrózsató
Örökké bolygó szegletkő
Vakvágányokon csellengő
Jómagát kajtató kósza
Feketelevesnek sója
Szeplőtelen férfifaló
Istentelen templomhajó
Tengerkék szemű szemtelen
Somoly-máz alatt meztelen
Kacéran sejlő délibáb
Szemmel szűrő nenézzvirág
Szóval maró mérgeskígyó
Féltőn óvó lélektipró
Kesernyés, bűvös örömtánc
Nyakamra hurkolt ezüstitlán

Feneketlen mély kelepce
Koporsómba szép szegecske
Álmaimban gázló főnix
Akitől az Isten őrizz
Forrón ölelő jeges szél
Tavaszba hajló örök tél
Láng, mi hózivatarban gyúlt
Egyszerre jövő, jelen s múlt

Bertók István: Egyszerű vers

Szeretnék szeretni,
A gátlást levetni!
Szeretni szabadon,
Akit csak akarok!

Úgy szeretném szeretni szabadon,
S naphosszat ölelni az avaron!
Úgy szeretném, hogy ő is szeressen,
Pillantásával engem keressen!

De ha nem akarja, mer' ő
Éppenséggel olyan fajta,
Hogy (hozzám) ragaszkodni képtelen,
Hogyan éljem tovább az életem?

Szeretnék szeretni,
Magamon nevetni,
Temetni haragom.
Szeretni szabadon.

Bertók István: Merengő

Vajon gondolsz rám néma hajnalok táján,
Mikor az arcodba temeted a párnád?
És vajon hová vándorolnak a ráncok,
Ha bevillanok, mikor nem látnak mások?

Vajon a szemedbe csalog-e könnyeket,
Mikor rabul ejtenek szürke közterek,
S eszedbe jut a cirkusz meg a Tisza-tó,
A szélesebb tekerés meg a kishajó?

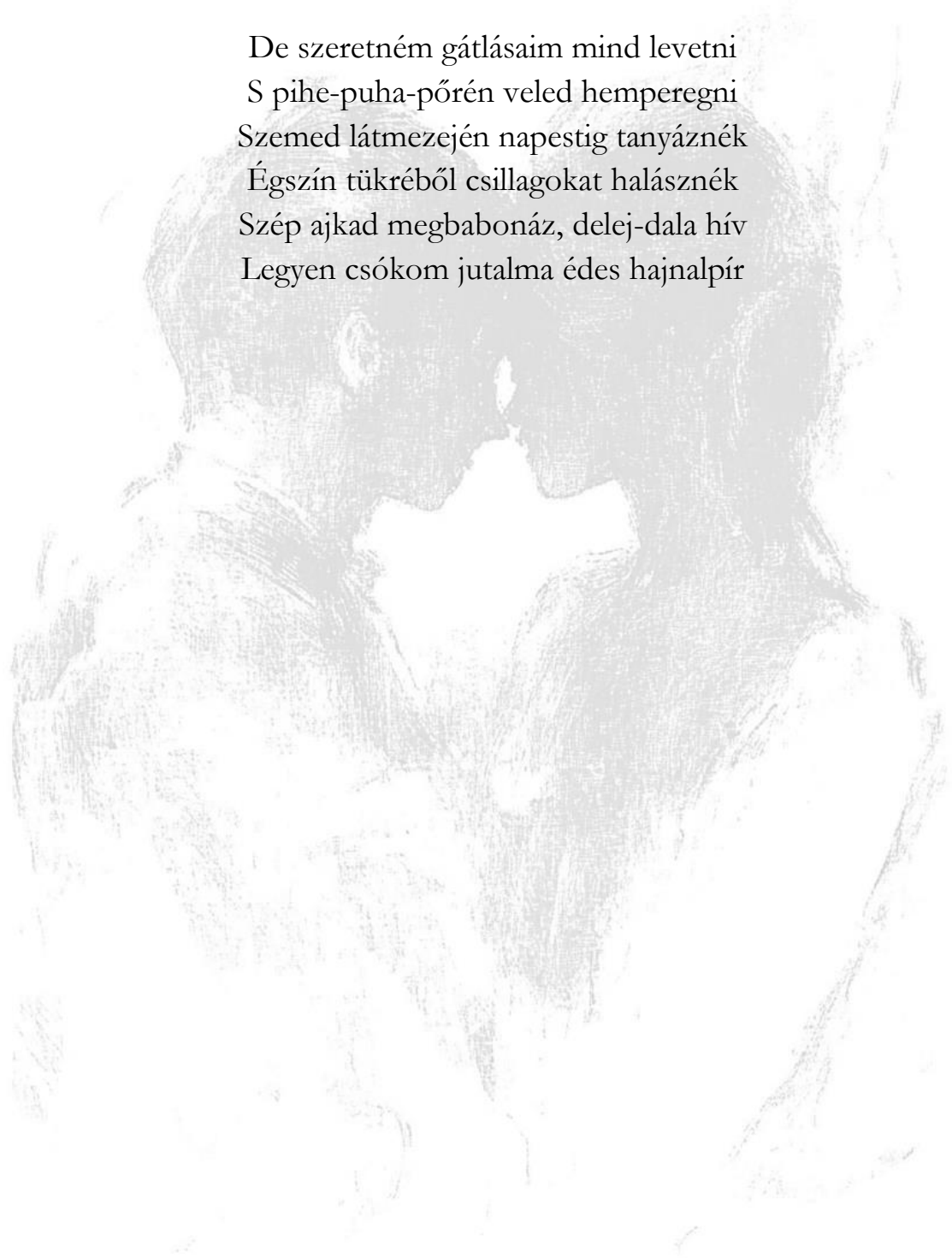
Mikor én a széles nagy víz helyett
Folyton-folyvást csak téged néztelek.
Neked túl sok volt, nekem túl kevés,
Mint Mismásországban a nyílt beszéd.

Vajon sajnálsz, vagy tán megvetsz és átkozol?
Nem hittem volna, hogy kámforként távozol.
Vajon nincs is benned bűntudat egy csepp sem?
Talán már el is felejtettél teljesen...

Azért remélem, egyszer még rád kiáltok,
Majd sikítva-sírva ébredsz: "úgy hiányzol!"
Visszasírod a cirkuszt, a Tisza-tavat,
S hogy már nem ígérhetsz nekem hetet-havat.

Bertók István: Csillaghalászós

De szeretném gátlásaim mind levetni
S pihe-puha-pőréen veled hemperegni
Szemed látmezején napestig tanyáznék
Égszín tükreből csillagokat halásznék
Szép ajkad megbabonáz, delej-dala hív
Legyen csókom jutalma édes hajnalpír

Bertók István: Vakarnálak

Mikor rád gondolok
Dörömböl a vérem
S oly helyre is eljut
Hová amúgy épp nem

Ha meglátlak, máris
Kemény és méretes
Lesz az a bizonyos
Más néven: kékeres

Tudod, érted én majd'
Megveszek, majd' megesz
A vágy: vakarnálak
Ahol épp viszketeg

Gyere, keressünk egy
Kényelmes fekhelyet
Vagy bármilyen vackot
Hol melléd fekhettek

Ajándékként egymást
Tálaljuk egymásnak
Ne győzzük kivárni
Találkozunk másnap

Bertók István: Nyelvjárás

Bimbótól a rózsáig feltérképezné tested
Bejárna hasfalad s az igéző köldök-medred
Meglátogatná a szenteletlen szent templomot
Majd hosszan elidőzne a dimbeken-dombokon

Jártában-keltében táncot járna a mindenség
A buja-bozótos altájék meg a két hegység...
Útját kísérné a gyönyör cikázó éneke
Nincs is, mi jobban pezsdíti vibráló véretem

Felfelé kúszva egészen a nyakszirtre háгна
Majd desszertként finom ajkaidból lakomázna
És a barlangszájban, miután végre jóllakott
Egy nagyon hasonlóval csatázna egy jó nagyot

Bertók István: Origó

Kopog a szemem, mi több: dörömböl
Ha látlak, cserép-szívem csörömpöl
Mit mondanék, megakad torkomon
Hogy "kellesz", csak magamban mormolom

Bármerre megyek, hozzád érkezem
Te vagy az origó, te vagy a végzetem
Bölcsőm vagy és szikrázó nyughelyem
Százszor meghalok, mindig új leszek

Nincs nálam aranyfonál, se térkép
De tudom: te ott leszel a végén
Jöhet ezer zezzug, ezer cikcakk
Utamon vezet majd ezer csillag

S ha majd hozzád bújok egy szebb napon
Túrj hajamba, cirógasd mellkasom
Mіндеgy, ébren leszek, vagy álmodom
Csak az öled legyen a vánkosom

Ha az aszályisten megkegyelmez
Egy magamfajtát is megszerethet
Egy magadfajta rafinált szerzet
Ki rossznak túl jó, de túl rossz szentnek

Bertók István: Rókafogó

Szívem hebeg, lábam vacog, kezem reszket
Mikor tengerkék szemed belém mereszted
Ezüstös, kócos mosolyod megbabonáz
Nincs, amivel szilaj vágyam megzabolázd!
Kérve-kérlek, csak egyetlen éjszakára...
Végre vigyél magaddal a rókavárba!

Vezesse utunk a szurkos selyemfonál
A hűvös, sápadt, félszeg holdfényáron át
S sóvár szemeimnek, ha fent megágyazol
Majd villódzó pillantásokkal válaszolj
Kérve-kérlek, csak egyetlen éjszakára...
Végre vigyél magaddal a rókavárba!

Bogozz ki, kuszálj össze, gabalyodj belém
Ami összeér, legyen végül egy egész
Hadd vesszek el benned, hogy magamra leljek
Igazi valóm tükrözi majd a lelked
Kérve-kérlek, csak egyetlen éjszakára...
Végre vigyél magaddal a rókavárba!

Egymásnak esve, mint izgága suhancok
Zihálva, lüktetve alkossunk gubancot
Mígnem gyöngyöző testünk úgy beleremeg...
Míntha őrült táncot járnának a hegyek
Kérve-kérlek, csak egyetlen éjszakára...
Végre vigyél magaddal a rókavárba!

S mikor hajnaltájt toporzékol az óra
Még egyszer utoljára perdüljünk csókra
Ilyen finomat többé úgysem ehetek
Nem kérek én mást, se sokat, se keveset
Kérve-kérlek, csak egyetlen éjszakára...
Végre vigyél magaddal a rókavárba!

Külvári Norbert István: Mondja virág virágnak...

az azonos című háromszéki népköltés alapján

Bokor Anikónak

Mondja virág virágnak,
Várja végit világnak;
Mondom én a babámnak,
Várom párját csókjának.

Simogatom szög haját,
Csókolgatom a száját.
Barna haja illatos,
Ajka gyümölcs-zamatos.

Átölel két karjával,
Puszilgat az ajkával.
Piros rózsák vázában
Szép kedvesem házában.

Ölében a macskája,
Előttünk a kutyája.
A nyuszija ölemben,
Mellettünk a hörcsöge.

Idilli a hangulat,
Még a szoba is mulat.
Bár e néhány pillanat
Mindörökké tartana!

Mondja virág virágnak,
Várja végít világnak;
Mondom én a babámnak,
Várom párját csókjának.

(Szentgotthárd, 2021. 05. 01.)

Külvári Norbert István: Véletlen

Lackfi János azonos című verse alapján
Lackfi Jánosnak 50. születésnapjára

Csörizi a telómat a véletlen,
Amikor már az agyam is életlen.
Amikor már azt se tudom, hol vagyok,
Előttem egy szép női kép fölragyog.

Copfba kötött hosszú haja kibomlik,
Vörösen a két vállára ráomlik.
Arcára egy édes mosoly telepszik,
Bal fülétől ér szája jobb füléig.

Szólásra is nyitja száját azonnal,
Hogy mit beszél, nem értem azt azonban.
Két lábával el is indul énfelém,
Fölemeli, és kinyújtja két kezét.

„Enyém leszel, babám, és én a tiéd,
Az izzó tűz el nem hamvad, ki nem ég.
Mégfoglak, és többé el nem engedlek,
Együtt leszünk mindörökké, míg élek.”

És, mikor már mélyen vagyok álmomban,
Hirtelen a kapucsöngő megszólal.
Kinézek-az agyam már nem életlen,
Kedvesem ott! Lehet, nincs is véletlen?
(*Szentgotthárd, 2021. 05. 02.*)

Külvári Norbert István: Zárt osztály

Pépin Zsófia Paulának

Folyamatos lárma. Sok rossz ember kis helyen se fér
el. Kilitástalanság. Nyugtalanság.

Egy barna lány. Csókcsaták. Mellkassimogatás. Terefere. Törődés. A második
igaz
szerelem.

Az élet nekem másfajta zárt osztályt juttatott. De vajon hol van most az a
lány? Mi van vele? Boldog?

(Szentgotthárd, 2022. 07. 27.)

Mészáros Kata Emma: Túl jó

Halkan nyögött, majd a hajába túrt a lánynak, miközben az a farkát a szájába vette. Két napja még csak egymáshoz sem értek, mondván, hogy csak barátok, most meg be kell fognia a lány száját, hogy az a nyögéseivel ne ébressze fel a lakótársát. Papírvékonyak a falak. Minden rezzenést hallani. A fiú mégis egyre mélyebbre dugja az ujját, már-már huncut játéktér lesz az ágyból. Csitítgatja a lányt, olykor halk szavakkal, olykor pedig száját befogva, miközben nyelvével kényezteti a teste minden pontján. Direkt csinálja, hisz tudja, a lány megvadul az érintésétől. Megcirógatja a hasát miközben egyre lejjebb halad a lány combjai közé. Csitítgatja, és elvárja, hogy csöndben maradjon. Ez nem fair, mondja kacagva a lány két nyögés között. Élvezi, ahogy a lány nyökdécsel. Tulajdonképpen ezért is dugja még mélyebbre az ujjait, majd mozgatja ütemesen. Élvezi, ahogy a lány beletúr bongyori fürtjeibe, és a fülébe suttogja nevét. Hevesen beleharap a nyakába. Majd tovább halad a mellkasa felé. Szenvedélyesen markolja meg melleit, miközben farkát óvatosan csúsztatja be. Erre várt már hosszú idők óta. Mindvégig jól magához szorítja, még ha éppen az utolsó szuszt is dugja ki belőle. Nem hagyja magára egy pillanatra se. Nem tudja elengedni egy percre se. Ahogy a combjait a nyakába veszi, a lány beleborzong és kicsúszik belőle egy hangosabb nyögés. Nem tudja visszafojtani. Túl jó. Kérdezik tőle a barátnői, hogy milyen volt, mekkora neki, de ő egyre csak arra tud gondolni, ahogy reggel egy puszit nyomott az arcára, majd odabújt hozzá. Arra a kedves kis gesztusra, amivel érzékelteti, hogy látva van a másik. Mindig is erre vágyott, hogy lássák. Igazán. Úgy mélyrehatóan. A lelkéig hatolóan. Kellemes langyos érzés járja át, ahogy erre gondol. Sokan megfordultak már körülötte, de senkivel sem érezte azt, hogy igazán látja. Soha nem is érzékeltették vele. Talán majd ez a fiú. De lehet nem. Ki tudja. Nem tud másra gondolni. Csak rá. Csak az érintésére. Csak a kék szemére. Csak a fürtjeire. Elveszi az eszét. Megbabonázza. Már rég érezte magát annyira életben, mint az ő karjaiban. Próbálja lecsillapítani az érzéseket, de a hajában érzi az illatát, a szájában az ízét. Nem hagyja nyugodni a gondolat, hogy mik lehetnének. Ahogy telnek a napok, úgy távolodnak egymástól. Minden nem együtt töltött másodperc csak a rést tágítja köztük. A tegnapi picis rész, holnap már óceányi távolsággá válik. Minél többet gondol rá, annál jobban eltávolodik tőle. Lehunyja szemét, és furcsa görcsszerű érzés nyilall a hasába. Ki van éhezve a figyelemre, a jó figyelemre. Veszettül meg akarja találni azt, aki látja. Néha

eltöpreng, vajon meg fogja-e. Ujján érzi még a fasz szagot. Kellemes. Eleve szereti a kezén megmaradó farok illatot, de ez különösen jó. Forró érzés járja át. Túl jó.

Mészáros Kata Emma: Fakulni vágyó

Nem értem hova húz, miért távolodik egyre.

Kezem mintha csak gúsba lenne kötve.

Nem kereshetem, nem nézhetek felé,

Lehunynom szemem, s kérdőn nézek én.

Ha fájdalmat akar okozni, akkor csinálja rendesen,

És ne csak az instát minduntalan pörgesse.

Kék szeme idővel egyre csak halványul,

Pedig előtte vigyorgott rám kajánul.

Eldob, megborít, ellök, eltaszít,

S úgy érzem magam, mint a piros felső, melyet a mosógép kifakít.

Szeret szenvedni

Ez élteti, s mérgezi.

Az alkoholt csak úgy issza be a mája,

Ez a mai búvalbaszott világ bája.

Mészáros Kata Emma: Vagy csináljuk szépen, vagy sehogy

Nem tudok másra gondolni. Csak rá. Csak az érintésére. Csak a kék szemére. Csak a fürtjeire. Elveszi az eszem. Megbabonáz. Már rég éreztem magam annyira életben, mint az ő karjaiban. Próbálom lecsillapítani az érzéseket, de a hajamban érzem az illatát, a számban az ízét. Nem hagy nyugodni az a gondolat, hogy mi mik lehetnénk. Ahogy telnek a napok, úgy távolodunk mi is egymástól. Úgy érzem, minden nem együtt töltött másodperc csak a rést tágítja köztünk. A tegnapi picit, holnap már óceánnyi távolsággá válik. Minél többet gondolok rá, annál jobban eltávolodok tőle. Érdekes dolog ez. Hogy mennyire máshogy működnek az emberek. Szeretnék elmenni valami távoli pontra, megcsinálni az El Caminot, úszni egyet a tengerben, lesíelni egy hegygerincen. Csak hadd tisztuljon ki az elmém. Csak hadd szabaduljak meg minden vágytól. Hadd érezzem magam újra szabadnak. Az egyetlen dolog, ami valaha a hatalmába tud keríteni, azok a saját érzéseim. Leláncolnak, megbéklyóznak, a saját magam börtönében érzem magam, de mégis kellemes a bent lakás. Olykor fojtogató, olykor barátságos, attól függ mit érzek éppen. Jelenleg éppen fojtogató. Túlontúl. Nem hagy nyugodni a gondolat, hogy miért nem keres. Talán nem tudja, hogy nekem ez nem mindennapi dolog. Hogy én nem bújok mindenki ágyába, hogy nem nyomok pusztit mindenki arcára elalvás előtt és felkelés után. A köztes állapot csak felőröl. Magával ránt a mélybe. Úgy érzem, hogy szerelmes tudnék lenni. De ez az érzés most nem ijeszt meg. Csak az ijeszt meg, hogy ő lehet nem. Vagy csináljuk szépen, vagy sehogy.

Németi Ágnes: Egy éjszaka

Mert gyökeret akartál verni bennem
Hússal és erekkel lüktető vággyal
Érezni, ahogy rokonszenvem gerjed,
S vetekszik minden föld feletti lánggal.

Én égni vágytam forró öled árnyán
Kortyolni csókjaid tüzes cseppjeit
Ringatózni tested lágy hullámvásán
Sóhajtani, ahogy húsod felhevít.

De nyüsztítve tagadtam vágyam hevét
Sírva rejtőztem, mint láncra vert állat
Bár testem tüze miattad mindig ég
S forró vérem folyton űz utánad.

Lezuhant a menny, rám borult a mámor
Ahogy fülembé zúgott vágyad dala
Szomjas bőrömrre jelet írt a távol,
Sikítva sóhajtott fel testem szava.

Csillagok fátylán lángra gyúlt a hajnal
Borzongatták testem didergős szelek
Elszálltál a köddel fekete angyal
Már nem perzsel forrón ölelő kezéd.

Egy titkos éjszaka végtelen vágyban
A párnámba bújva suttogom neved
Boldogságom nyoma patyolat ágyban
Valóság voltál, vagy csak képzeltelek...?!

Németi Ágnes: Kárhozat

Nem írok verset, most csak nyögnek a szavak

Parázsló erebben lüktet a gondolat
Reszketek a kínban, sodródok a vágyba,
Szomjazik a testem és nélküled árva.

Mit rímbe szednék, most bőrdbe égetem
Tekintetünk izzik, sóhajt a Végtelen
Ösztönünk egymásra forró jelet karcol,
Izzadó tenyerem a húsodba markol.

Felrobbansz bennem a le nem írt szavakban,
Testedre csókolom, mit mondani akartam.
Vágyaink oltárán combom közt áldozol,
Emésztő tüzeddel bennem elkárhozol.

Vérkörömbe áramlik lüktető nedved,
Heves szorításod lassanként elenged
Ne szólj semmit Kedves, nem kellenek szavak
Ringó csípőm tüzén újra megáldalak.

Németi Ágnes: Vágyaink

Parázsló éjszaka
Szívvonalon lábnyom,
Árnyékunk összeforr
Elvegyülni vágyom.

Csókod vörös lángja
Jelet hagy nyakamon,
Lüktető harapás
Rést nyit a falakon.

Gátlásom kártyavár
Lezuhan a földre
Eldobott erényem
Siklik forró ölbe.

Gerincem vonalán
Ujjaid suttognak,
Halk sikoly a csendben
Dalt zúg a ritmusnak.

Vad hullámok ölen
Vágyaink ringatnak,
Heves ösztöneink
Sós folyót izzadnak.

Molnár – Tanka Vivien: Vallomás

Arra az estére gondolok, amikor beléptél az életembe. Keresem azt a mozzanatot, kettőnk között elhangzott mondatot, ami arra utalt volna, hogy nekünk nem kellene megismerkednünk de sajnos akármennyire is szeretném nem találok arra utaló jelet hiszen minden tökéletes volt. De te voltál a legtökéletesebb és ez fáj a legjobban.

Az az este is úgy indult, hogy megiszunk egy-két sört és mindenki megy a saját dolgára. Természetesen nem úgy alakult, ahogy elterveztük és nem azért mert a kelleténél több alkohol fogyott volna, hanem azért mert beléptél azon a régi barna ajtón ami mindig nyikorgott, de nem figyelt fel rá soha senki. Te viszont elérted, hogy abban a percben a kocsmá összes férfija az ajtó felé forduljon. Nem voltál közénk való hiszen a megjelenésedből sütött az elegancia és a szépség. A helyiségben iszogató férfiak levegőt is elfejtettek venni. Akkor jutott levegőhöz a tüdejük, amikor a barátnőjük rosszalló tekintetével találkoztak. Nekem viszont nem volt senki az oldalamon ezért minden szégyenérzet nélkül mérhettelek végig. Voltak bátor férfitársaim, akik megpróbáltak becserkészni, de te hajthatatlan voltál. Hozzá voltál szokva és ezáltal magas szinten űzted a férfiak kikoszorázását mégsem volt olyan érzésem, hogy beképzelt nő lennél, annak ellenére sem, hogy minden jel erre utalt. Úgy vonzódtam hozzád első perctől, hogy szentül hittem benne hogy téged az égiek küldtek abba a kocsmába. Üres pohárra hivatkozva kerültem melléd a legjobb barátommal, Dáviddal, akit szintén megpróbálta a lehetetlent. Rád emeltem a tekintetem, és ahogy a tekintetünk összefonódott mintha a világ is megszűnt volna. Mindenki színtelenné vált, csak a te szőke hajzuhatagod és a zöld színű ruhád volt élénk. A parfümöd illata örökre belém ivódott, és a mozdulatod is amivel a hosszú hajadat összefogtad és a nyakad egyik oldalára tetted. Látszólag egy világ választott el minket, de ahogy teljes testtel felém fordultál elmostad a világaink között húzódó határokat. Azzal ahogy a kezedet nyújtottad felém kipirosodott arccal sikerült elérned, hogy életemben először gondoljak a házasságra. De hamar rá kellett jönnöm, hogy a mi kapcsolatunkat nem lehet a házasság szigorú keretei közé szorítani, hiszen téged olyan természettel áldott meg a sorsa mivel könnyen lehetne párhuzamot vonni közted és egy hurrikán között. A találkozásunk ráébresztett arra, hogy mennyire unalmas életet éltem addig. Felborítottál mindent, amiben addig hittem, ugyanakkor abban biztos voltam, hogy egy életre magadhoz láncoltál. Olyan szenvedéllyel és életszeretettel

rendelkeztl, hogy bárki aki elment melletted kapott egy kicsit a lelkesedésből. Én kaptam belőled a legnagyobb dózist és mondhatni függő lettem. Úgy éltem melletted, mint akinek folyamatosan adrenalint fecskendeztek volna a szervezetébe. A két évünk alatt megéltem veled az érzelmek széles skáláját. A dühöt, a féltékenységet a szerelmet és a minden elsőprő vágyat is. A veszekedéseinket az olaszok is megirigyelték volna hiszen olyan hevesek voltak mint az utána következő kibéküléseink. A rabod lettem hiszen imádtam a belőled áradó tüzet de azt a nőt is akivé váltál azok után, hogy a meztelen bőrödhöz értem. A tested minden egyes négyzetcentiméterre utánam vágyakozott, hiszen hiába mondtál mást a mozdulataid és a karodon megjelenő libabőr elárultak téged. Minden egyes alkalommal ahogy a kezeim felfedező útra indultak a domborulataidon mintha megállt volna az élet és nem létezett volna más csak te és én. Ahogy az ajkaink összeértek és csókban forrtak össze mintha kitörölték volna azt a sok rosszat is amit egymás fejéhez vágunk. A szerelmünket senki sem értette mert folyton csak azt mondogatták, hogy ennek nem lesz jó vége. Nekem viszont eszembe sem volt hátat fordítani neked. Nem tudták, hogy nekem te jelentetted a békét és a színt a szürkehétköznapokon és jelentetted azóta is annak ellenére, hogy a nagybetűs élet bekopogtatott az ajtónkon, ami ráébresztett téged arra, hogy hiába nézünk egy irányba nem ugyanazt látjuk.

Orbán Viktória Márta: Égni akarok

Égni akarok.

Emeld rám gyönyörű kékjeid világát,
Robbantsd fel bennem a szüntelen csodát.

Égni akarok.

Égő ajkaid parázsává hullani,
Ajkaimmal forró ajkaidon órákig csüggeni.

Égni akarok.

Forró ölelésedben akarok semmivé lenni,
S mégis Mindenné válni, angyalszárnyon szállni.

Égni akarok.

Vágyaid mámorában élni, létezni, beszívni bőröd illatát,
Az időt megállítva akkor nem lenne se késő, se korán.

Égni akarok.

Minden pillanatban, minden egyes érintésben, csókban,
E szerelem nem múlhat el soha, ebben az univerzumban.

Égni akarok.

Égő angyallá válni, elhamvadó szárnyaimmal melletted maradni,
Ebben az izzasztó földi létben a lelkedben, szívedben járni.

Égni akarok.

Míg nem marad más, csak a nyughatatlan szívem és lelkem,
Melyet itt hagyok most neked, hogy vigyázz rá csendben.

Orbán Viktória Márta: Karjaidba vágyva

Tüzes testem csak utánad vágyódik, Kedvesem.
Égek. Szüntelenül lüktető érzéssel vergődöm Nélküled.

Forró testemről csak bőröd illata hiányzik,
Melyet magamba szívva hiányod egyre csak virágzik.

Hiányzik a csókod, mely vad mámorba borít minden éjjel,
Melyet őrzítő tűz kísér, s beborít vad és mámorító kéjjel.

Hiányzik az érintésed, puha ujjaid zakatolása bőrömön,
Te vagy immáron az én Boldogságom, holtig tartó Örömöm.

Hiányzik a forró leheleted a mellemről, s kemény bimbóimról,
Hogy a szoba megteljen az általad okozott vad sikolyaimtól.

Utánad vágyom ma éjjel is Kedvesem.
S hiába ragadott el tőlem a kötelesség olyan hirtelen,

Minden egyes porcikám a szenvedélytől utánad kiabál,
Hogy ha újra találkozunk, égető vad mámortól fűtötten töltsük el az éjszakát.

Teljen meg vad szextől fűtött vággyal a Lelkünk minden egyes része,
Őrjítően vad csókokba fulladjon bele sikolyunk és Szívünk egésze,

Csókod tüzes lehelete lüktessen a számban, egészen a csúcspontig,
S utána forró mellkasodon nyugtassam a fejemet a következő futamig.

Hogy újra kéjben ázzon Lelkünk, s szívünk egymáshoz utat leljen,
Hogy fölötted uralkodva a szívem, lelkem, testem egy Lélekhez rebbenjen.

Hogy összeolvadva boruljon ránk a Hold, s nevensenek a csillagok,
Hogy újra érezzem, hogy immáron Örökre hozzád tartozom.

Orbán Viktória Márta: Titkos vágyak

Csak forgolódtam az ágyamban. Hajnali fél 2 volt, és nem tudtam, hogy mégis mi bajom. Nem tudtam aludni. Mostanában mindig ez az érzés öntött el. Aztán tudatosult. Csakis Aaron járt a fejemben.

Egy helyen dolgoztunk. Minden létező kísértés adott volt. De még egy idegen volt számomra. És én is az voltam számára. De nem tudtam kiverni őt a fejemből, pedig minden jel arra mutatott, hogy észre sem vesz.

Aztán úgy adódott, hogy együtt kellett dolgoznunk egy közös projekten. Nagyon izgatott voltam emiatt, ami szintén nem segített az alvási szokásaimon. De reggel, bár kissé álmatag fejjel, mégis ragyogó mosollyal köszöntöttem, mikor belépett az irodába. Visszamosolygott rám. Teljesen beleremegtem. Nyilván észrevette a zavarodottságomat.

- Minden rendben? – kérdezte.
- Persze, csak nagyon meleg van itt. – füllentettem.
- Bekapcsoljam a klímát? – bólintottam.

Hagytam, hogy kibontakozzon. Ittam a szavait, de egyszer csak észrevettem, hogy miközben beszél, a melleimet bámulja.

- Nem fázol? – kérdezte.
- Nem. Miért?
- Csak úgy érdeklődtem. – nyelt egyet. Megfordultam, és egy tükörrel találtam szembe magam. Az ingemen, mely feszült rajtam egy kissé, teljesen láthatóvá váltak annak a jelei, hogy nem fádom, sokkal inkább más foglalkoztat. Zavarba jöttem.
- Talán egy kicsit igen. – mentegetőztem, és próbáltam eltakarni a kezeimmel a mellkasom.

De annak ellenére, hogy a totális megszégyenülés csapdájában éreztem magam, nagyon is imponált, hogy a melleimet nézte, és ámultam, hogy még így sem vesztette el figyelmét a projektről. Tényleg tudta, hogy mit csinál. Most már csak nekem kellett kitalálnom, hogy mégis mi a jó fenét csináljak vele.

Másnap, mikor találkoztunk, próbáltam lazább lenni, hiszen mégiscsak a munka miatt vagyunk itt, ami elég jól haladt. Nagyjából 2 hónapot kaptunk rá, de kiderült, hogy sokkal hamarabb megleszünk. Nagyon jól össze tudunk dolgozni. Kb. az 5. hét végén jártunk, mikor egyszerre állapítottuk meg, hogy

- Hát készen vagyunk! – döbrentünk le együtt, mikor végre összehoztuk azt az egyenletet.
- Azt hiszem, hogy igen! Hihetetlen, hogy milyen rövid idő alatt.
- Hát ehhez kellettél te is. Nem véletlenül volt egy közös projektunka.
- Azért a te szaktudásod nélkül semmire nem mentünk volna. – hebegtem. És valójában így is gondoltam.
- Nem véletlenül akartam együtt dolgozni veled. – nyögte ki végül. Ránéztem. Odaült mellém, és még soha nem voltunk ennyire közel egymáshoz.
- Te ajánlottál engem a munkára?
- Nem. – jelentette ki végül, megkönnyebbülésemre. – Nem ajánlottalak, egyenesen téged kértelek.
- De miért? – feszültem be.
- A válasz egészen egyszerű: neked voltak a gyakornokok közül a legjobb eredményeid. Kézenfekvő volt. – csalódottságomat próbáltam leplezni.
- Azért nagyon jó volt veled együtt dolgozni. – állapítottam meg, majd felálltam volna a székből, de ő megfogta a kezem, és visszahúzott.
- Hát azt hiszed, hogy ennyi volt?
- Miért? – vörösödtem el. – A feladatot elvégeztük.
- Majd akkor, ha én mondom. Ezentúl is mindennap találkozni fogunk, mert velem dolgozol minden egyes nap.
- Hű...komolyan? – kérdeztem, de még mindig a kezemet szorította.
- Mondd, hát nem érzed? Nem érzed, hogy minden egyes pillantásod olyan erősen hat rám, hogy alig tudom türtőztetni magam?
- Akkor ne türtőztesd! – feleltem neki és megcsókoltam. Olyan hevesen és olyan hévvel, hogy azonnal a testemen éreztem minden érintését. És nem sok kellett hozzá, hogy vetkőztessük egymást, és egybeforrjunk úgy igazán, átadva abba a szeretkezésbe az elmúlt hetek minden vágyát; és nem is érdekelt sem az idő, sem a hely, csak élvezni akartam ajkának minden egyes forró érintését.

Hát így kezdődött. És tart azóta is. Van, mikor az irodájában esünk egymásnak, van, mikor hotelben, otthon, vagy éppen más exkluzív helyen. De tart a szenvedély. A szenvedély, mely elrabolt, és magához láncolt. Ez az átkozottul piszkos, sokkolóan égető szenvedély, melyben az ember csak elhamvadni akar.

Sebestyén Nóra: Üzenet a lelkeknek

Reggel 9 óra, iroda, meeting, tripla kávé.

- Fél éve szingliként. Istenem, mekkora szabadság! Miért szenvedtem 28 évig? Kapcsolati drámák, stressz. Soha többé! - Elmélkedett Dóra, 3. kávéját szűrcsölvé.

- Figyelsz 'Te egyáltalán?'- ripakodott rá főnöke, de válaszra nem volt idő, mert a bajt tetézve, még a telefonja is becsippan. Üzenet ismeretlen feladótól, Szilárd néven.

- " Láttam a kommented az egyik csoportban, képzelj egy napon születtünk, ugyanakkor! "

Dóra rákeresett az idegen adatlapjára és meglátva a profilt saját tükörképe nézett vissza barna szemekkel, álmai férfi ideáljának formájában. A lányt soha nem tapasztalt érzés kerítette hatalmába, a szíve ugrált, pulzusa dübörgött, keze remegett.

-A 3 kávé az oka, lehet infarktusom van, pedig csak most kezdtem élvezni az életet.

A gondolatmenetet félbe szakította egy újabb csippanás.

-"Most látom a profilodon, hogy te is értékesítő vagy és neked is az olvasás meg a pszichológia az érdeklődési köröd. Hihetetlen! Nem vagyunk mi ikertestvérek? "- kérdezte az idegen.

Dóra temérdek spirituális irodalmat olvasott, de azt nem gondolta, hogy az elméleti tananyag egyszer gyakorlati vizsgává válik.

-IKERLÉLEK! - Ugrott be az érzés szinonimájaként a szó.- Az nem lehet, én nem akarok most kapcsolatot!

De a Teremtő gondosan szerkesztett tervének az emberi akarat nem szabhat gátat, amit Dóra kénytelen volt belátni.

Teltek a napok, a beszélgetések sűrűsödtek, a lány úgy érezte, a szíve mélyén lévő kirakós hiányzó darabja a helyére került.

Valamit viszont nem tudott még: Egész lénye tele van sebekkel, így a meghitt beszélgetések rövidesen egymás ellen fordított tőr döfésekké váltak.

A kapcsolat megszakadt, a királylány saját démonaival küzdött, mintha magát akarná kiszabadítani a hétfejű sárkány fogságából. A traumákból, amiket gyermekként szerzett. A hontalanságból, édesapja hiányából, az anyja zsarnokságának várából.

- Nikolett, elfogadod Lászlót férjedül? - kérdezte a menyasszonyt, Dóra

barátnőjét az anyakönyvvezető fél évvel később, egy nyári napon.

- Igen- hangzott a válasz, és Dóra szíve olvadásnak indult. Talán A forró nap sugarai, vagy élete első esküvőjének hatása volt, de a jégszív olvadni kezdett és a lány szeméből könnyként folyt ki a sok éves fájdalom. A fekete függöny fellibbent és Dóra tudta, készen áll, hogy ő is főszereplője legyen élete legszebb szerelmi történetének.

- Bárcsak itt lenne Szilárd és vele táncolhatnék- vágyakozott a lány a keringőző menyasszonyt csodálva.

A szívbeli óhaj másnap valósággá vált, üzenet jött a lovagtól:

- "Szia! Veled álmodtam tegnap, hogy egy esküvőn táncolunk. Boldog névnapot! "

A lángra lobbant lelkek újból egymásba fonódtak, de a tündérmese egy hét után megint véget ért, mintha ördögi erők állnák útját a szerelem beteljesülésének.

Egy év csend következett, majd egy júliusi estén a telefon ismét csippanat és a beszélgetés meg sem állt, amíg a két lélek nem találkozott személyesen is.

A Nyugati pályaudvaron a nap perzselte a betont, de a világ teljes volt, szívük hevesen vert, lelkük egybeolvadva járt örömtáncot. Úgy sejtették, a bibliai elragadtatás vált valóra és a mennybe kerültek azon a napon.

Pár hét múlva már a valóságban éltek a tavalyi álmot és kéz a kézben táncoltak a fiú bátyjának lagziján.

- Dóra, nagyon szeretlek, hozzám jössz?- tette fel a kérdést az esküvői vacsora után, a kastély kertjében a lány szerelme.

- IGEN!

A történet itt véget is érhetne, hisz tudjuk, hogy a boldogan éltek míg meg nem haltak következnek.

De ez nem egy mese happy end-el. A kapcsolat véget ért és ez egy novellába csomagolt vallomás annak az embernek, akit 2 éve elveszítettem, de álmomban újra meglátogattam.

Az igazság, üzenet lelkem másik felének:

- Álmomban újra együtt voltunk és teljes szívemből mondtam ki Neked, hogy szeretlek. Szemeidben magamat láttam, azt suttogtuk egymásnak, hogy Szerelmem.

Anno kérted, hogy szeresselek, de én ezt nem tudtam éreztetni veled. Pedig a kulcs, ami zárja a pokol kapuját és nyitja a menny ajtaját ez, minden más felesleges. SZERETLEK!

Balog Jenő: Vágy

És zúdítod újra a lángok örvényét,
Csiholója nyögdecselő hangod.
Az ellened vívott vágy-csatában
Szétesnek a NEM!-ből épült pajzsok.

Simulva a nyíló mélységekbe:
Extázis a perc, varázs az alkalom.
De vajon miért sajnálom most,
Hogy ujjamon vagy, nem ajkamon...

Hogy lehetne felcserélni a kettőt,
Ha a perc öble forrást folytat ma?
Bőröd oltárán a végtelen sikolt,
Magadba zársz, kéjekkel fogadva...

Változik a szerep, elgyengülök,
Érzem, hogy vágyad ér ma tetten:
Mert fölöttem vagy... és ott ülsz...
S most már te kínszol engem...

Balog Jenő: Csak egy...

Csak egy arc. Hajfürtökbe temetkezve.
Csak egy szív. Magány-göncét levetkezve.
Csak egy arc, csak egy szív.
Suttogni kezd hajlat, ív...

Csak egy ágy. Benne ketten hemperegve.
Csak egy vágy. Kérlel, vetkőzz meztelenre.
Csak egy ágy, csak egy vágy,
Az önkontroll nem vall rád.

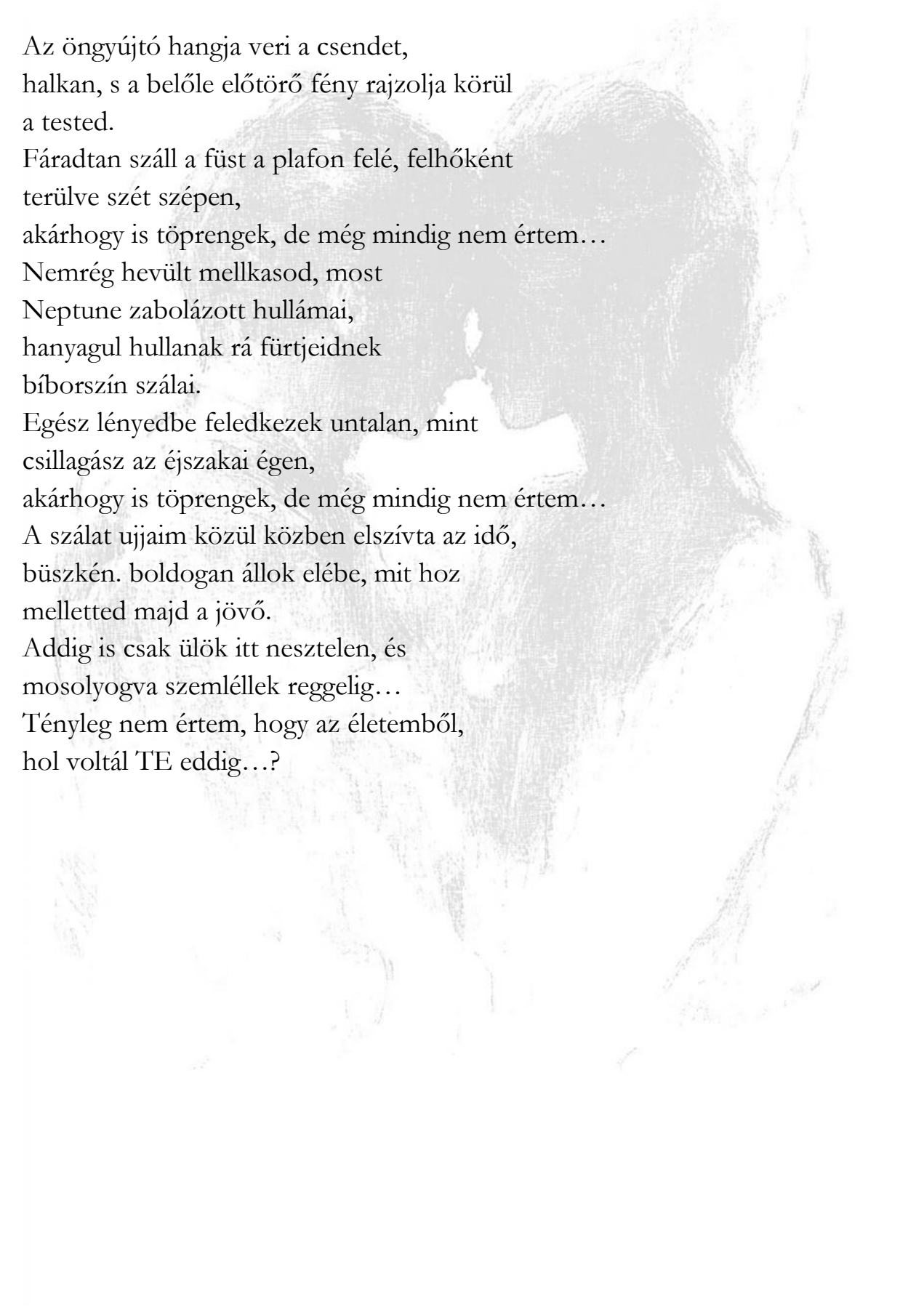
Csak egy zár. Bűnre hívó szent-ereklye.
Csak egy húr. Százezerszer megpengetve.
Csak egy zár, csak egy húr,
Nyíló kagylód gyöngye hull.

Csak egy csók. Combjaid közt megrekedve.
Csak egy kéz. Csípőd ívén elheverve.
Csak egy csók, csak egy kéz,
Most jöttél és már elmész?

Csak egy hús. Másik húsban rejtegetve.
Csak egy ér. Mámor lüktet benne egyre.
Csak egy hús, csak egy ér,
Összefolyva idő, tér..

Csak egy éj: ég-karomban csillag voltál.
Csak egy út: vágykoszorú, illat-oltár.
Csak egy éj, csak egy út:
Tikkadt üdve földre sújt...

Balázs Erik: Tényleg nem értem...

Az öngyújtó hangja veri a csendet,
halkan, s a belőle előtörő fény rajzolja körül
a tested.
Fáradtan száll a füst a plafon felé, felhőként
terülve szét szépen,
akárhogy is töprengek, de még mindig nem értem...
Nemrég hevült mellkasod, most
Neptune zabolázott hullámai,
hanyagul hullanak rá fürtjeidnek
bíborszín szálai.
Egész lényedbe feledkezek untalan, mint
csillagász az éjszakai égen,
akárhogy is töprengek, de még mindig nem értem...
A szívat ujjaim közül közben elszívta az idő,
büszkén. boldogan állok elébe, mit hoz
melletted majd a jövő.
Addig is csak ülök itt nesztelen, és
mosolyogva szemlélek reggelig...
Tényleg nem értem, hogy az életemből,
hol voltál TE eddig...?

Balázs Erik: Apperitif

Éhségem csillapítani akarom (Veled)

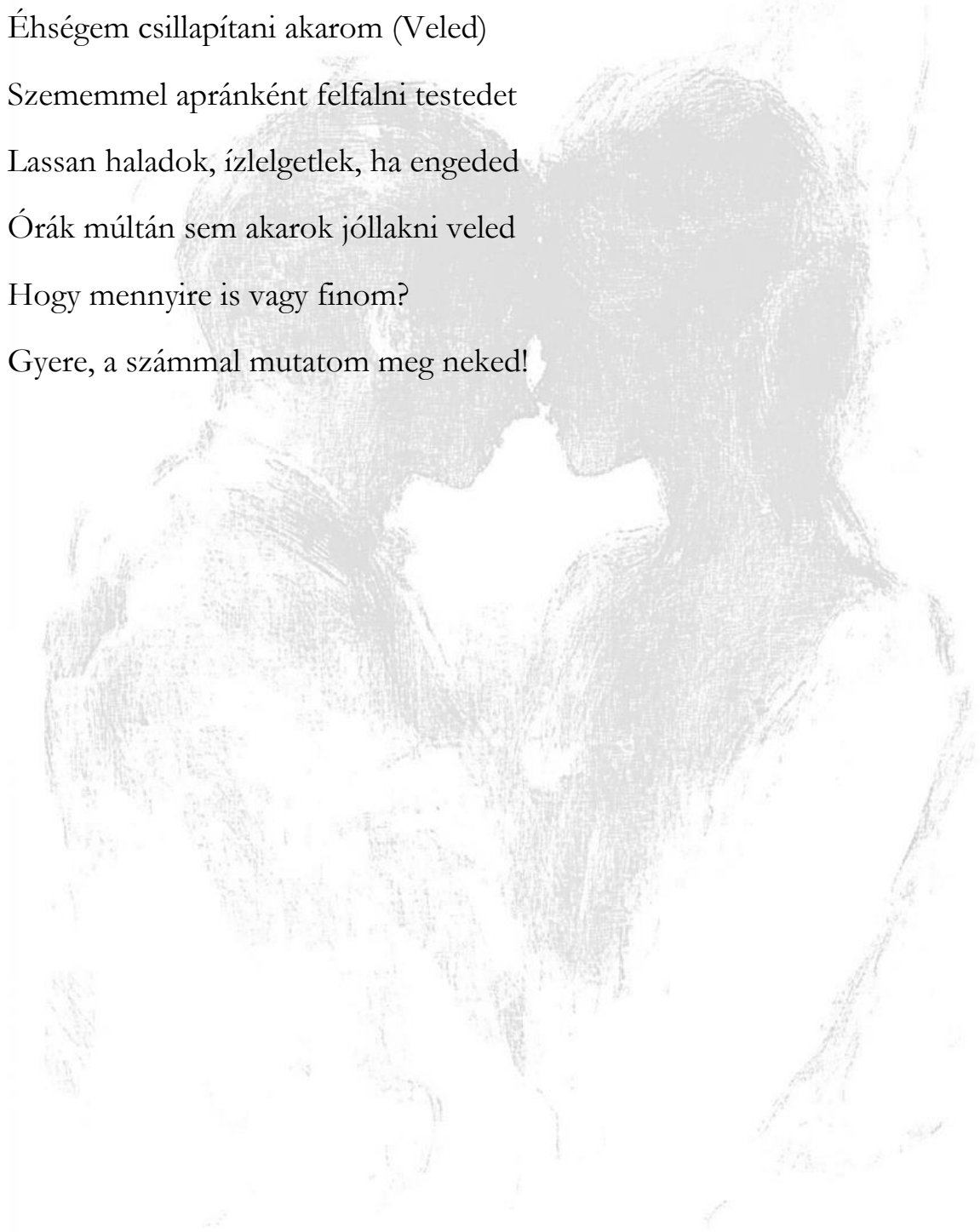
Szememmel apránként felfalni testedet

Lassan haladok, ízlelgetlek, ha engeded

Órák múltán sem akarok jóllakni veled

Hogy mennyire is vagy finom?

Gyere, a számmal mutatom meg neked!

Balázs Erik: Lavina

Kacéran nyújtózkodtál el az ágyamon
Pajkos pillantásaid próbára tetted
Hozzád bújtam, fejed megpihent a vállamon
Azonnal rabul ejtettek az ösztönök, és az érzelmek!

Félve adtam az első csókot
Közben lassan fedezte fel tested a kezem
Vadul átkulcsoltak lábaid
És el is vesztettem az eszem...

Mint lavina, úgy zúdult ránk
Ez az elemi, zsigeri vágy
Mozgásunk szinkronban egyre hevesebb
Egymásba feledkezve a pillanatban: tüzesen!

Összeolvadt sóhajunk is
Ajkaidra oda-vissza csókomat leheltem
Magamhoz húztalak még szorosabban
És testem a testedbe temettem.

Balázs Erik: Melletted

Ha csak egy ártatlan pillantást is vetsz felém
Azzal a két gyöngyszemmel szikrát csiholsz belém
Mi benned, van és számomra kedves, az oly sok szép erény
El sem tudnám képzelni, hogy mellettem legyél!

Minden örömöm, boldogságom te lettél
Hiszen egy helyeslő szóval végleg elköteleződteél
Előttünk az élet, az idő végtelenül nagy
Még most sem hiszem el, hogy mellettem vagy!

Hajdan sima arcodon mára barázdákat szánt a kezem
De mit irántad érzek, nem változott kedvesem
Percekkel ezelőtti képek villannak fel: csókok, ölelések és az oltár
Köszönöm a sok jót, és azt is, hogy mellettem voltál!

Balázs Erik: A Pályaudvar

Állok és várok,
Szállnak az emberek, mert jön a Vonat.
Senkinek nincs száma, mégis mind azt várja,
hogy a sajátja gördüljön az Állomásra.

A 10-es

Besiklik apró keréken,
vadonatúj, karc egy száll se.
Méregetjük egymást, de nem lassít,
futok utána, de nem vár,
megbotlom egy Kosárban, fáj ugyan, de nem kár!

A 12-es

Már messziről pöfög, figyelmem felkelti,
Lassít, és meg is áll.
Hogy felszálljak, ő talán engedi?
Lépek felé, ajtók nyílik, valaki oldalról gyorsan felszökken,
pusztakézzel nyitnám, de az utas már bent.
Csüggedten hátra lépek, konstatálva: „Úgy fent, mint lent!”

A 15-ös

Sok óra után gurult be e gépcsoda,
fényezése nekem szép, másnak mostoha.
Füstje nekem fehér, mint a hó, másnak kormot lejtő takaró.
Engem nem érdekel a többi, én fel akarok végre szállni!

Aztán persze hogy tovább gurul mással... Leülök egy padra... Nincs kedvem már állni!

Az éjjéli

Kong már a Pályaudvar, egy hang se üti e ódon falakat,
elfáradtam, ledőlök egy kicsit, de nem a padra.

A sín, mint fektetett létra: „Gyere, mássz meg, mássz meg!”,
egyre csak hívogat.

Egy távoli hang üti a csendet, az Éjjéli járat gurul be.

Kevesen várták eddig meg, így nem is tudják, milyen.

Van időm gyönyörködni, átnézni, megismerni.

És el is döntöm: Ő fog elkísérni!

Csak engedje meg, hogy fölszálljak végre,
nem fogja megbánni!

Az állomás viszont most fog mindjárt bezárni...

Horváth Kata: Átkozottul hideg az éjszaka.

Olyan hideg, hogy a csontomig hatol.

A rövid kabát, ami alatt a szoros koktélruha még rövidebb, nem sokat véd. És az az átkozott magassarkú, ami miatt kis híján átzuhanok a küszöbön.

A meleg levegő és kellemes zene hirtelen csap meg. A klub fekete és vörös színekben úszik, a fények halványak és sejtelmesek. Sarkon fordulnék, de a mögöttem álló megtermett férfi egy határozott lépéssel a másik irányba kényszerít. Az egymásba nyíló szűk tereket elit társaság tölti meg, kíváncsiskodó tekintetük a pult felé sodor, ahol a belém rekedt levegő végre felszakad. Remegek a dühtől, a kétségbeeséstől. Attól, hogy nem tudom egy ilyen puccos helyen mire számítsak.

A kabát súlya összenyom, kigombolom, majd érzem, ahogy megemelkedik a vállamon és a selymes bélés simogatva csúszik le csupasz karjaimon. Mikor megfordulok a srác már nincs mögöttem, helyette egy kemény tekintetű férfi közelít, kemény tekintete mellé kemény arcvonások társulnak. Magas, edzett, piszkosul vonzónegyvenes. A vibráló fényektől nem látom tisztán, de határozottan engem néz, határozottan felém tart és ettől a pulzusom az egekbe szökik.

Markus!

Csak őt ne!

A kiállításomon találkoztunk, a régi festményemet csodálta és én a történetéről áradoztam neki egész éjszaka. Annyira boldog voltam, bódult a bortól és ostoba. És fogalmam sem volt, hogy egy csók ilyen jó lehet.

A felismerés pokolian ijesztő, sikítva menekülnék, ám egyből a karom után kap és olyan hevesen ránt vissza, hogy a mellkasunk összecsattan.

-Ne bosszantsfel máris, Liv!

Mintha két betongolyóval néznék farkasszemem.

A szemem csíkba feszül és annyi gyűlöletet sűríték a pillantásomba, amennyit csak lehet.

-Megmondtam, hogy nem eladó!

A tóparti házát anyám emlékére festettem meg. Kislánykorom óta minden évben oda vitt nyaralni.

A hiánya a mai napig fojtogat.

-Folyamatosan rám nyomtad a telefont!

Naná, mert pontosan az ilyen öntelt seggfejek teszik tönkre a naiv női szíveket!

-Mert nem érdekel az ajánlatod!

Közelebb lép. A szívem már triplagyorsasággal ver.

Megérezem az ismerős illatot, mely egy pillanatra megszédít. A belőle áradó hőt, melytől menten meggyulladok, miközben jeges tekintete keménynek hitt önbizalmam szilánkosra roppantja.

-Ezt az ügyfelemnek magyarázd, aki odafent vár!

Dühösen vonom össze a szemöldököm.

-Azt hitted, ha rám kényszerítéd ezt a göncöt és erőszakkal idehozatsz, meggondolom magam?

Mégis mi ez? Valami elit ismerkedős esten akar megpuhítani?

Válaszként keményen présel a pultnak, majd hátra kényszerítve a fejem, mohón csap le az ajkamra és olyan vadul csókol, hogy esélyem sem legyen ellent mondani. A zsigereimben érzem mennyire kíván, mennyire kőkemény ettől a hatalmi játéktól. Hiába tagadnám, a testem elárul, ugyanazt akarom, hogy magával sodorjon abba a mámorító mélységbe, aminek a peremén táncolok.

-Pizkosul meg foglak büntetni! – zihál az számba.

Próbálom csillapítani a légzésem, de a testem iszonyatosan hullámzik. Csak rá tudok figyelni, az arcára, a kezére és arra a lüktető érzésre, mely az altestemben szétfeszít.

Mi az isten történik?

Teljesen megőrültem?

-Nem leszek a játékszered!

Élesen nézek villámokat szóró szemébe és egyáltalán nem vagyok annyira magabiztos, mint amennyire szeretném, hogy az legyek.

A keze a csípőmre szorul. Újra elfog a pánik.

-Ide figyelj, Liv! – sercegi a fülemben –Ha tovább provokálsz, nem garantálom, hogy még ma nem történik meg, ami éppen a fejemben játszódik le. Veled!

Pokolian izgató, pokolian veszélyes, ami körbe fon kettőnket.

-Mindez egy festmény miatt? – találom meg végre a hangom.

-Ez nem csak a festményről szól!

Mikor elenged, végre levegőhöz jutok.

A vállam felet két italt rendel. Még le sem ér a pultra az öblös pohár, felkapja és az aranyló italt egy kortyra húzza le.

-Nem iszom.

A válaszom hallatán felnevet.

-Pedig most kellene.

Talán igaz a van.

Muszáj lehiggadnom!

Mikor a lépcső felé húz és meglátom a kivilágított kereteket, benne a képeimet, melyek a sötét falat egészen az emeletig díszítik, a lépteim lelassulnak.

A borgyűjtemény nyolc képe.

Mintha a festményeim ihlették volna a helyet, hihetetlen volt az összhang és az egybeolvadó színvilág.

Odafent egy idős férfi fogad. A hatvanas éveit tapossa, az öltözéke kifogástalan, ezüstösen csillogó haját stílusosan hátra fésülve viseli. Barna szeme ragyog, ahogy végig mér.

-Szia, Liv!

-Ismerjük egymást?

Mély levegőt vesz, amitől rossz érzés fog el, amitől rémülten kapaszkodok Markus nyugodt tekintetébe.

-Jobb lenne, ha leülnél.

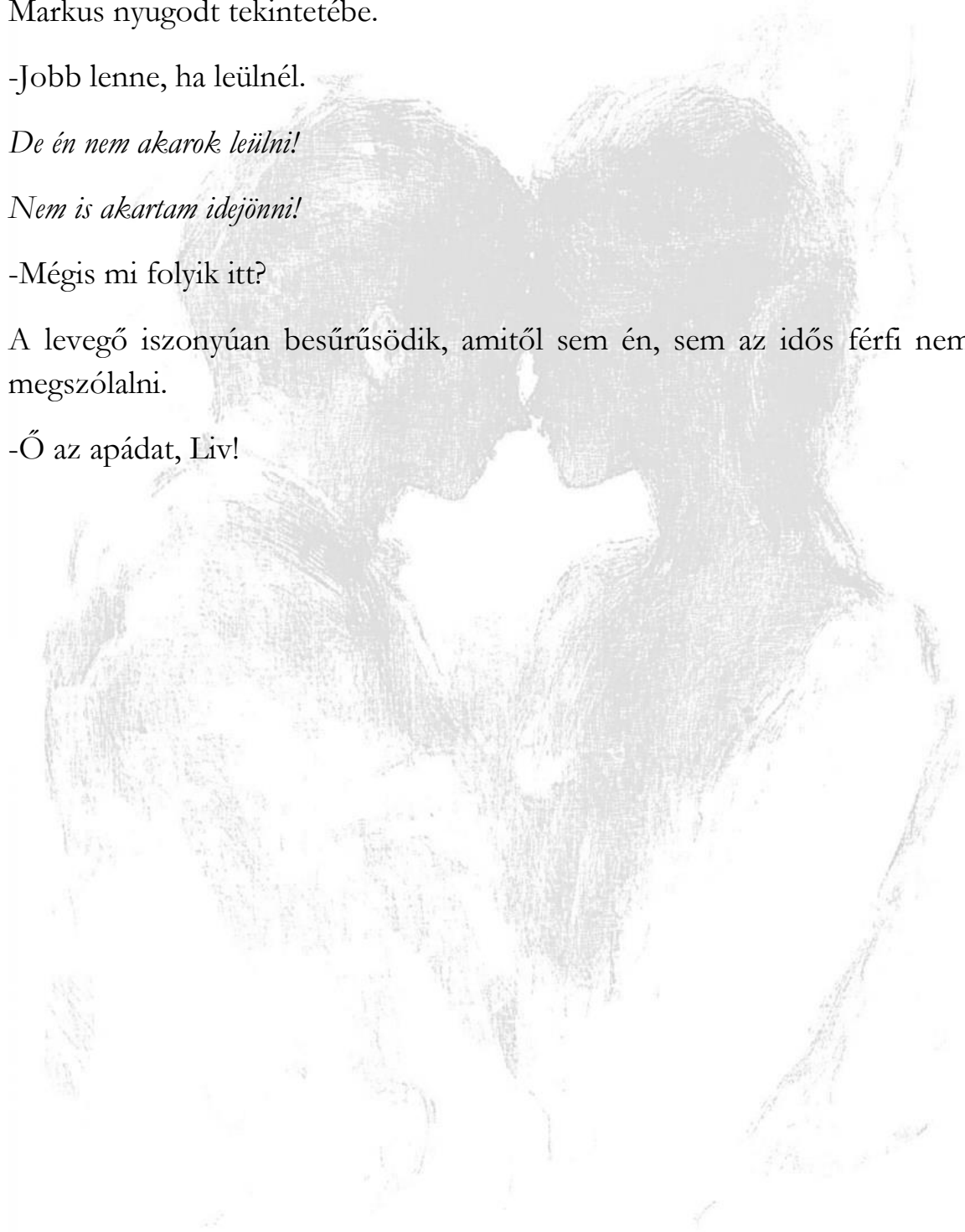
De én nem akarok leülni!

Nem is akartam idejönni!

-Mégis mi folyik itt?

A levegő iszonyúan besűrűsödik, amitől sem én, sem az idős férfi nem bír megszólalni.

-Ő az apádat, Liv!

Kotaszek Hedvig: Lávaflow

élek, vascsigákon csikorog éber létem
formába öntött légkarikák ütközik
cseppfolyós akaratomat.

LÉPEK

egyét hátra
ki tudja előre

jut-e belőle?

felkapok erőmre

- hogy most fordulhatok?-

Emberkezű Apámhoz lezuhantam a Világról
tátottszájú VEREBEK ülnek kis madártejű Anyámon:
hogy megszólaltam magam is csodálom
néha a szavak maguktól feladnak.

a lábak elakadnak, ha kuporgatott szíved rám bukkan:

TÁNCOL

a világot várom

csak tehozzád látok

Emberkezű Testvér, izzó Szerelmesvér

Kotaszek Hedvig Rózsa:

LÁVAFOLYAM

élek, vascsigákon csikorog éber létem
formába öntött légkarikák ütközik
cseppfolyós akaratomat.

LÉPEK

egyét hátra
ki tudja előre

jut-e belőle?

felkapok erőmre

- hogy most fordulhatok?-

Emberkezű Apámhoz lezuhantam a Világról
tátott szájú VEREBEK ülnek kis madártejű Anyámon:
hogy megszólaltam magam is csodálom
néha a szavak maguktól feladnak.

a lábak elakadnak, ha kuporgatott szíved rám bukkan:

TÁNCOL

a világot várom

csak tehozzád látok

Emberkezű Testvér, izzó Szerelmesvér

LÁVAFOLYAM

testemen hömpölygő apró patak

Soha: csak éppen láttalak

Minden!: s már vártalak.

PATAK - patak

szerelmes

parttalan

bukó patak

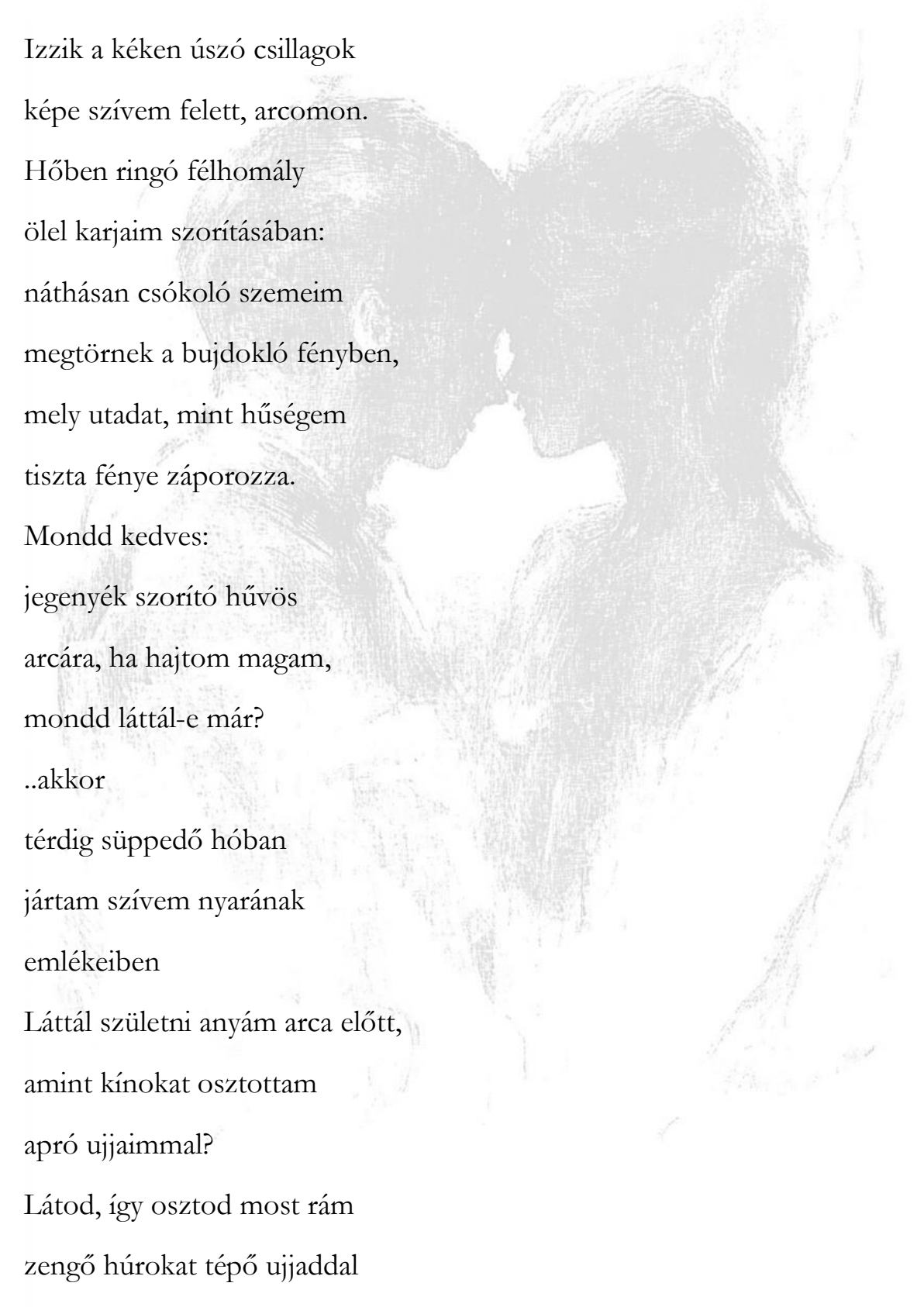
PATAK

patak

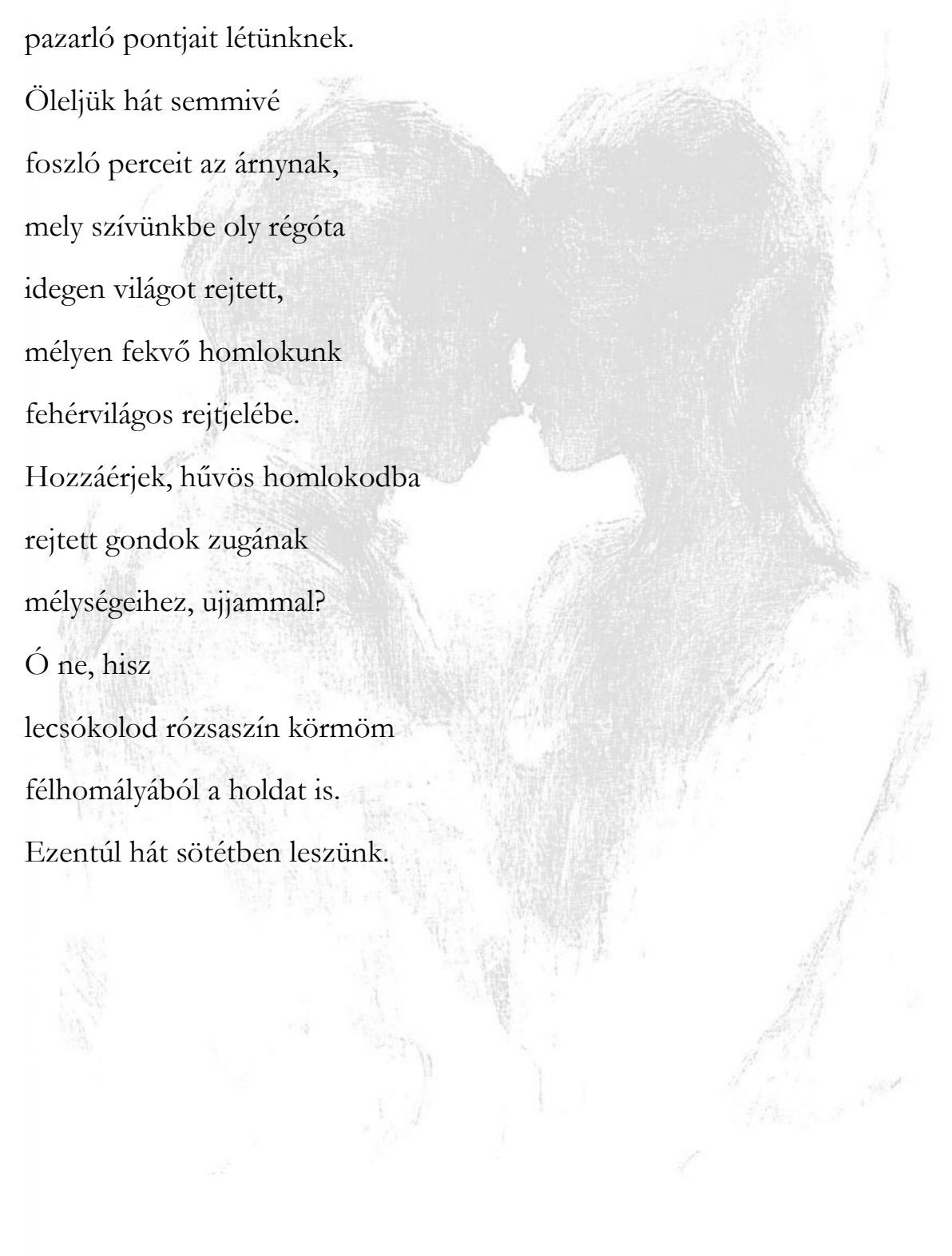
Kotaszek Hedvig: Hópihe-puha hó

ha hullana a
hócsatadúlt
réten a
hópihe-puha hó
szerelmesem megpihenne
hópihe-puha hó
hullana a
hócsatadúlt
réten
homály páholy
hangod átfon
Csönd-szobában
halkan táncol
hópihe-puha hó
ha függönyt húzna
ablakunkra
hópihe-puha hó
szerelmünknek
csöndet lopna
ha függönyt húzna
ablakunkra
hópihe-puha hó

Kotaszek Hedvig: Homályzöldben

Izzik a kéken úszó csillagok
képe szívem felett, arcomon.
Hőben ringó félhomály
ölel karjaim szorításában:
náthásan csókoló szemeim
megtörnek a bujdokló fényben,
mely utadat, mint hűségem
tiszta fénye záporozza.
Mondd kedves:
jegyenék szorító hűvös
arcára, ha hajtom magam,
mondd láttál-e már?
..akkor
térdig süppedő hóban
jártam szívem nyarának
emlékeiben
Láttál születni anyám arca előtt,
amint kínokat osztottam
apró ujjaimmal?
Látod, így osztod most rám
zengő húrokat tépő ujjaddal
hűvös áramát halálodnak.
Tudod, mohos kesergés

szikrázza múltó perceként
pazarló pontjait létünknek.
Öleljük hát semmivé
foszló perceit az árnyak,
mely szívünkbe oly régóta
idegen világot rejtett,
mélyen fekvő homlokunk
fehérvilágos rejtjelébe.
Hozzáérjek, hűvös homlokodba
rejtett gondok zugának
mélységeihez, ujjammal?
Ó ne, hisz
lecsókolod rózsaszín körmöm
félhomályából a holdat is.
Ezentúl hát sötétben leszünk.

Bartl János: Szaggatott szavak

azt mondja

teniszeccsen a bíró

negyven mind - deuce

azt mondom

nem-nem, ebben a percben

nem mindenki, csak Ő

kimondani sem illik

mert a Nő, mégiscsak Nő

hallom

üdvözlő delfinhad zing-zeng

a tengeren

tudom

a flow élmény, nem pedig

érzelem

látom

ahogy köröket rajzol körzőknek

tánca

remélem

új órát indít gondolatnak

lánca

érzem

amint, ívként feszül sorsodnak

íve

féltelek

egyenlítőtl átépve sincs minden

kiegyenlítve

azt mondod

szeretlek, nézzél

most engem, ahogy

hanyatt fekve, Nap elé

feszítem testem

szemem lecsukom

meg ne vakuljak

folyjanak át rajtam

olvasztó sugarak

azt mondom

látalak

azt mondom

Varga Péter: El nem mondhatod

Ne mond el
csak a csillagoknak,
vagy inkább tartsd meg
a felkelő napnak,
de leginkább suttogd
csak az én fülemben,
s csillagok fénye
ragyogjon két szemedben,
-hogyan szeretsz.

S a nap is lássa
ha feljő az égen,
tükröződjön éjjel
a Duna vizében,
a hold fényében
ez legyen az árnyék,
hisz ennél nincs szebb
mit magamnak kívánnék,
-hogyan szeretsz.

Nincs más
mire oly mohón vágyom,
mint hogy csókod
csattanjon a számon,
s amint ajkamra
borítod ajkad,
azt kívánom,
hogyan örökre halljam,
-hogyan szeretsz.

S te légy nekem
az éjjelen az árnyék,
ébredő nappal
reggeli ajándék,
csillagos égen
a legragyogóbb csillag,
remélem szerelmed,
s köszönöm, hogy itt vagy.
(2025.01.23.)

Varga Péter: Te és én

Mikor minden szép jelzõt
elhasználtak már,
mikor nem jön a sugallat
mivel szerelmet vallanál,
mikor üresek a pillanatok,
akkor magamban,
csak te és én vagyok.

Mikor a nappalra
az éjj fátylat borít,
mikor duzzad a vágyam,
s szemed mint két csillag
úgy vakít,
akkor elakad
minden szép szavam,
s nincs más,
csak te vagy,
s én magam.
(2021.05.18)

Horváth László: Délelőtt

A csend csupa hang
S az idő forró percei
Szabdaják elfutó napunk.
Forrón ölelsz.

A végtelent érzem szívemben
Simító kezed ölemben,
Csodáknak sorát
élem meg Veled.

A szajak játéka gyönyört ígér,
Meséli vígan, mit súg a szél
Szerelmes fülünkbe, édesen.
Boldog vagyok.

Cseppenként zuhog a boldogság,
Már nincs itt és nincs odaát,
elpihensz testemen.

Az öröm sóhaján feslik a csend,
Múlékonyságán elmereng,
Int, kacsint, szól, eltűnik hirtelen.

Horváth László: Első vers

Csend szőtte világban
Leltelek meg téged
Tán egy messzi bolygón,
Tán szelíd tenyéren
Madárlátta forró,
Őzbarna kenyéren.
Vak, lármás életünk
Legszébbik zugában
Porlepte utcákon
Rejtőzködő házban.
Boldog szemeidre
Fénylő éjszakában.

Szerettünk bátran
Vad, zabolátlan
Szerelmes esténket
Vendéglő ágyban
Halkan duruzsoló
szikrázó ég alatt
Édes boldogságban
Ledőltek a falak.

Most
Nyomaid keresem ágyak
Hús terében
Mosolyodat látom
Tiszta, fénylő égen
Illatod rejtőzik
Párnák szegletében,
tested emlékével
Bőröm rejtekében.

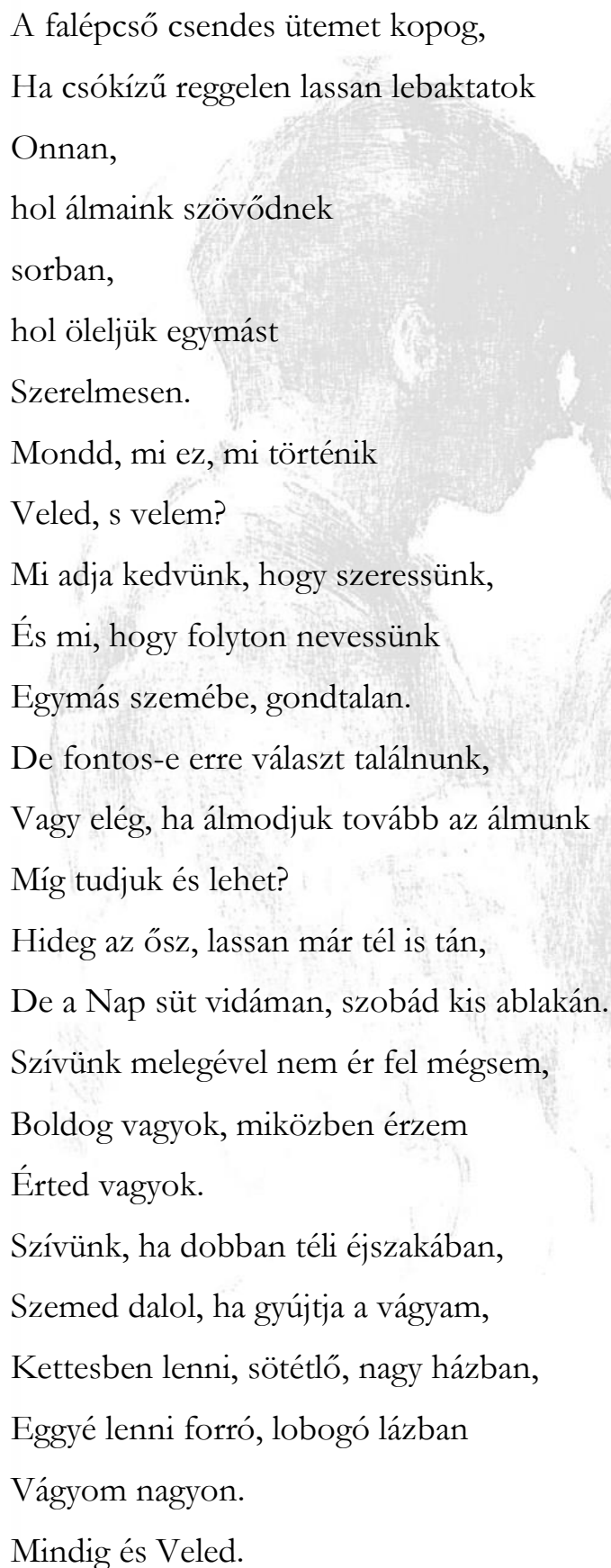
Álmaidat alszod
Zsongó éjszakában
Nappal megtalálod
Füvek illatában.
Szerelmed mámor
A holnap még távol
Szeress, míg élted engedi!

Horváth László: Hiányzol

Vénülő testemmel öllelek,
tinédzser-szívemmel szeretlek
Téged.
S az egész Világ Mindenséget
Forgatnám fel érted
Ha kell.

Kereslek Téged
Hiányod éget,
Szerelmes álmokról álmodom.
Mert mit tesz a kor,
Hisz a szív dobol
S vigyáznak ránk
cinkos angyalok?
Kik mosolyuk hintik
párnád szegletébe,
Angyali daluk röppen fel az égre.
Boldogan hallgatod,
Míg egymás karjában szállva szállunk,
Keringünk, égünk, békét találunk,
S álmodunk tovább szerelmesen.

Horváth László: Kérdés

A falépcső csendes ütemet kopog,
Ha csókizű reggelen lassan lebaktatok
Onnan,
hol álmaink szövődnek
sorban,
hol öleljük egymást
Szerelmesen.
Mondd, mi ez, mi történik
Veled, s velem?
Mi adja kedvünk, hogy szeressünk,
És mi, hogy folyton ne vessünk
Egymás szemébe, gondtalan.
De fontos-e erre választ találnunk,
Vagy elég, ha álmodjuk tovább az álmunk
Míg tudjuk és lehet?
Hideg az ősz, lassan már tél is tán,
De a Nap süt vidáman, szobád kis ablakán.
Szívünk melegével nem ér fel mégsem,
Boldog vagyok, miközben érzem
Érted vagyok.
Szívünk, ha dobban téli éjszakában,
Szemed dalol, ha gyújtja a vágyam,
Kettesben lenni, sötétlő, nagy házban,
Eggyé lenni forró, lobogó lázban
Vágyom nagyon.
Mindig és Veled.

Kovács Szilvia: A bűnbánat tüze

Kedves Amara!

Nem tudom, hogy van-e jogom írni neked. Nem akarok fájdalmat okozni. Mégis itt állok előtted meztelen szívvel. El kell mondanom az igazságot, amit eddig magamba fojtottam, amelyet a tisztességem tiltott, de a testem mégis kiáltott érte.

A férjed lángot gyújtott bennem. Egy olyan tüzet, amely már évek óta parázslott csendben, várva, hogy valaki felélessze. És ő megtette. Nem tett semmit, és mégis mindent. Egy mozdulata, egy félmosolya, egy pillanatnyi közelsége elég volt ahhoz, hogy elveszítsem önmagam. Megszámlálhatatlan éjszakát töltöttem álmatlanul, a testemben izzó vággyal, amelyet nem élhettem meg. Megremegtem, amikor a közelemben volt, és a saját bőröm is idegennek tűnt, mert minden egyes sejtem őt akarta. Egy érintés nélküli szenvedély láncában vergődtem.

Láttam, ahogy beszélsz hozzá. Láttam, ahogy rád néz. Tudtam, hogy ő a tiéd. Hogy mindig is a tiéd volt. Mégis, amikor rám emelte a tekintetét, úgy éreztem, mintha az egész világ megszűnt volna létezni. Az ő illata beitta magát a levegőbe, és ott maradt a gondolataimban. Ha elhaladt mellettem, a bőre melegének emléke még percekig égett a testemen, pedig sosem érintett. Az ajkaim némák maradtak, pedig ordítani akartam: „Miért?” Miért pont ő? Miért most? Miért én?

Harc volt minden nap. Harc a szemem ellen, hogy ne keresse őt. Harc a kezem ellen, hogy ne mozduljon. Harc az ajkaim ellen, hogy ne formáljanak ki egyetlen tiltott szót sem. És harc a szívem ellen, amely nem akart fejet hajtani a józanész előtt. Látni őt, hallani a hangját, érezni a jelenlétét... és közben tudni, hogy nem nyúlhatok érte. Nem léphetek közelebb. A szenvedély nap, mint nap gyengített, és én nap mint nap uralni próbáltam. Megtanultam fegyelmezni azt, ami teljesen uralt. Olyan erőt kellett felszabadítanom magamban, amelyről nem is tudtam, hogy létezik. Ott ültem vele szemben, a munkáról beszélgettünk, mintha minden rendben volna – de a szívem belül háborút vívott. Éreztem a tiltott hívást, de helyette megőriztem a tisztaságot. Mert tisztellek téged és tisztelem őt. És mégis... mégis a bennem tomboló lángnyelvek elemésztettek.

Talán most azt gondolod, hogy elloptam tőled valamit. Hogy elárultalak téged az érzéseimmel. De hidd el, az én bűnöm az, hogy mindezt egyedül hordoztam. Hogy eltemettem magamban ezt a szerelmet, amely nem is lehetett szerelem, csak egy kegyetlen, könyörtelen vágy. Nem akarok mentegetőzni. Nem akarok szépíteni semmit. Mert az igazság az, hogy égtem. Érte. Miatta. Általa.

És most, amikor ezt a vallomást leírom, még mindig érzem azt a perzselő érzést. De tudnod kell, hogy sosem engedtem szabadjára. Soha nem tettem semmit, amit nem lehetett volna. A határ mindig ott volt közöttünk. Láthatatlan, mégis keményebb, mint a vas. De a vágy? Az ott izzott a bőröm alatt, lávaként folyt az ereimben. És bármennyire is próbáltam elfojtani, soha nem hunyt ki teljesen.

Ő volt számomra a tűz, mely engem is átégetett. A hangja mély és nyugodt, benne egyfajta könnyed erővel, amely képes volna elsöpörni a világot. A szavai gondosan formáltak, és mégis, amikor hozzám beszélt, mintha minden mondatának mélyebb jelentése lett volna. Széles vállai menedékként hívogattak a világ zaja elől. A keze – hosszú ujjai, amelyek könnyedén simultak az asztal lapjára vagy egy toll szárára -, az érintése sosem ért hozzám, mégis éreztem. Ott lebegett a levegőben. A jelenléte egyszerre árasztott biztonságot és egy vad izgalmat. Olyan férfi, akit nem lehet nem észrevenni. A mozdulatai nyugodtak, de határozottak. Egyetlen pillantásával képes uralni egy egész szobát – és engem is.

A nevetése, amikor elmosolyodott, szinte fájdalmasan gyönyörű volt. Nem a hangja, hanem az, hogy milyen ritkán tette. És amikor rám nézett, amikor beszélt, amikor megmozdult – minden rezdülése örökre belém vésődött.

Nem kérek megbocsátást, mert nincs miért. Csak azt kérem, hogy értsd meg: mennyire erősnek kellett lennem, miközben annyira gyenge voltam.

Tisztelettel:

Liora

Kovács Szilvia: Az ajtóban

Lépted súlya bús dallam,
szívem csendben dobban,
ajtó felé indulsz,
mégis megállsz hirtelen.

Visszanézel – mosolyod
éhező lelkem eteti,
melegét őrizni vágyom,
soha el nem feledni.

Egy pillanat csak, s tovább lépsz,
de az idő ilyenkor megáll,
minden ilyen röpke perc
az örökkévalóságot ígéri.

Az ajtó halkán zárul,
mintha búcsúzna helyetted,
és szívemben őrzöm
szemed égő tüzét.

A mosoly, mint hajnali pára,
tűnő boldogságot ígér,
s mégis, árnyékát rejti talán,
ami elérhetetlenként kísér.

Kovács Szilvia: Apró érintéseid tűzlángok testemen

Apró érintéseid tűzlángok testemen,
Vágy fut végig ereimben.
Szívem úgy ver, hogy remeg tőle a padló!
Te is érzed? Reszket a levegő, mint délibábkor.

Ajkaidon fény játszik,
Keskeny ívük, mint éles tőr,
S a rajtuk táncoló fény majd megöl.

A nap sugarai rájuk simulnak,
Bennem irigység tüze gyúl,
Lennék én a nap íze ajkaidon.

Figyelek - és elveszek benned,
Vonalaidat tekintetemmel csókolom,
Vágyam testemből lelkem kiszalasztja,
S láthatatlan csókkal ér hozzád,
Selymes szellőként súrolva ajkaid.

Te talán csak egy pillanatnyi borzongást érzel,
Egy nesztelen érintést bőröd peremén,
De én - én már elvesztem ajkaid fényében.

Akarlak.
És a tested elárul téged,
Belül ugyan az a tűz perzsel minket.
Csak egy mozdulat...
És ajkad az enyémbe olvad,
Csak egy érintés...
És ujjaink vágytól reszketve kutatják egymást.
Fent, lent...mélyebbre, közelebb...
Míg már nincs távolság, nincs határ,
Csak a lélegzeted forrósága a bőrömön...
Csak a testünk egymásra hangolt,
Remegő dallama.

Kovács Szilvia: Belül kín és szenvedés

Belül kín és szenvedés,
Kívül nyugalom, tökély, cselekvés.
Mennyi perc hullik semmibe,
Mégis megszentelt lesz mind,
Mert a szenvedélynek ellent álltunk,
Még ha testünket kín gyötörte is.

Vágylak, miközben lélegzeted hallom,
De ellen állok, karom még sem mozdul
Csak a gyengeség remeg testemben,
Cselekvésre vágyva, mégis némán.

Lelkem tépi testem izzó láza,
Ujjaim sóvárognak bőröd selyméért,
Ajkaim csendben égnek, szomjazva a tiédet.
Arcom pírba borul, mikor rád tekintek -
Vajon látod-e, hogy a vágy
Csontomig éget engem?

dr. Kis-Lóth Annamária: Vágyalom

Táncoljuk át az életet gyere, ragadj magadhoz
Gyere... érjen össze test és lélek mikor csupán szíveink zenélnek

Tedd a derekamra mindkét kezéd....
Érezd, ahogy a dallam velünk együtt lüktet.
Hunyd le mindkét szemed, lásson csak a test
Figyeljen pusztán a lélek...
Azt halld csak meg, amit a testemmel beszélek.
Elmondja neked szívem minden könnyét
Elsuttogja titkainak féltő örömét.
Dúdolja lelkednek minden vágyát...
Mely örökre letépni készül szerelmünk összes láncát.

Egy tánc, egy élet... két test ... egy lélek
egy vágy és sorsunk így ér csodával csendülő hajnali véget.
Egy mély lélegzet, mindent elsöprő... támadó erő
Egy könnycsepp ...minden elmúlt szerelmet feledtető.

Összeérő szíveink együtt dobbanása
Halk sóhajod, mely testednek beteljesült álma.
A karod ahogy szüntelen magához szorítja forró ölemet...

Csókod, mely elborítja izzó ajakam
Pusztán egy látomás, csak... egy ... álomalak.
(*Magyaralmás, 2025.február 10.*)

dr. Kis-Lóth Annamária: Érett szerelem

Már nem érdekes a szemed színe
Már nem érzem illatod oly intenzíven
Már tudom, hogy mindig megfogod a kezem,
Nem kell azt sóvárogva remélnem.

Tudom, hogy mellettem hajtod álomra a fejedet
S azt is tudom már, ha szótlán vagy az mit jelent.
Ismerem, milyen amikor bánat van a szíveden
Tudom milyen ha őrült köd ül a fejedén.

Ismerem arcodnak minden szegletét,
S kezdednek minden érintését.
Tömegben is hallom léptedet...
S tudom, hogy mindig felém közeledsz.

Tudom azt mikor az ajtót kinyitod
Milyen nap volt az, amit lépted kint hagyott.
Tudom mikor este álomra szenderül a szemed
Utolsó gondolatod, hogy vajon még szeret?

Megdolgoztunk már ezért a szerelmért
Elengedni nem fogjuk már soha
Lett légyen sorsunk szép vagy mostoha
Ezt a szerelmi csomót már nem oldhatja ki embernek fia.
(Magyaralmás, 2025. február 10.)

Berta-Somogyi Lajos: Sikoltva

Árnyéka nőtt a fenyőknak,
a fogatlan, sűrű csendnek,
az elúszó holdas éjben
szelíd vadak verekednek.

Szüzek vassal vigadoznak,
álomból így léssen szikra,
mámorunk gyilkos ösztöne
gyűrűt húz eltört ujjainkra.

Megcsókolom riadt ajkaid,
azt a vásott, hideg vasat,
bíborban, bársonyban születél,
mikor a legvadabb hajnal hasadt.

Bőrünk alatt lüktet a nyár,
álmokat hozhat a bóra,
minden csók égő áldozat
szemlesütve és sikoltva.

(Kecel, 2024. február 25-26.)

Berta-Somogyi Lajos: Vad, szilaj szerelem

A zöld lombok alatt árnyak járnak,
részeg csókoktól fuldoklik a nyár,
a féltékeny méreg rút lázat okoz,
mely szellemek, szerelmek útjában áll.

Ne oltsd el bomlott vágyaimat, kérlek!
Hogy miért hazudtam? Ordíts most velem!
Szeretve csókolj, csókolj még! Csaltam
magamat, téged, de főképp a nejem.

Csupa tűz vagyok és vonagló vágy,
sikít bennem a folyékony acél,
élni s ölni vágytam, mint a magzat, ki
burokban született s nyálkás burokban él.

Szikes magvaim lázzal s tűzzel égnek,
elolvad minden, mi szívemhez ér,
az utolsó sejtemig bűnös vagyok,
ereim szétpattannak, úgy üvölt a vér.

Kiordítom magamból minden kínomat,
vágyamat, zabolázz meg, ha tudsz, Irgalmas
Ég! Öllem, vad szilaj szerelemmel,
akarlak, akarlak ezerszer még!
(2021. szeptember 20.)

Berta-Somogyi Lajos: Tűzvihar

Éget a tűz és lángol a szív,
felemészt mindent az őrjítő vágy,
eggyé olvadunk minden éjjel,
csillagokon és bús rögökön át.

Kerestelek mennyben és földön,
szürke álmaidra tiport az ég,
szent örület, ahogy vérem lüktet,
borulj reám, ölelj és szeress még!

Szél, ha tombol viharként támad,
elsodor mindent a vad fürgeteg,
madarak sírnak, könnyeik hullnak,
ránk vicsorognak üszkös égi jelek.
A testünk eggyé lesz minden éjjel,
terítsd rám lelked, ha dideregnék,
bőrömbe mélyed minden csókod,
borulj rám és ezerszer szeress még!

REFRÉN:

A Pokol torkából kín fakad,
minden zajon át sikolt a Nap,
légy hegyorom, becsvágyó sziklafal,
kit nem rettent jégverés, tűzvihar!
Kit nem rettent jégverés, tűzvihar!
Tűzvihar! Tűzvihar!

(2025. január 16.)

Berta-Somogyi Lajos: A szerelem illata

Már kordában tart a lázas gyönyör,
éles fogaival marcangol, harapdál,
lángoló szurok égeti lelkeinket,
s a reszkető hús megváltásra vár.

Folyók zuhannak le a kéklő hegyről,
a szelíd völgy ölében forró hó szitál.
De csitt, hallgasd! Egy óriás üvöltve
dörömböl a barlang tátongó szájainál.
Kórusok zengenek, énekük hajladoz,
csípőd s melleid daloló búzatábla, a
szél zúg, egyre hangosabb, haragvóbb,
a lázas közöny elfajzott viszolygása.

Porrá égnek a szép szavak, az órák,
csókjaink lángoló gyümölcs a fáról,
és szelíd angyalok üvöltve mesélnek
a szerelem bódult, részeg illatáról.

Kecel, 2024. február 25.

Berta-Somogyi Lajos: Samira csókja

(2021. szeptember 2.)

Az élet szurdokban születik,
mint virágzó, elnyűtt zűrzavar,
kéklő szirmok hullnak az égből,
forró könnyel táltos zivatar.

Ölelj át bánatos szerelemmel,
csókold szívem lüktető sebeit!
Holdsugár fröccsen szét az égen,
s a fájdalom üvöltve felnyerít.

Csókolj tavaszt ajkaimra, legyen
rajta zöldár s bolond folyómeder!
Úgy csókolj, hogy zúgjon vérem,
csókolj meg, csókolj meg ezerszer!

Táncolj nekem ma éjjel, pengess
aranyat, vess tüzes szikrát!
Hétfájdalmú odvas szívemnek
fürkészd ki minden kicsiny titkát!

Meddig kín és honnan megváltás,
a csókot, ölelést ki érti meg?
Hallgass az éjre, majd érkezik válasz,
hallgasd, ahogy a csend sziszeg!

Az álmok elmúlnak hajnalig,
elfelejtek mindent, ami fáj,
fehér csillagok olvadnak a tejben,
s vöröslő virágoktól izzik a táj.

Iochom Zsolt: Örökké veled

Szereteted minden nap bearanyoz,
Egy érintésed mindent jobbá tesz,
Ragyogó mosolyod minket vezet,
Ezernyi áldást hoz minden perc.
Tőled kapni a legnagyobb ajándék,
Egy mosolyod örömet teremt,
Te vagy számomra a legdrágább kincs,
Tisztaszívvel, minden lépés könnyebb,
Együtt megyünk majd a fénybe,
Lelkünk mélyén örök tűz ég.

Te vagy az, ki a világot jobbá teszi,
Őrzöd az emberség aranyszálát,
Lelked fénye minket vezet,
Egy életen át fogom kezéd
Megyek veled a mennybe.

Neked adom szívem minden kincsét,
Egyszerű szavakkal mondom el,
Köszönöm, hogylétezel, hogy adsz,
Együtt járunk az élet útján,
Drága Szerelmem, örökké veled!

Iochom Zsolt – Vallomás

Vikinek szerelemmel...

Éjjelem voltál – most fény vagy nekem.
Minden szó simogat, minden dallam szerelem.
Messze voltál – most itt vagy közel,
Minden rezdülésed varázs.
Te vagy a NŐ – és én reszketek,
Mint ölbe kéredzkedő gyermek.
simogass, szeress, csókolj,
karod számomra oltalom.

Szívem tiéd – ha kéred, adom,
Nincs más világ, csak a két karod.
Bőröd parázs, a csened zene,
Lelkem mélyén is ott dobogsz.
Ha elvesznék, te leszel utam,
Ha elfáradnék, te leszel vállam.
Ne szólj semmit – csak nézz, csak érints,
S én újra s újra megtalállak.

Iochom Zsolt: Az ideális Valentin

Történetünk főszereplői egy 35 év körüli házaspár, Zsófia és Viktor, akiknek van egy 3 éves kisfiúk Krisztián és egy 13 éves lányuk Rózsa.

A férj és a feleség nagy izgalommal készül az idei Valentin napra, hogy megünnepeljék eljegyzésük egy éves évfordulóját.

Tavaly Valentin-napkor Zsófi egy kis dobozt kapott, Viktor letérdelve adta át a kis ajándékot. Rózsa izgatottan tapsolt, biztos gyűrű van benne! Ám nem volt, csak egy kis cetli: Szeretlek.

– Te vagy számomra a legnagyobb ajándék! – mondta Viktor.

A cetli hátoldalán egy rövid kérdés volt: Igen?

– Mi... igen? – kérdezte Zsófia.

– Keresd csak tovább!

Az ajándék csomagolása közé Viktor elrejtette a gyűrűket és egy kis keresgélés után rá is akadtak. A gyűrűk nem a dobozban voltak, hanem kint, a dobozt körülölelő piros szalagok közé voltak gondosan eldugva.

Zsófia igent mondott és azóta is mindketten viselik a gyűrűket, ami szerelmük teljességét jelképezi.

Idén nagy izgalommal készülnek, hetek óta lesik a Valentin-napi rendezvényeket különböző vendég-lőkben, és szeretnének kettesben eltölteni egy romantikus estét, méltó módon megünnepelni nem csak a szerelmesek napját, hanem szerelmük napját is!

A szomszédasszonyt, Marika nénit kérték meg, hogy vigyázzon szerda este a gyerekekre.

Kedden este smst kapnak Marika nénitől:

– Sajnos nagyon köhögök, nem fogok tudni holnap este lejönni. Remélem meg tudják oldani, jó éjt!

– Ember tervez... akkor ez füstbement terv! – állapította meg Viktor.

– Pedig úgy vártuk! – mondta kissé letört hangon Zsófia.

A házaspár tanakodik, hogy mihez kezdjenek, de nincs akire hagyni a három éves Krisztiánt. A nagyszülők más-más városokban élnek, így csak magukra számíthatnak.

Rózsa ajánlkozik, hogy egy Pringles chipsért cserébe ügyel az öccsére, de a szülők nem szívesen hagynák magukra a gyerekeket.

Végül beletörődnek és úgy döntenek, hogy akkor nem mennek idén sehova, itthon ülnek a családdal.

Míg Zsófia a szobában játszik kisfiával, Viktor feldekorálja szívecskékkel és romantikus fényekkel a konyhát, megteríti az ünnepi asztalt, előkerül két szívecskés pohár, egy kis Sangria és két szív alakú sütivel is meglepi szerelmét. Természetesen szív alakú csokival és egy virágcsokorral is készült és mint minden évben idén is írt egy szerelmes verset kedvesének.

Kacsintás

*

Tiéd a táj, ha szívedbe zárod,
tiéd vagyok, ha szíved kitárod.
Ünnepel a szépség, tavaszlik a lélek
Virágok nyílnak, érzem, hogy élek!

Májusi éjszaka, csillagfény világol,
Ha eljön a hajnal, szívem föllángol.

Álmok ringatnak – szép ez az élet,
Minden gondomat feledem veled,
Átölellek, csókokod mi éltet...

Zsófia mikor meglátta nagyon meghatódott.

– Ez az ideális Valentin! – mondta mosolyogva.

Mindketten kacagtak és megcsókolták egymást.

– Zsófi, ez az évforduló emlékeztet arra, mennyire szeretlek. Te vagy az életem!

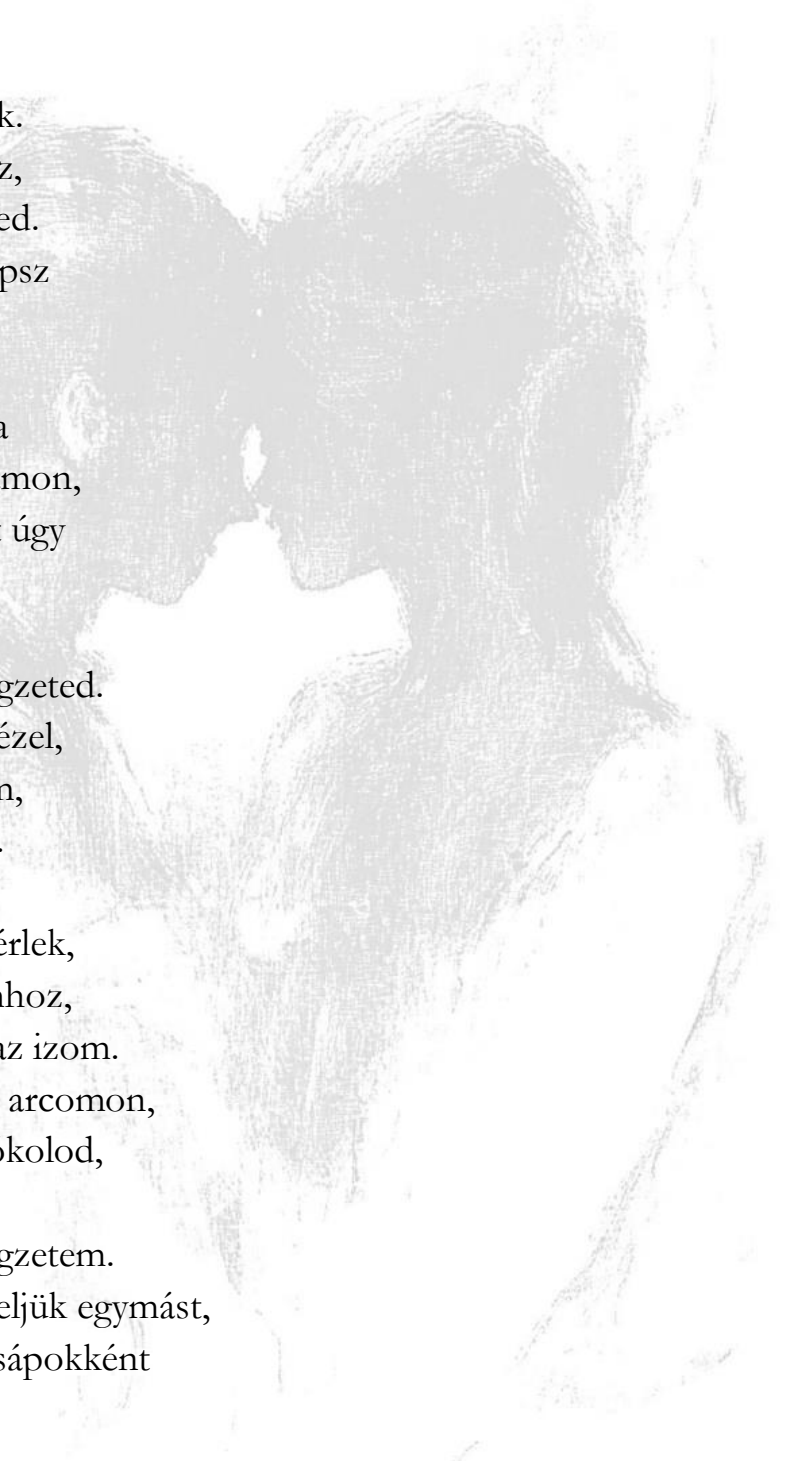
– És ti vagytok nekem a mindenem, Viktor. Minden évfordulónkat így szeretném veled tölteni.

– És velünk! – kacagtak a gyerekek.

– Nem az a fontos, hogy hol vagyunk, hanem hogy együtt!

– Együtt és boldogan!

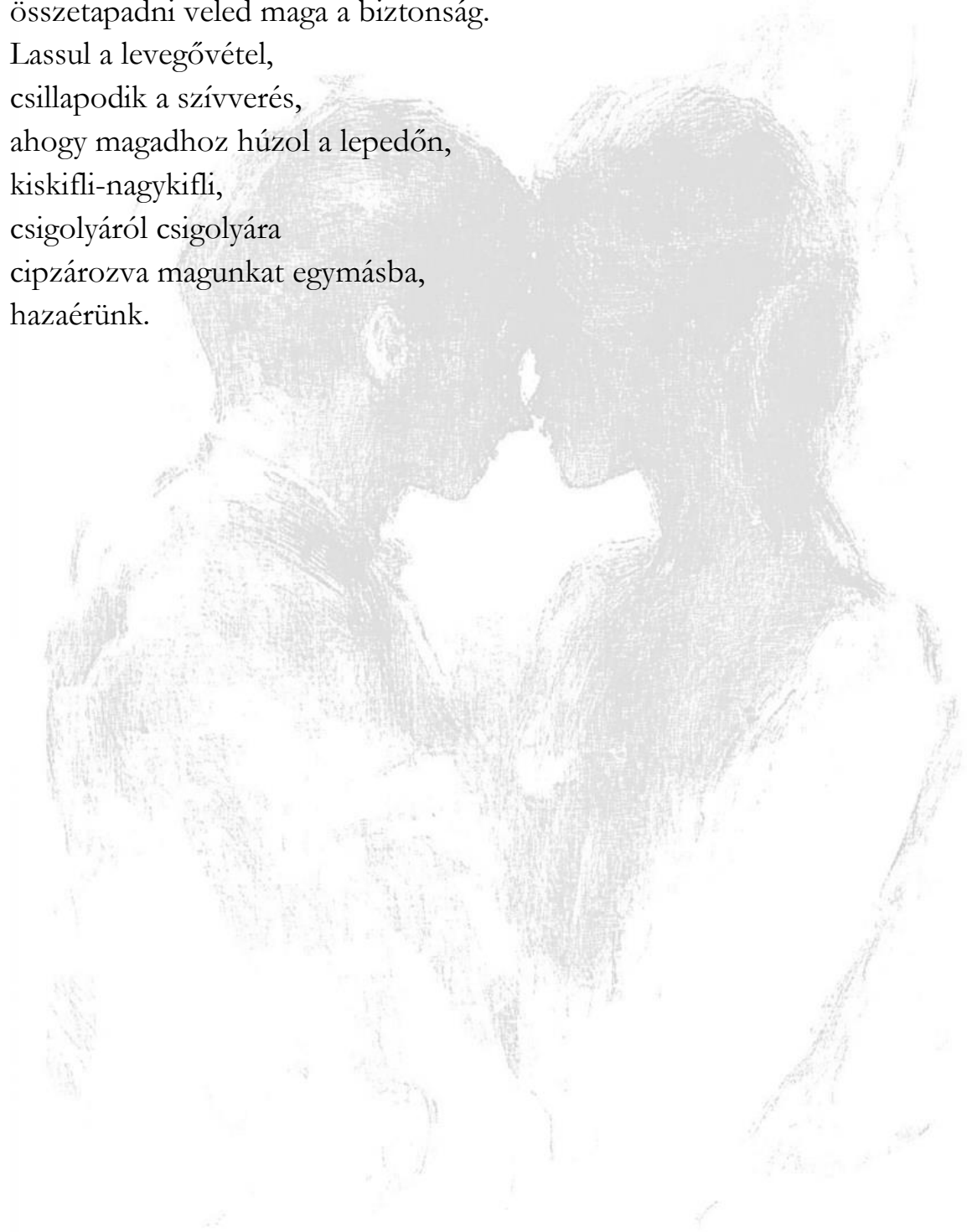
Bánkúti Katalin: Otthon

Nyílik a bejárati ajtó,
az asztalnak dőlve várlak.
Vacsora felől érdeklődsz,
míg szappanozod a kezed.
Milyen napod volt? – lépsz
a konyhába, elkapom
a pillantásod, touché.
Kedvenc felsőd szaténja
pont úgy omlik alá vállamon,
a piros lábkörmön pont úgy
csillan a gyertyafény,
amiről tudom,
egy pillanatra eláll a lélegzeted.
Az ajtófélfának dőlve nézel,
tekinteted nem engedem,
beléd bámulom magam.
Lassan indulsz felém,
mikor lábammal már elérlek,
hirtelen rántalak magamhoz,
combomon megfeszül az izom.
Finoman simítasz végig arcomon,
a nyakamat pont ott csókolod,
amiről tudod,
egy pillanatra eláll a lélegzetem.
Egyre éhesebben követeljük egymást,
karok, lábak vad polipcsápokként
csapnak egymás után.
Felgyorsul a világ,
elveszünk az áramlásban,
a hálóig nem tudom hogyan jutunk.
Ismerős mozdulataink
megújult izgalommal töltenek,
határozott, de gyöngéd érintéseiddel
máglyát gyújtasz testemen.

Kezdetem vagy, egészem és végem,
összetapadni veled maga a biztonság.
Lassul a levegővétel,
csillapodik a szívverés,
ahogy magadhoz húzol a lepedőn,
kiskifli-nagykifli,
csigolyáról csigolyára
cipzározva magunkat egymásba,
hazaérünk.

Filóci Niki: Látlak...

(Egy mindörökké balladája)

Látom a sebzett kisleányt a szemedben,
Látom a harcot, mi dúl épp a lelkedben!
Látom összetörve a gyermeki vágyálmot,
Látom a szívedben tombolni a vadságot!
Látod a szilánkokra hullott énem darabjait,
Látod a vállamon cipelt múltam csomagjait!
Látod bennem a sötétség végtelen mélységét,
Látod minden emlékem tanulságát és értékét!
Látom a tüzet, mielőtt először megcsókolsz,
Látom a bánatot, mikor megbánva kárpótolsz.
Látom a lámpalázat, ahogy féltérden gyűrűt adsz,
Látom a boldogságot, ahogy az Igen-től elolvadsz.
Látod a büszkeséget, mikor kimondom: Férjem!
Látod a változást, mikor kisbabánkat nézem!
Látod a múltunkat, jövőnkben a festetlent,
Látod az értéked, a kezedet fogó gyermekben!
Látom, ahogy nézel, tizenhat év a szemedben,
Látom, ahogy megtalálsz, egy matricát a zsebedben!
Látom a végtelent, látom, hogy-hogy lesz majd vége,
Látod te is? Szárnyalunk! Ahogy élünk, kéz a kézbe'!

Somodyné Jámbor Ildikó: A végtelen felé

Az ujjaimban maradt,
az érintés,
amit neked szántam.

A kezemben maradt
az ölelés,
ami téged illet.

A szememben maradt
a tekintet,
ami csak neked szól.

Az álmaimban maradt
a végtelen ölelés,
amikor lelkünk összeér.

És nem számít semmi!
Sem a zodiákus jegyek
együtt állása,

Nem értelmezhető
se kor, se tér
se hely, sem idő,

Csak a megtalált,
a soha el nem érhető
Végtelen.

Somodyné Jámbor Ildikó: Stílusgyakorlat N. után

Mint soká maradt vendég,
Ki az órát is feledve
Beszél, beszél
S hallgatni már senkinek
Sincs kedve.
Úgy elragadott e játék!
A társak már rég
Kiszálltak,
Kezembe' még a kocka
pörgött egyre
Hogy hagyjam végre abba,
Arra vártak.
E közben én a képzelet
Kósza játékának éltem,
Tornyán inogtam,
S valahogy mégse féltem.
Váratlanul egy szó nélkül
Lelőktek,
Összetörtem.
Csak őszintén játszottam
Dünyögtem halkán.
S minek vallanám be,
Hogy majdnem behaltam?

Panik Nikoletta: Éhség

Velem szemben állsz és az élet megint egy játszmának érződik.

Egy lépést teszek feléd, még mindig messze áll tőlem, a terem másik végében, a tested mégis megfeszül, arcodon bizonytalanság fut át. Mindketten vívódunk legbelül.

Hirtelen zsvajj tölti meg a csendes teret körülöttünk, megérkeztek a barátaink. Újra felveszed az álarcod, vonásaid megkeményednek. Elfordítod a tekinteted. Egy porcikám sem képes mozdulni, a szívem heves dobogása hallgatat el minden mást, tudtam, hogy nehéz lesz újra látni téged. A levegő nehézkesen bejut a tüdőmbe, mintha régóta nem lélegeztem volna már. Egészen azóta mióta utoljára láttalak.

Szemeim éhesen vadásznak rád, nem tudok semmi másra koncentrálni, ha érzem, hogy a közelemben vagy.

Rám találsz, alig kapom el a pillanatot, de ez már elég, hogy tudjam te is keresel. A barátainkkal beszélgetsz, kívülről olyan vagy akár egy márványszobor az embernek az a benyomása támad, hogy érinthetetlen vagy, túlerős, nehéz és kemény, hogy össze tudjanak törni valaha is. Ismerem minden sebezhetőséged, azokról az éjszakákról mikor a karjaimba omlott ez a kőszív a terhek alatt.

Tartásod most laza, úgy nevelsz a vicceiken, mintha semmi más nem érdekelne a világon, de érzed a jelenlétem. Az orrodba kúszik az illatom, mikor felnevetek megfeszülsz. Régóta játszuk már ezt, a Vadász és a Préda, én menekülök te pedig mindig utolérsz. Nem tudom elakartam e bújni valaha annyira, hogy ne találj rám. Közel vagy, háttal állsz nekem, érzem a pólód anyagát, szinte észrevétlenül ér hozzám. Megborzongok. Senki észre sem veszi. Tiltottak vagyunk egymás számára, kívánhatjuk csak, amit nem kóstolhatunk meg többet soha. Elfelejtelek, győzködöm magam most is, mint számtalanszor, de elkapom a tekinteted, áthidalva az emberek között a sötétben. Mióta figyelsz? Képtelen vagyok máshová nézni. Ezt nem szabadna. Tűz kavarg bennem, pedig hónapok óta csak hamu van. Megtörik minden, átöleledőt. Kapaszkodsz belé, szinte megsajnállak. Megpróbálsz csillapítani magadban a vágyat, iszol. Senki nem mondta neked, hogy a szíved akkor sem hazudik? Nem telik el sok idő, az ujjaid finoman kérlelve karolják át az enyémeiket, kicsit legyen még a tiéd. A világ megáll, megint összetartozunk. Nem érzékelem kik vannak körülöttünk, a szemeiket, hogy valami rosszat teszünk, hazatértem egy lerombolt otthonba.

Becsukom a szemem, már tudod, hogy megadom magam. Lassan húzlak közel, kiélvezve az összes olyan pillanatot, ami még értünk létezik. Az ujjaim lassan kúsznak fel a nyakadon, elbúcsúzva a helyektől, ahol a csókjaim nyomai maradtak. Közelebb húzódsz, nem tudsz parancsolni most magadnak. Bármit megtehetnék. A lélegzeted belefut a számba. A bőrünk felkiált, mert nem éri egymást mindenhol. Felemelem a tekintetem, a szemeid sötét pokol, úgy hívogat, mint soha semmi. Arra készíted, hogy egész életemet végig imádkoznám bűnösként, csak ne vesszen el belőlük ez a csillogás. Kezeim remegnek az ujjaid körül, lassan engedem el őket, mintha közben magamról is lemondanék, a forróság egyre jobban felemészt, de közben valami jéghideg kúszik lassan a bensőmbé. Elszakítom a tekintetem, a füledhez nyomom az ajkam és azt suttogom: Ő már vár.

Balogh Gabriella: Melanzs

Kezdett sötétedni, szemelt a hó, rettenetesen hideg volt és az ég alja csodásan vöröslött, ahogy ment le a nap. Szaporán lépkedtem a havas, szeles időben. Ahogy lépkedtem a magassarkú csizmámban visszhangzott a repedezett beton járdán a kopogás, pedig én igazán halk léptekre törekedtem. Már messziről hallani lehetett az atya nyugodt, egyenletes beszédét. Elkéstem. Megálltam a kisebb csoportosulás szélén. A fejemre húztam a kapucnit és úgy kandikáltam kifelé kíváncsian. Nem volt rajtam kesztyű és rettenetesen hiányzott. Egyre sűrűbben havazott, a kezem fázott, de nem tudtam zsebre tenni, mert két kézzel kellett szorongatnom a koszorút. Ahogy kíváncsian kandikáltam kifelé meghatott tekintettel észrevettem a közelemben ácsorgók közt az ismerős arcokat. A mellettem állóval egymásra néztünk és ahogy elcsíptük egymás tekintetét ott a hidegben éreztem, ahogy valami különös melegség önt el. Elindult a menet, a koszorút le tudtam tenni. - Ági, te semmit sem változtál – mondta. Imádtam az érces, kissé rekedtes mély hangját. Kikerekedett szemmel néztem rá. Tudja a nevem, tehát ismer. De ki lehet ő? - Nem ismeresz meg, ugye? – kérdezte és ott ült a mosoly a szája szegletében. - Nem, ne haragudj, nem tudlak hova tenni téged. – Néztem rá csodálkozóan. - 15 éve... Velence... házavató... nincs több csók... - mondta titokzatosan. Mélyen a szemembe nézett és elvesztem a kék tekintetében. A vonásai, akár egy görög szobornak. Eszembe jutott az a nyár, az az este. Vele ittam először melanzsot. Szenvedélyesen csókolt és én megijedtem. Igen, mondtam, hogy nincs több csók és elszaladtam. Hihetetlenül sokszor eszembe jutott az az este. Nem tudom, hogy miért nem találkoztunk. Annyiszor kerestem azt az érzést, azt az érintést, ahogy a hajamba tudott túrni, ahogy a nyakamat érintette és csókolta, ahogy vetkőztetett a tekintete, ahogy izzott a levegő, ahogy lágyan simogatta a karomat. Nem tudom, hogy miért riadtam meg. - Hihetetlenül sokszor gondoltam rád. Olyan jó téged látni. – mondta - Nekem is... mondtam elképedve – Jó újra látni Péter... Csak néztük egymást. Mindenféle érzés kavargott bennem. Mégiscsak egy temetésen voltunk. Ahogy véget ért a szertartás elindultunk a halotti torra. Megfogta a kezem és ez ott akkor olyan hihetetlenül természetes volt. Lemaradtunk. Egymással szemben álltunk. Még intenzívebben havazott. Kigyulladtak az utcai lámpák. Megfogta mindkét kezem. Másnap találkoztunk újra egy kávézóban. Melanzsot kértünk és mindent folytattunk ott, ahol akkor 15 éve abbahagytuk, de ezúttal be is fejeztük a felperzselt érintések áradatát.

Kedves Judit: Fájnak a percek

Fájnak a percek és minden pillanat,
melyben Téged láttalak.

Fájnak, mert úgy érzem csak Te vagy,
fájnak, mert tudom: másé vagy.

Fájnak, mert nem tudom, miért vagyok...

fájnak, mert úgy érzem meghalok.

Fájnak, mert nehéz az élet,

fájnak, mert nélküled élek.

Fájnak, mert messze vagy nagyon...

fájnak, mert nincs otthonom.

Fájnak a sebek, mik szívemben égnek,

fájnak a percek, mert mindig remélek.

Fájnak a napok és fájnak az évek...

fájnak, mert rohan az élet.

Fáj minden, ha szemedbe nézek...

fáj minden, mert megismertelek.

Kedves Judit: Fénytörés

Akkor történt...

S ahogy ős-álmaink összebújtak,
nem zengett többé diszharmónia.
Megbonthatatlan varázs volt az,
melytől életet kaptunk – ébredés...

Lelkünk testet cserélt,
s a csók-ízű mámor ránk talált.

Látom, hogy hajad, mint ezüst fénylik,
s szemedben gyűjti össze kincseit a mindenség...
Csillag -hajnal harmattal permetezi arcod,
s bársony-alkony simogat, míg korom színével beköszönt az éj.

Így vagy jó...
Mit mástól nem kaphattam,
öntudatra ébredt bennem az akarat,
s szíved rejtekébe zárva, bomló, csapongó
képzetekből formált új vágyakat.

Talán nem így akartuk?

A teljesség töredékeit gyűjti össze
gondolat-karjaival tudatom...
Mert ha nem érzem a léted,
fények törnek lelkemben és szomjazom...

Kedves Judit: Képtelen éter

Az éterben nincsenek mellek....

Azt kérdezed, miért büntetlek?

Az éterben simogatnád combom?

Hús-vér vagy! Itt a földön, butusom!

Az éterben csókolnád számat?

Ott csak lelkeink simulnának...

Szemeimbe néznél, mint szellem?

Nem így működünk az éterben!

Fognád, szorítanád a kezem?

Lezuhannál, ha elengedem...

Fejedet ölembe hajtánád?

Az éterben nincs testi vágy!

Csak rezgés és energiák...

Mit kezdünk hát e nyomással végül?

Hívjuk az origót segítségül?

Tasi-Vorák Mária: Vágyom rád

Vágytam rád a múltban
Mikor még nem ismertelek,
Létezésedről sem tudtam
Mégis elképzeltelek.

Vágyom rád a jelenben
Az életem része legyél,
Amit csak adni tudok
Mindent elvegyél.

Vágyom a jövőre
Hova együtt lépkedünk,
Egymás boldogságáért
Mindent megteszünk.

Vágyom a testedre
Borzongat az érintésed,
Lángra lobbant a csókod,
Megnyugtat az ölelésed.

Vágyom a szívedre
Hogy értem dobogjon,
Szerelmünk tüze
Örökké lobogjon.

Vágyom a lelkedre
Mely megtalált engem,
A falak mögött, melyeket
Oly rég felemeltem.

Vágyom rád ébren,
Vágyom rád álmomban,
Vágyom, hogy vágyj rám
Szerelmes mámorban.

Tompai Krisztina: Mindig

Minden érintésedtől új életre kelek,
Minden sóhajodtól úgy érzem,
Megveszek,
Minden pillantásod égeti bőrömet,
Hogy bírnám ki, hogy ne szeresselek...

Minden érintésedtől öröm száll meg,
Minden sóhajodtól újabb bánat ölel meg,
Minden pillantásod felforrasztja
Vérem,
Hogy bírnám, hogy ne kívánjalak téged...

Minden érintésedtől új ember leszek,
Minden sóhajodtól gyorsan éledezek,
Minden pillantásod perzseli lelkem,
Hogy bírnám ki, hogy ne légy mellettem....

Minden érintésedből bátorságot nyerek,
Minden sóhajodtól reménykedni
Merek
Minden pillantásod biztatás szívemnek,
Hogy is bírnám ki nélküled..

Minden érintésed megőrjít engem,
Minden sóhajodtól úgy érzem,
Elvesztem,
Minden pillantásod egy remény,
Arra, hogy bennem tovább élj..

Tompai Krisztina: Hozzád közel

Mikor hozzám érsz,
Úgy érzem vége a világnak,
A szívem új életre kel,
Új utakat járhat.

Minden pillanatban,
Elsuttogott szavunkban,
Egymást keressük,
Hóban és fagyban.

Mit tudhatunk mi?
Mit érezhetünk?
Hogy lehet,
Valami új a végzetünk?

Leigáz, rombol és emel,
Az útját semmi sem állhatja el,
Ez az érzés, ami egyre erősebb,
Egyre birtoklóbb,
Egyre merészebb,
Mindig többet és többet akar,
Egyszerre kínoz és betakar.

Reszketek, ha mellettem vagy,
Megőrjít az érzés, hogy
Karomban tarthatlak,
Nem lehetek hozzád elég közel,
Átölelve tarts, úgy talán
Nem ájulok el.
Minden érintésemre, érintésed felel.

A halk sóhajaid,
Lassú lélegzeted,
Mintha magam előtt,
Látnám az egészet.
Annyira megigézett.
Húzz magadhoz olyan közel,
Hogy soha, ne engedjelek el...

Tompai Krisztina: Megkapni

Alattam fekve darabjaidra hullasz szét,
Imádom, hogy erre képes vagyok,
Hogy miattam felejtet el, minden gondolatod,
Hogy csak engem látsz,
Csak értem szólsz,
Kívánsz és tudod, hogy a tiéd vagyok.

Melletted feküdni, minden álmom,
Beléd karolni, megsimogatni téged
Ez minden vágyam,
Ahogy, rám nézel csillogó szemekkel,
A huncut tekintetedben látom,
Mit kell tennem.

Az érintéseid nyomán felég minden út,
Ami lassú simogatásaidtól gyúlt,
Nem fogom soha hagyni, hogy ez másé legyen
Mert ilyen a szerelem,
Te az enyém, én a tiéd vagyok,
A birtoklási vágyunk egyre nagyobb.

Senki nem teheti ezt újra meg velem,
Ezt soha senkivel nem érezhetem,
Ahogy, remegek mikor megérintesz,
Mikor újra és újra száddal gyötröd testemet,
Teljesen kikészítesz.

Látni akarom, ahogy te is szét hullasz,
Ugyanazt adni neked, amit te adhatsz,
Végig nézni, ahogy alattam lihegsz,
És körülöttünk a világ csendesebb lesz.

Tompai Krisztina: Rám találtál

Vele egyszerre vagyok jó és rossz,
Boldog, szomorú és gonosz,
Játékos és hiszékeny,
Ennyi oldalam nincsen..
Úgy hittem.

Téged megismerni meglepetés volt,
Magamat láttam benned,
Aki egyszer volt..
Felébredt az a régi kislány,
És új játszótársra vár.

Minél többet tudok meg rólad,
Annál közelebb vagy
A szívembe sorolva,
Minden új emlék,
Minden új gondolat,
Boldoggá tesz, megmosolyogtat.

Te vagy az, akire vártam,
Te vagy, kire mindig vágytam,
Megnevezni sosem tudtam,
Most, hogy tudom,
Csak azt mondom újra és újra.

Leutánozni lehetetlen,
Belőled csak egyet ismertem,
Álmomban láttalak már..
Végül a valóságban is
Rám találtál.

Schiffer Ildikó: Pillangó és a fürdőkád

Még tartott a nyár és tombolt kint a hőség. A tetőterazon lévő medencét is csak késő délután használták. Igen ám, de bent a hűsített lakás fürdőszobájában terpeszkedett egy szép méretű sarokkád!!!! Ilyen forráságban a legjobb megoldás! A férfi élvezettel tudott elterülni a kád habjai között. A Pillangó úgyszintén vízfüggő volt, valamelyik távoli vizes rokonától örökölhette ezt az imádatát. Így hát együtt fújták a habot és locspocsoltak a házi fürdőben. A tervező ilyenkor énekelgetett, gyerekmondókákat skandált és élvezte a fürdőzés minden pillanatát. Időnként gondolt egyet és habosan, vizesen végig klaffogott a lakáson a hűtőig, ahonnét fagyikat hozott pohárkákból. Ott szopogatták, kanalazták el a kádban. Persze jutott belőle jócskán mindenhová. Senki nem mondta, hogy ezt nem szabad, a fagyit nem így szokás kanalazni.....A tervező ilyenkor bepótolta, kiélvezte a „mindent szabad gyermekkor” pillanatait. Ebben a hangulatban teljesen el tudott lazulni, megbékélt a világgal, nem ontotta dühét senkire! Egy ilyen fürdőzés után az erős férfi ölebe vette Pillangót és finoman bevitte a hálószobába. Már útközben, a fennmaradt üres kezével lesimogatta Pillangó hajáról a vízcseppeket, lecsókolgatta szájáról a habot. Aznap éjjel hosszan, nagyon hosszan szerelmeskedtek, nem bírtak betelni egymással. A lelkük, az intellektusuk olvadt egybe a testükkel. Hajnal felé a férfi a két alsó karja közé vette Pillangó virágporos arcoskáját és nem győzte simogatni. Mosolygott, boldog volt, de hirtelen könnyek szöktek a szemébe és belefúrta arcát Pillangó szárnyai közé.

- Bocsáss meg!!! - suttogta a férfi.

A Pillangó abban a pillanatban meglátta a férfi fejében a vörösen villódzó STOP táblát. – Nem lehetsz boldog, nem szeretheted ezt a pillangót, hiszen neked fájdalmad van!!!! Neked még szenvedned kell!!!! A nők hamisak!!!!- írta ki a vörös fény egyre erőteljesebben.

Ezután a férfi kikelt az ágyból, kislattyogott a teraszra, útközben a hűtőből magához vette kedvenc vodkáját.

Pillangó megértette a férfit. Tudta, hogy most egyedül akar maradni! Újra akarja élni fájdalmát.

Fájdalmát, amiben már „magabiztosan” tudta kezelni mindennapjait. Ez az újonnan megjelent pozitív érzelem feldúlta, felkavarta gondolatait. Mit kezdjen vele?! Mire feljött az új nap, a férfi lakatolt tett még a kertkapura is...

Schiffer Ildikó: Pillangó és a jégkockák...

A Pillangó az egész nyarat a tervezővel töltötte. Nagyon ritkán repült vissza a pipacsmezőkre, amiért lelkiismeretfurdalása is volt, hogy elhanyagolja kedvenceit. Megszerette a férfit. Szerette keser-édes humorát, logikus, gyors észjárását. Hosszan hallgatta elbeszéléseit, időnként dühös kirohanásait. Valami nagyon mélyen, valahol legbelül mardosta őt. A pillangó féltette a férfit, hogy ez a nagy úr elhatalmasodik rajta... és lemond magáról. Egyik reggel csoda történt! A férfi egy levelet vett elő reszketett kézzel és átadta Pillangónak.

- olvasd el, ez a levél az oka, okozta a rajtam eluralkodott bizalmatlanságnak, az elveszett hitemnek a nőkben, akiket eddig Csodáltam!

Pillangó meghatódva a bizalomtól elolvasta a levelet, majd félszegen megcirógatta orrahegyével a férfit és visszaadta.

- köszönöm, hogy elolvashattam- rebegte.

Ekkor már több éjszakát is együtt töltöttek, a férfi nagyon óvatosan közelebb és közelebb bújt Pillangóhoz. Már többször aludtak kifliben, a férfi átfogta Pillangó szárnyait, mint ahogyan annak idején a kedvenc kutyáját is, amikor az félt a petárdáktól. Jól esett ez a férfinak, de bántotta őt, hogy nem tud több érzelmet kimutatni. Ekkor pillangó fejében felcsillant egy szikra! Az elgyötört elmének van teste, ami érez, ami érzékeny! Megkérte a tervezőt, hogy nyugodtan feküdjön a hasára és bármi történik legyen bizalommal!!! Pillangó kiszaladt a konyhába és a hűtőből behozta a tele jégkockatartót. Finom mozdulatokkal simogatni kezdte szárnyaival a férfi tarkóját, hátát. Lágy, illatos virágporokat fújkált a férfi hajlataiba....A férfi egyre jobban ellazult, kezeivel meg akarta érinteni Pillangó szárnyait. Pillangón végig borzongott az öröm, de még várt. Szájába vette az első jégkockát és végig simította vele a férfit a tarkójától a farkcsontjáig .... Szerette volna,ha a férfi megérzi újra a bizalmat és előbukkan a szenvedélye is...

Visszafojtott lélegzetek, halk nyekkenések, az örömteli vágy hangjai bújtak elő az odúja mélyéből. Majd egy hirtelen mozdulattal, egy férfias lendülettel átvette az irányítást! Magához húzta szorosán Pillangót. Csókolta, ölelte ott ahol tudta. Csak a vágy örömteli hangjai hagyták el testét... A beteljesedéshez közelítve valami félmondat félét súgott Pillangó fülébe, majd csatakosan rázuhant Pillangó szárnyaira. Hosszan feküdtek némán. Pillangó még mindig szárnyaiban tartotta a férfit. Érezte, ez a szeretkezés még nem neki szólt, de szó szerint megtört a jég...

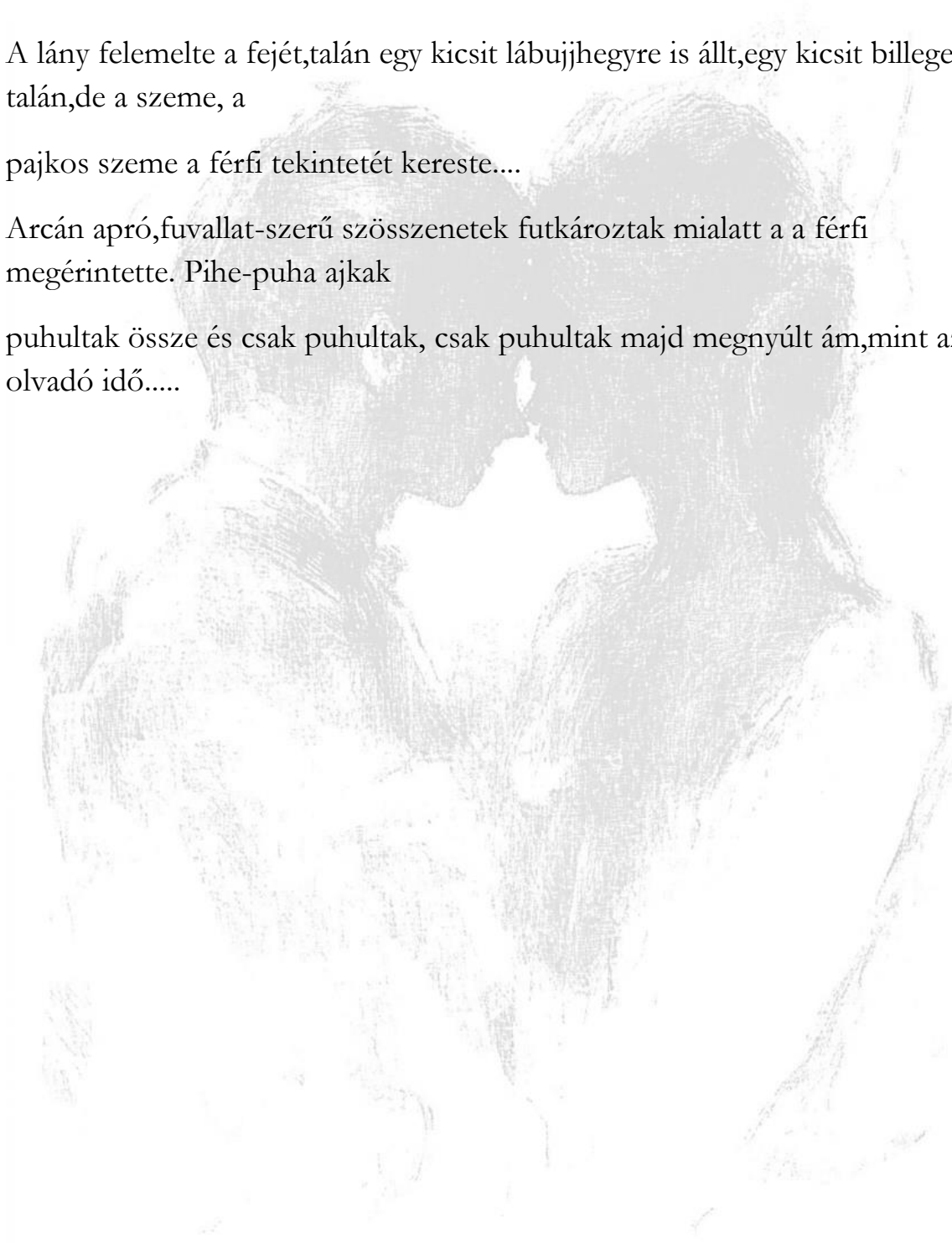
Schiffer Ildikó: Tétova bizalom....

A lány felemelte a fejét, talán egy kicsit lábujjhegyre is állt, egy kicsit billegett is talán, de a szeme, a

pajkos szeme a férfi tekintetét kereste....

Arcán apró, fuvallat-szerű szösszenetek futkároztak mialatt a férfi megérintette. Pihe-puha ajkak

puhultak össze és csak puhultak, csak puhultak majd megnyúlt ám, mint az olvadó idő.....

Pribék Sándorné: Éden tó

Tündöklő tó tükre trilláz
    esengő esti csendben,
Szerelmes szív szava hív
    e csendes esti berekben.

Hol a hold lomha fodra
    csábítón csillogva csalogat,
Ölelő karok sóhaja hallat
    dúdoló dallamos hangokat.

Szikrázón olvad két törékeny test,
Tó vize vigyázón visszatükrözi ezt.
Tejútig repülnek ölelő szívek,
Titkot titkol a néma berek.

Nádas suttogja az enyhe szélnek,
A csillagok csodafényben égnek.
A világ most így egész, így kerek
Titkot titkol a néma berek.

Györe Katalin: A Tündér és a Táltos

Csókszomjazó ajkam szájad zabolázza,
Nyakadon, válladon karjaim kantárja,
Pőrén, nyereg nélkül is megülök rajtad,
Betörlek, Táltos ló, hogy Te is akarjad

A csillagos eget velem ostromolni,
Kiharcolni jussunk, nem érne be holmi
Erőnket fölélő szélmalomcsatákkal,
Szánalomból vetett abraklakomákkal.

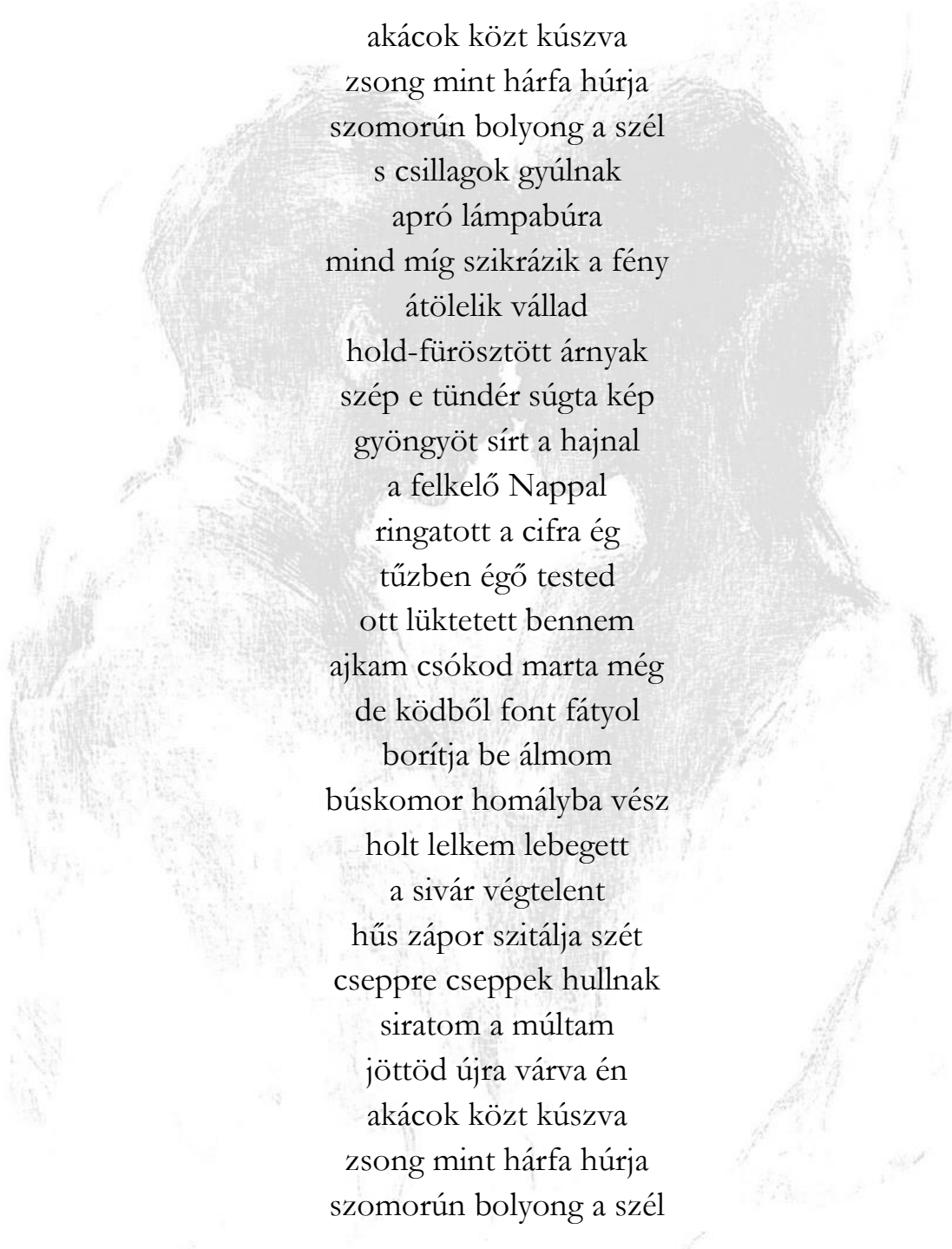
Ziháló mellednek bordaorgonáján
Nem muzsikál többé múlt fekete sátán,
Combjaim közt tartlak, akárhogy ficánkolsz,
Már nem csak magadért, érettem is táncolsz.

Ösztönöd elragad, úgy vágtaazol egyre,
Röpítesz magaddal kéjes örömhegyre,
Holdas körmeimet vállaidba vájom,
Engedelmes szolgám leszel, most már látom.

Gyönyörmagot hintek körmeim helyébe,
Húsodból hajtson ki hiányom repkénye.
Simogatásselyem takaróval óvlak,
Leoldom öleléskantáromat rólad.

Testem parazsával jóltartalak Téged,
Csodatévő erőd benned újraéled.
Bírlak-e valóban? Hozzám visszatérsz-e?
Elcsaplak, Táltos ló, szívem ellenére.
(1989.)

Lakatos Anikó: Szomorú-szép álm-óda

akácok közt kúszva
zsong mint hárfa húrja
szomorún bolyong a szél
s csillagok gyúlnak
apró lámpabúra
mind míg szikrázik a fény
átölelik vállad
hold-fürösztött árnyak
szép e tündér súgta kép
gyöngyöt sírt a hajnal
a felkelő Nappal
ringatott a cifra ég
tűzben égő tested
ott lüktetett bennem
ajkam csókod marta még
de ködből font fátyol
borítja be álmom
búskomor homályba vész
holt lelkem lebegett
a sivár végtelent
hűs zápor szitálja szét
cseppekre cseppek hullnak
síratom a múltam
jöttöd újra várva én
akácok közt kúszva
zsong mint hárfa húrja
szomorún bolyong a szél

Lakatos Anikó: Elmúltál

Úgy hagytál el,
mint keleti partot
a rubint-ajkú alkony;
még csókolná izzón a homokpadot,
de elragadják, tajtékzó tenger-habok.

Úgy hagytál el,
mint ég-kék lagúnát
a ficáncoló hullám;
még dúdolva hívná a sziklafalat,
de érces dala, a visszhang foglya marad.

Úgy hagytál el,
mint Nüxnek¹égboltját
a csillaghullató nyár;
tűzgömbök gyúlnak; kimúlnak palástján -
és nem adatik meg, bárhogy is kívánnám.

Úgy dobtál el,
mint megkopott, elhordott, viseltes gúnyát,
bár ismered az összes faltjának múltját.
Hervadt kincseit az ősz is megtagadja -
kósza széllal együtt, többé nem szaladnak.

...

Levedletted díszes kígyópikkelyed,
üveg-álarcod repedéssel tele.

Lelked üres, mezítelen -
Óh! Pedig hogy szerettelek!

Kezed durva, fojtó vasmarok -
Tekintetedben, jaj, megfagyok!

---

¹Az éjszaka istennője, aki a nap végén sötét szárnyaival beborítja a világot, a sötétség istenasszonya

Lakatos Anikó: Nyomok

agyamba-égett összegyűrt képek
csalogatnak egy sivár partszakaszra
hol múlt - rajzolta lépteink maradtak
a sirokkó²- vájt homokdűnéken

bűnös éjjel voltam menedéked
tűz melegében lángod lobogtattam
türkizkékedből arannyal szőtt hajnal
gyöngye csöppent tulipánlevélen

pityergett fázón bús-édes mámor
mit megkopott szitárod pengetett
elszálló hintázó gyermekmese

tündérvilága libbenő álom
tajtékon hullámozó tölgyfa kereszt
sodródik háborgó tengereken

---

²A Földközi-tengerről induló, kelet-délkelet irányból fújó meleg, páradús szél

Lakatos Anikó: Rigóének

Titkon, lopva lestem:
ringatott a reggel
megannyi szirom- bölcsőt.

Redőnyöd résén át
parányi fényrész, rád
Apollón-testet ömlött.

Délidőn, esőcsepp
arcodra rácsöppent,
hol csókom; ott időzött.

Szellő szállt, táncot járt
körötted lengőn, lágy
bőröd balzsamán pörgött

szikrázó légörvény,
falevél-tükörkép,
smaragdszínt keringőzött.

Akartam e szépet
eldalolni néked,
mint nyugvó Nap-köszöntőt.

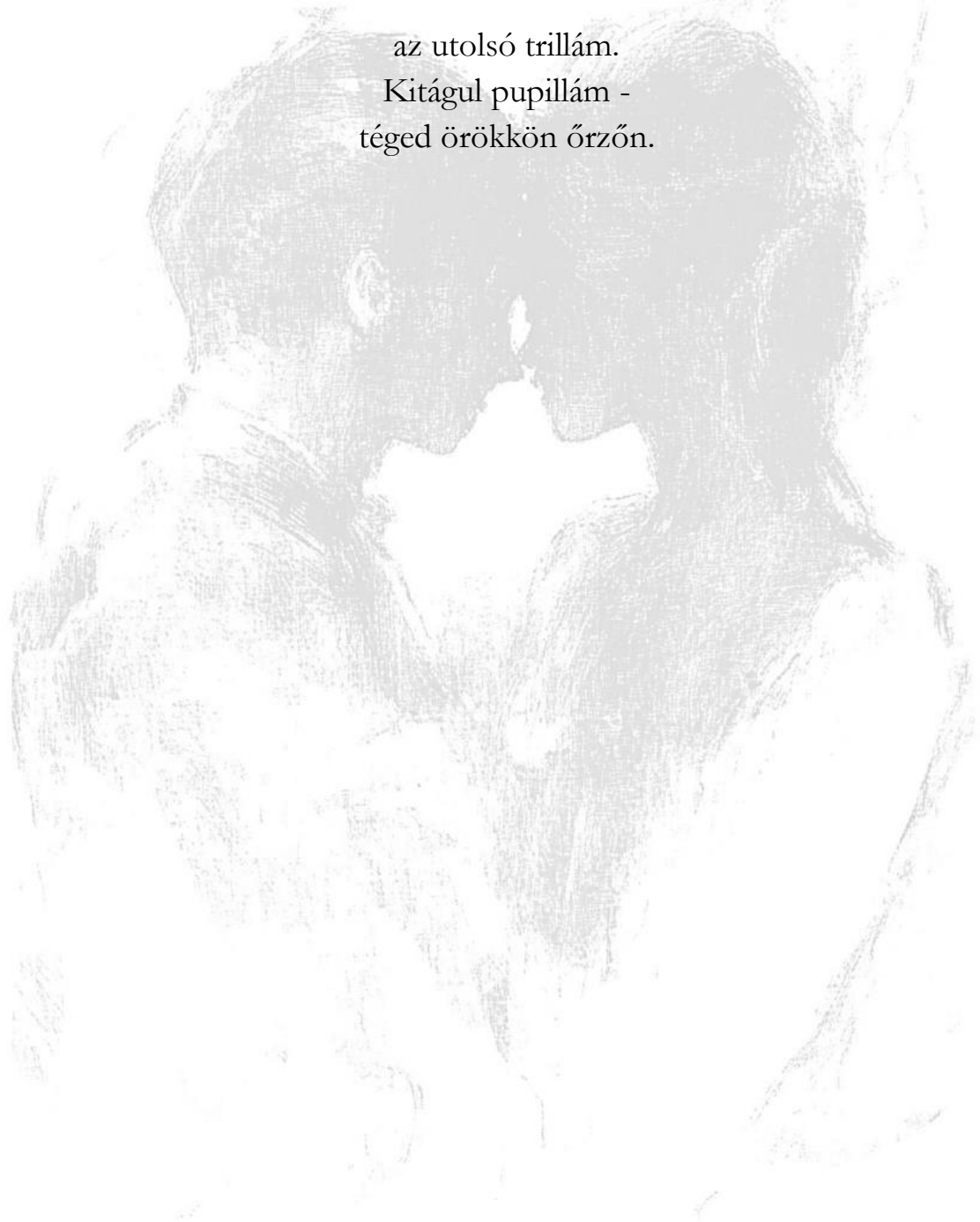
Ablakodra szálltam;
csukott üvegtábla,
mi fejemnek ütődött,

az aszfaltra hulltam,
koponyám szétzúzta -
árnyékod rám vetődött.

Most félholtan fekszem -
Mit is énekeltem?

♩³,cseppen csőrömből

az utolsó trillám.
Kitágul pupillám -
téged örökkön őrzőn.

---

³♩ (ejtsd: tám-ti), nyújtott ritmus a zenében

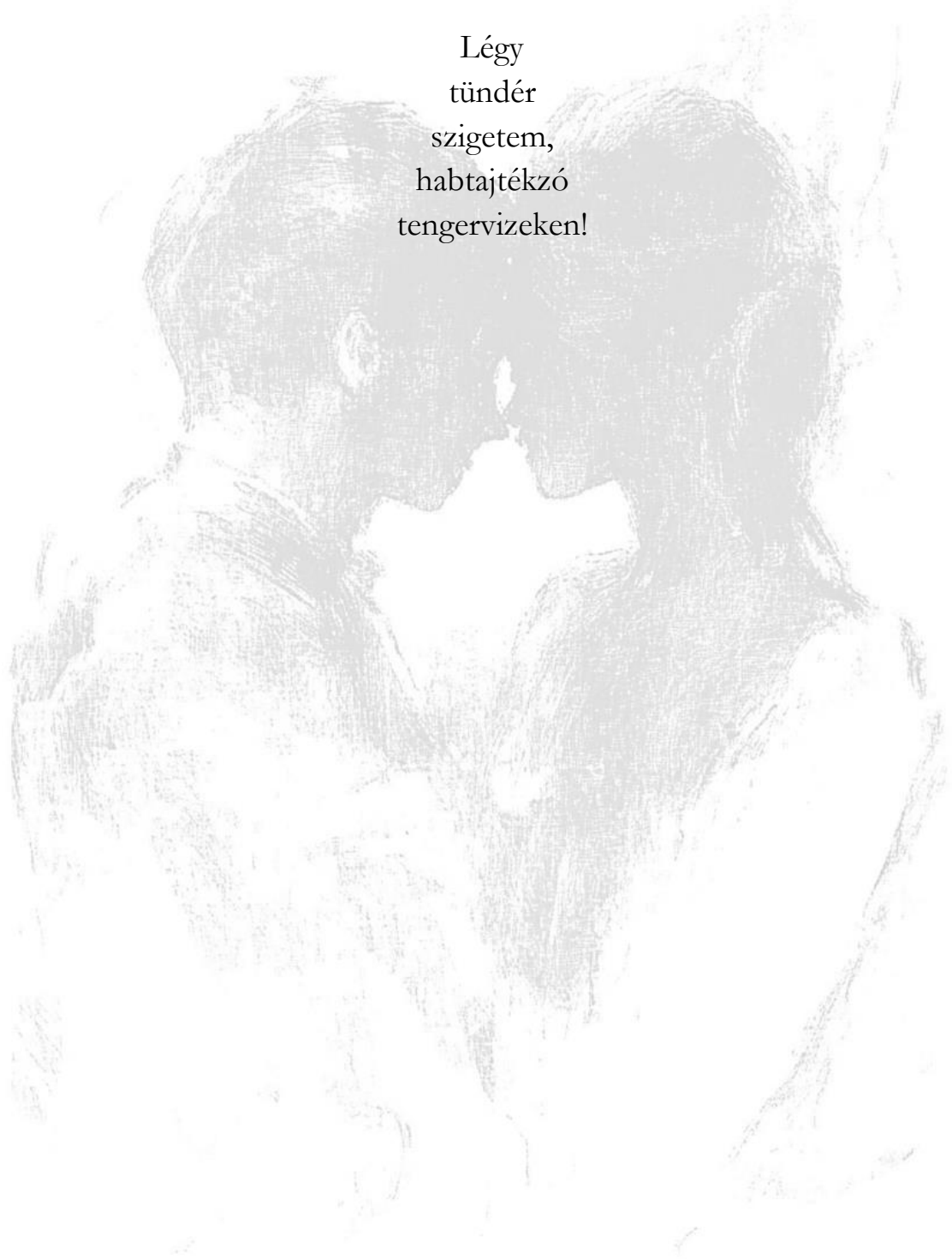
Lakatos Anikó: Aphroditéhez

Mézízű manna,
csóktól duzzadó ajkad;
Dharma kerekem.

Lakatos Anikó: Te

Légy
tündér
szigetem,
habtajtékzó
tengervizeken!

Lakatos Anikó: TERASZ RÁLÁTÁSSAL

Pillanatkép

Míg forró kávéd gőzfelhőit szökteti,
kimeresztem titkon vadmacska-körmeim -
nyakszirtedbe marok, csöpp vércsepp felragyog,
nyalogatom lassan, és ölni akarok!

A pillanat hátrál, de megfeszül tested -
Fekete párducnak csak nem szegülsz ellen?
Gördül verejtéked, oly finom vagy! Nagyon!
Zihálva vergődsz - Hát menekülj! -míg hagyom!

Zúgva lüktet vérem, futni meddig hagylak?
Hisz a zsákmányt úgyis megszerzem magamnak!
Csak pár perc, s aztán'; enyém! Magad megadod -
s eljátsszuk újra a régi színdarabot.

Ágyékodra forrva, csókjaidba fúlva
ránk talál az acélkék dél,
kék-kínzott testünkről délibábot úsztat
a végtelen égre a fény.

Lakatos Anikó: TŰZPERIÓDUSOK

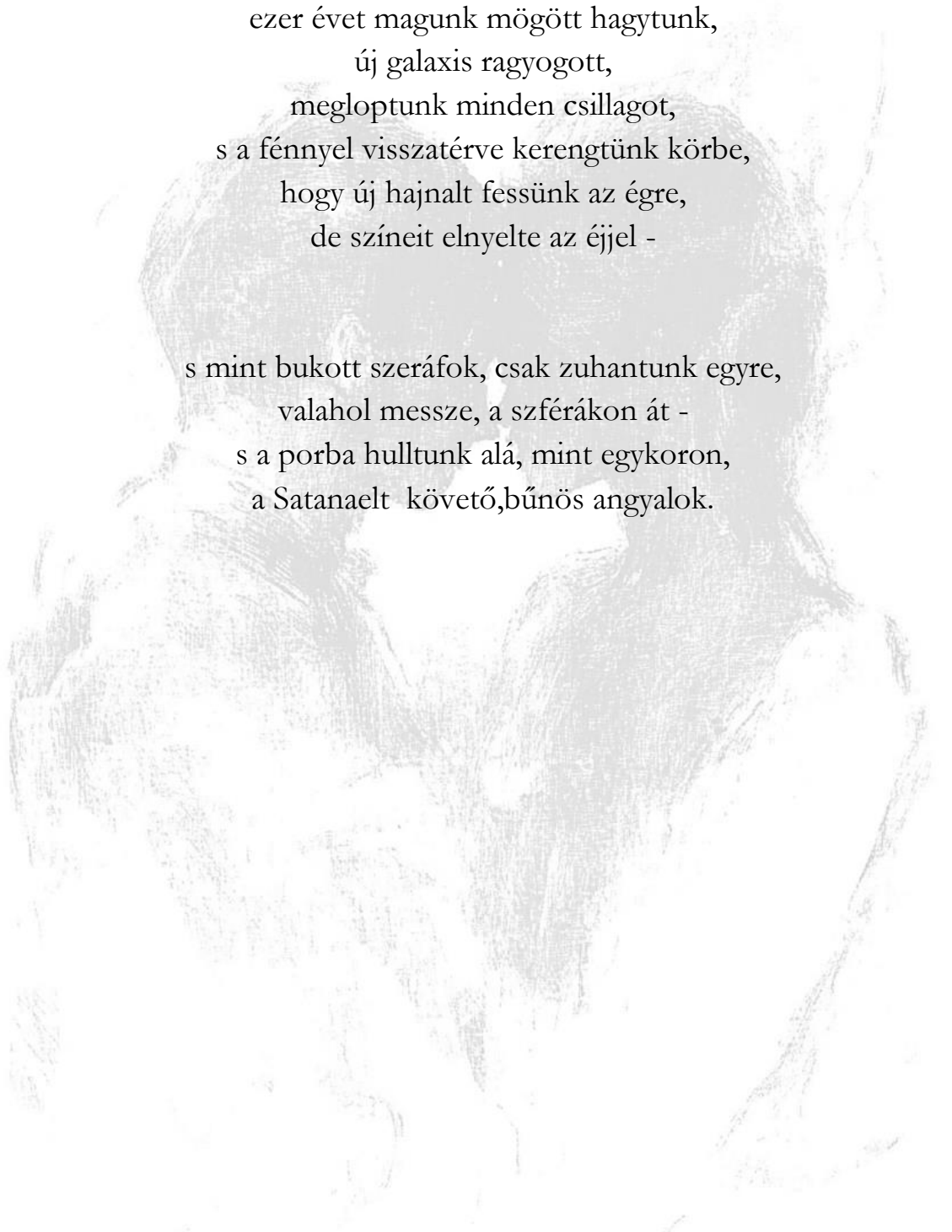
Így szeress, mindenek felett

Egyre csak nézlek,
szemed égszínkékje, a végtelenbe repít.

Nincs szó, se mozdulat, csak lassú, lágy ütem;
aprókat pattogó, álomba ringató -
látom a lángod, érzem a tüzed,
a tested üzen, s én simulom a választ.

Karom átfonja nyakad,
szép arcodra vetül arcom képmása.
Hajadba markolok, két csók összebújik -
s míg ujjam hátad ívén kúszik,
ajkam lassan hasfaladon halad,
hol egy csillogó verejtékcsepp szalad,
hogy végül öledre találjon,
honnan gyönyöröd édes forrása fakad.
Derekam ágyékodra öleled,
s egymásnak feszülő vágyaink
tombolnak hullámtengereket
vétkezni készen, s te legyél részem,
a mélyben velem égj el -
s ott egyé válunk mi ketten, eszünket vesztve;
lelked lelkemben ott marad végleg,
mint vassal bélyegzett jel a testemen,
s könnyeink folynak, összemosódnak,
mint ég és föld, a horizont-tengelyeken.

Nincs szó, se mozdulat, csak lassú, lágy ütem,
aprókat pattogó, álomba ringató -
reszkető testtel beleszunnyadunk az estbe,
s lebegünk a Világegyetemben,
hol bolygók, holdak kóborolnak,

egy kerge üstököst befogtunk,
ezer évet magunk mögött hagytunk,
új galaxis ragyogott,
megloptunk minden csillagot,
s a fényel visszatérve kerengtünk körbe,
hogym új hajnalt fessünk az égre,
de színeit elnyelte az éjjel -

s mint bukott szeráfok, csak zuhantunk egyre,
valahol messze, a szférákon át -
s a porba hulltunk alá, mint egykoron,
a Satanaelt követő, bűnös angyalok.

Kalapács Szilvia: Míg a szemed ragyog

Ajtómnál a kopogás hirtelen történt,
a zár kinyílt, tudtam, vártalak.

Nappalimba léptél, úgy tűnt, ismerősként jöttél,
néztelek s felmerengett, hogy már láttalak.

Izgalommal néztél körül, szemedben a csillag
pásztázta lelkem tiszta fénnel,
körülvett és meggyőződtem, mind igaz,
amiben megegyeztünk az éggel.

Felültünk a felhőkre, dacolva mindennel,
habzsoltuk az élet édes gyümölcsét,
bújtam hozzád félénken, kalapáló szívvel
s éreztem a közelben a szerelem küldöncét.

Itt van az én otthonom, ahol veled vagyok,
a hely, hol osztozhatok az örömben.
Boldogság van míg a szemed ragyog,
míg tiszta arcot látok a tükroemben.

Kalapács Szilvia: Bocsásd meg

Bocsásd meg nékem, mit ellened tettem, a szívem tiszta volt, de felkevertem.

Homokként fújt a sivatagi szellő s én hagytam remélve, a megoldás eljő.

Mélyre fúrtam lelked szilárd földjén, porhanyóssá tettem, fullasztóvá mint a tömjén.

Bolyongtam, kutattam, kerestelek téged, nem sejtettem, hogy a tűz megéget.

Szíved kedves kertjeid kopárrá tettem, megdőbbenve láttam, ez az én tettem.

Úgy érzem késő beültetni lelked mezejét, felhasználtam magamra minden erejét.

Fájó szívvel nézem szemed csillogását, már hiába keresem szád mosolygását.

Lelkünk összeér, tudom, megértesz engem, mégis úgy érzem, egy kötél lengelem.

Távol van már tőlem a közel, a megnyugvás számunkra mikor jön el?

Nem értem magam, lelkem csomóztatom, sorsom életkönyvét sokszor lapozgatom.

A fájdalom nem jó, mégis igen bölcs, kell hogy lelked kelyhébe tudást tölts.

Boldognak látni magamat s téged, érzem, hogy ezt talán te is kéred.

Kalapács Szilvia: Az egyetlen

A lombok közt, megpillantottam. Ahogy izmos felsőtestén megcsillant a folyóvíz lágy tükröződése, úgy lett szaporább a lélegzetem. Lépései alatt az apró leszakadt ágak megroppantak és már ekkor elért hozzám lehangoló erejének energiája. Ahogy közeledni láttam, emlékeim egyre erősebben bukkantak fel azokból az időkből, amikor a kamaszkor suta próbálkozásai idején igyekeztünk Testünket felfedezni....

A szomszéd törzs fia volt és első találkozásunk a tavaszi Nagy Tanács összejövetelén volt. Ilyenkor az idősek megvitatják a következő hónapok feladatait, a fiatalok meg ismerkednek. Elválaszthatatlanok lettünk. Az erdő hosszú csapásain barangoltunk, megfürdőztünk a folyóban, fűszalat rágcsáltunk a mezőn. Azóta 10 év telt el. Beszippantotta az a másik világ, amikor telepések jöttek, tanult emberek, abból a másik világból. Elragadta őt is ifjú szenvedélye, kitört hozott határaiból és a Férfivá érés időszakát már nem együtt éltük át. Egy hete érkezett, a szívem majdnem megállt, amikor tekintetünk találkozott a folyóparton. A séta, mely megszokott része volt életemnek, most a dübörgő szív útján járt. Nem szóltunk, csak kézmozdulatokkal adta tudomásomra, hogy holdtöltekor vár a megszokott helyen.

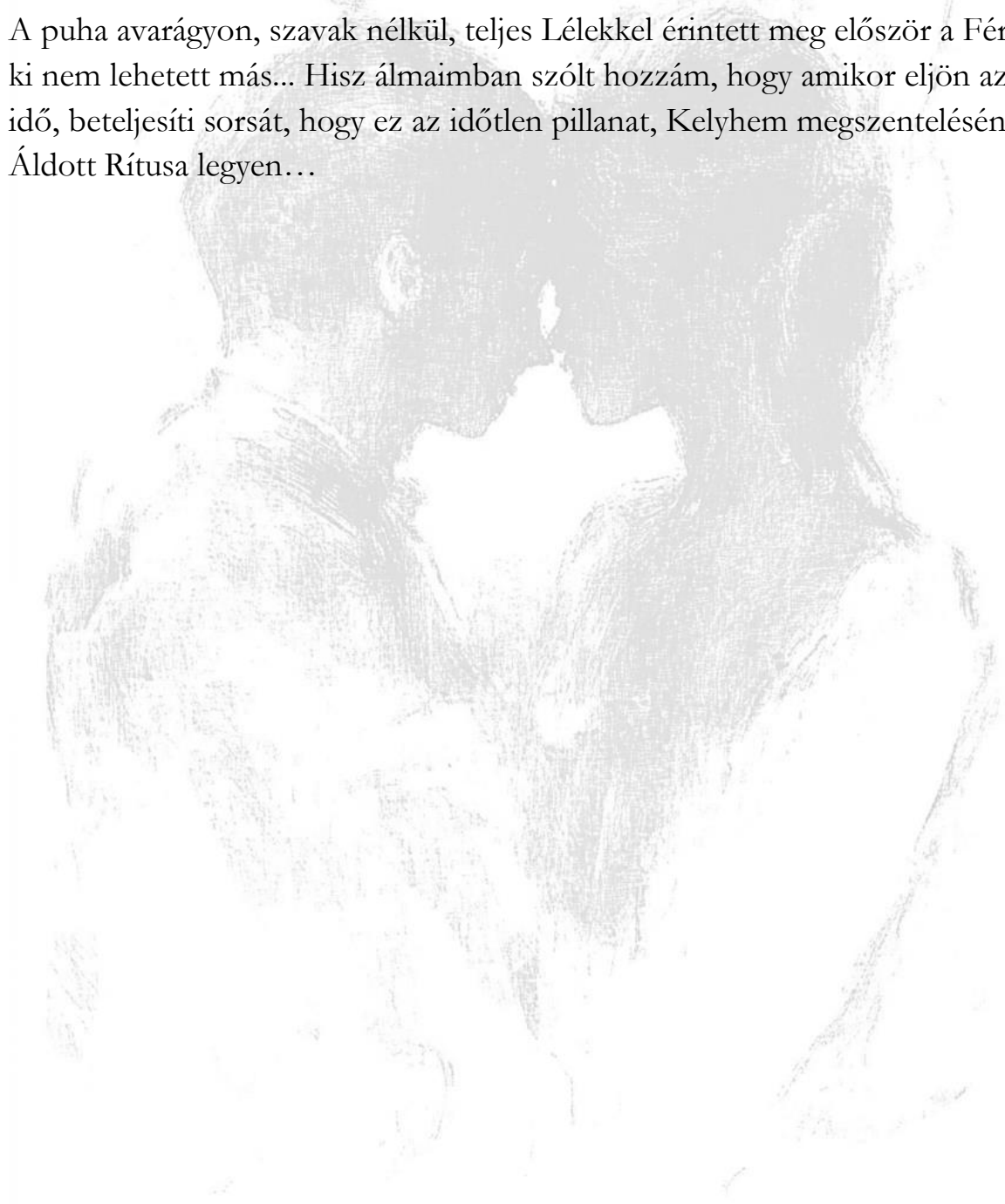
Már előttem áll, csípőig letűrt városi nadrágban, kutató szemekkel nézve rám. Mosolya, bőre, illata a régi. Teste ismeretlennek tűnt... Látványra furcsa, tömör, izmuktól terhes. Nem készültem semmire, a pillanatban kutattam, ki ő, honnan jött? Intenzíven dobogó szívvel a Testemben, vágyak milliányi rezdüléseinek kavalkádjával álltam megrészegülten, amikor hirtelen megragadta karom, magához vont és kezét hajamba fúrta. Mint egy varázsütésre, utaztam át éveket, felismerve a Testet, a benne lakozó Lelket!

A Nő és a Férfi ekkor találkozott először annyi év után. Ölelésének melege, keze érintése nem változott, ugyanaz a lágy, kedves tapintás, melyre emlékeztem. Szavak nélkül tudtuk, hogy ami elrendeltetett, annak nem fogunk ellenállni. A sűrke lenvászont lassan a csípőmre hajtotta, áradó tekintetével szomjasan itta mindeközben azt, amit feltárt. A Nő érett Testét.

E bódulatban a részletek elfakultak, csak a mámor jutott át az érzékek falain, az édes, időtlen

kéj, mely bejárta minden porcikámat. A fák lombjain beszűrődő fényt, csókjának ízét, Testünk összeolvadását éreztem, mely az extázis fokán elengedett minden képet és csak lebegett valahol a térben, a Térré válva...

A puha avarágyon, szavak nélkül, teljes Lélekkel érintett meg először a Férfi, ki nem lehetett más... Hisz álmaimban szólt hozzám, hogy amikor eljön az idő, beteljesíti sorsát, hogy ez az időtlen pillanat, Kelyhem megszentelésének Áldott Rítusa legyen...

Kalapács Szilvia: Vágytam

A hajnal merengő ködében bolyongtam félve, hallgatag,
reszkető szívem mélyén a letűnt, boldog percek, csendben hallgattak.

Vágytam újra a jóra, a szépre emlékezve kívántam újra élni.

Rájöttem, a boldogság első szele; az eljövendő újtól nem kell félni.

Vágyam feltettem a kék ég felhőjére s vártam izgatottan mit hoz a sors.

Láttam lelkem szemeivel szíved közelgését s kérdeztem tőled; Hozzám mikor
szólsz?

Válaszoltál halk szavakkal s én féltem megint az életet újra élni.

Félúton megállva gondolkodtam, hagyjam a szívem ismét megint égni?

A múlt sebe gyógyulóban volt, már reméltem szép emlékek megmarad.

Lényed mégis emlékeztetett s figyelmeztetett, az élet mindig tovább halad.

Minden bátorságom beraktam egy kosárba s kosárral együtt indultam feléd.

Egyedül voltam és vágytam valakinek megfogni a kezét.

Tóth Berni: Szerelem-varázs

Elevenné vált álmkép, hogy itt állsz előttem.
tüzes tekinteted lelkemig hatol,
Ajkunk összefonódva,
a szenvedély tüzében táncol.

Közel vagy hozzám, érzem bőröd melegét,
tenyered siklik a testemen,
Légzésem felgyorsul, ereimben
forrón lüktet a vér.

Félszegen érintelek,
mint ki, megriad, hogy délibábként elillan ez a pillanat.
Illatodat, mélyen magamba szívom,
érezem, ahogy a végtelenbe magával ragad.

Gerincen végig futó borzongás,
míg lehelleted magamon érzem,
Hozzád simulva,
mintha angyali-szárnyam nőne.

Repülni vágyom veled,
hol még nem jártam sosem.
Bennünk tűz, és összeolvadás,
vigyél oda, hol csak MI vagyunk, senki más!

Minden lehulló ruhadarabbal,
mintha védváram omlana alá.
Körém fonódó karjaidba merülve,

elmém térdre rogyva, megadja magát!

Nem alázkodik meg,
de Isten-férfiként gyönyörködik benned!
Bőröd alatt feszülő izmaid,
követi ajkam és tenyerem!

Fejemben olykor vészjósló károgók hangja visszhangzik még,
de csókodtól kisüt a Nap bennem,
Érintésed nyomán
virágok nyílnak lelkemben.

Tompává válik minden gondolat,
meleg tenyér keblemhez ér,
Ajkaim közül kiszökő kéjhang,
szivemben érzem, veled bárhova elmennék.

Ruhátlanul, bőr a bőrhöz simul,
testünk kéjvágytól vezérelt utazásba indul.
Nekem eddig ismeretlen világba, repülök veled.
Szentélyem készen áll, hogy befogadjon téged!

Puha, izzó ajkaid úgy szálldosnak testemen,
ahogyan a lepkék, a virág körül.
Combjaim széttárom, forrón lüktető ágyék-tánc,
melyben két lélek is egyesül.

Mellettem fekszel még, az arcomat kémleled!
Talán szeretnéd tudni, döntésemet nem bántam-e meg?

Ujjaid gyengéden köröznék a combomon,
hinnem benned helyénvaló, jó veled nagyon!

Annyit mondok csak, hogy:
minden rendben!
Kedvesen mosolygok rád,
magamba fojtom, hogy szeretem azt aki melletted lettem!

Tenyerem siklik még az izmos hasadon,
illatod magamba szívom, amennyire csak bírom.
Kincsként viszem magammal emléked,
talán nem lesz kettőnknek több ilyen alkalom!

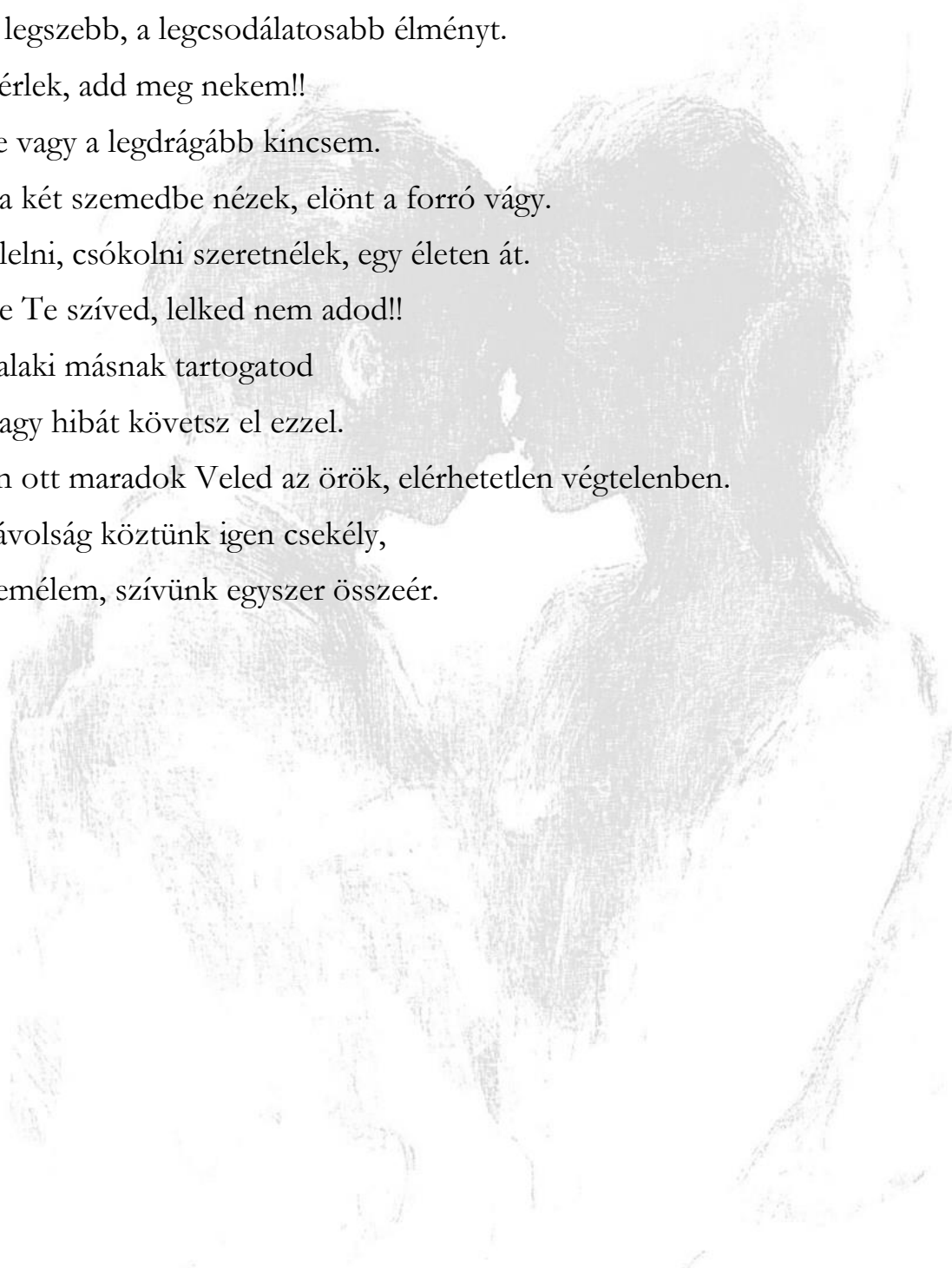
Miközben fogy az időnk, gyönyörködöm benned!
Némán sírok, mert mindjárt el kell menned!
Sötét szobában hagyod az illatod,
lelkem mélyén magammal viszem mosolyod.

Lélektépő napokon mentőövemmé lesz az esténk,
Hogy látlak-e még valaha, nincs sejtésem,
Bárcsak láthattad volna úgy magadat, ahogyan én csodálatalak,
Egy veled eltöltött szerelem-varázs, ami örökre velem marad!
(2025.02.05.)

Lovag Sipos: Marika Vágyom rád

Most kezdjük azzal, jó volna Veled.
Hetek óta tart ez a gyötrelem.
Miért vagy nekem elérhetetlen?
Ezt az érzést nem tapasztaltam még.
Eddig könnyű volt a préda, nem volt sose tét.
Általad minden megváltozott...
Azt csinálom, amit nem szabad.
Bevetek minden fondorlatot, hogy célt érjek.
De szörnyű falakba ütközöm.
A sors ezt adta nekem, meg kell küzdenem
Én nem adom fel! Enyém leszel!
Csak a tested? Nem!!
A szíved és a lelked is kell nekem!
Gazdag vagy! A legnagyobb szívet tartogatod.. de kinek?
Hiába hazudsz magadnak, tudom, ugyanezt érzed
Fel kell adnod hazug éned!!
Nem tudom ki vagy, ördög vagy angyal.
Kifelé egy vadkan.. befelé egy érző szív...
Azért sem feded fel magad,
Jobb köréd húzni egy falat.
Szeretném, ha boldog lennél.
Ha megtalálnád önmagad
De Te ágálsz, nem adod könnyen hited.
Soha nem ígértél felelőtlenül szerelmet.
Csak emberséget, tisztességet.
Mit bizonyítasz ezzel magadnak?
Tőled várom a válaszodat!!
Várom azt a csodát,

Amit még eddig nem éltem át.
A legszebb, a legcsodálatosabb élményt.
Kérlek, add meg nekem!!
Te vagy a legdrágább kincsem.
Ha két szemedbe nézek, előnt a forró vágy.
Ölelni, csókolni szeretnék, egy életen át.
De Te szíved, lelked nem adod!!
Valaki másnak tartogatod
Nagy hibát követsz el ezzel.
Én ott maradok Veled az örök, elérhetetlen végtelenben.
Távolság köztünk igen csekély,
Remélem, szívünk egyszer összeér.

Lovag Sipos Marika: Kívánlak

Kívánlak, s nem tagadom,
Érezni akarom forró ajkad, ajkamon.
Simogatni akarom azt, mi lázba hoz,
Mely minden vágyat felfokoz.

Kívánlak, s érezni akarlak testemen.
Nem látod? Ég a vágy szememben.
Érted égek, s arra kérlek,
Ha nem kapok többet, egy éjszakát kapjak Tőled.

Érezni akarom tested, testemen,
Eltölthetnénk szép estéket kettesben.
Fekhetnénk akár egymás mellett zihálva,
Vagy akár egymáson, testünk imádva.

Ketten lennénk, s a vad éjszaka,
S egy csodás szeretkezés gondolata.
Egész éjjel, akár az ágyon kívül,
Bárhol, hol testünk felhevül.

Lovag Sipos Marika: Nem tűnök el...

Én ott vagyok Veled a Világegyetemben.
Nézz az égre, csillagként ragyogok Rád!
A felhők a párnánk, a Tejút a takarónk.
Beteljesedik végre a várva várt nász.
Napként is ott vagyok, részedre meleget adok.
Holdként utat mutatok.
Levegőként szívj be, éltető erőddé válok.
Esőként áztatom földed, hütöm melegtől szenvedő tested.
Puha szellőként csókot lehetek gyönyörű szádra.
Ha kimegy az erdőre, látsz egy lehulló levelet az is én vagyok.
Kapj el, ne taposs rám!
Ha mégis, avarként adom Neked a puha szőnyeget.
Járd a dombokat, völgyeket, ezekről gyönyörű testem jusson
eszedbe.
A korhadt farönkről hangyaként mászok Rád.
Benne vagyok a búzaszemben, a virágzó mezőben.
Benne vagyok a virágban, a bibém Téged vár.
Porozz be kérlek, régen várom már!
Nézz a kaptárba, királynőként ragyogok.
Ha dolgozó vagyok, kiszolgálak!
Lesem minden kívánságod.
Etetlek, tisztogatlak, kényeztetlek, megadom minden
kényelmedet.
Amikor a finom mézet nyalod, az is én vagyok.
Látod!!
Életed része lettem.
Nem ragadok Hozzád...
Csak őrangyalként Szépen, csendben, észrevétlenül...
vigyázok Rád!!

Lovag Sipos Marika: Szerelem tánca

A szerelem, mint lágyszellő,
Szívünkbe lopózik csendben, eljő.
Lángot gyújt, mely sosem halvány,
Fényével ragyog minden magány.

Szemeidben csillagok égnek,
Szavaidtól szárnyra kel az élet.
Lelkem hozzád, mint folyó, siet,
Te vagy az álom, a végső sziget

Szerelem tánca örökké tart,
Összefon minket, bármi is hajt.
Veled minden perc csoda lehet,
Hisz te vagy az, kiért dobban a szívem.

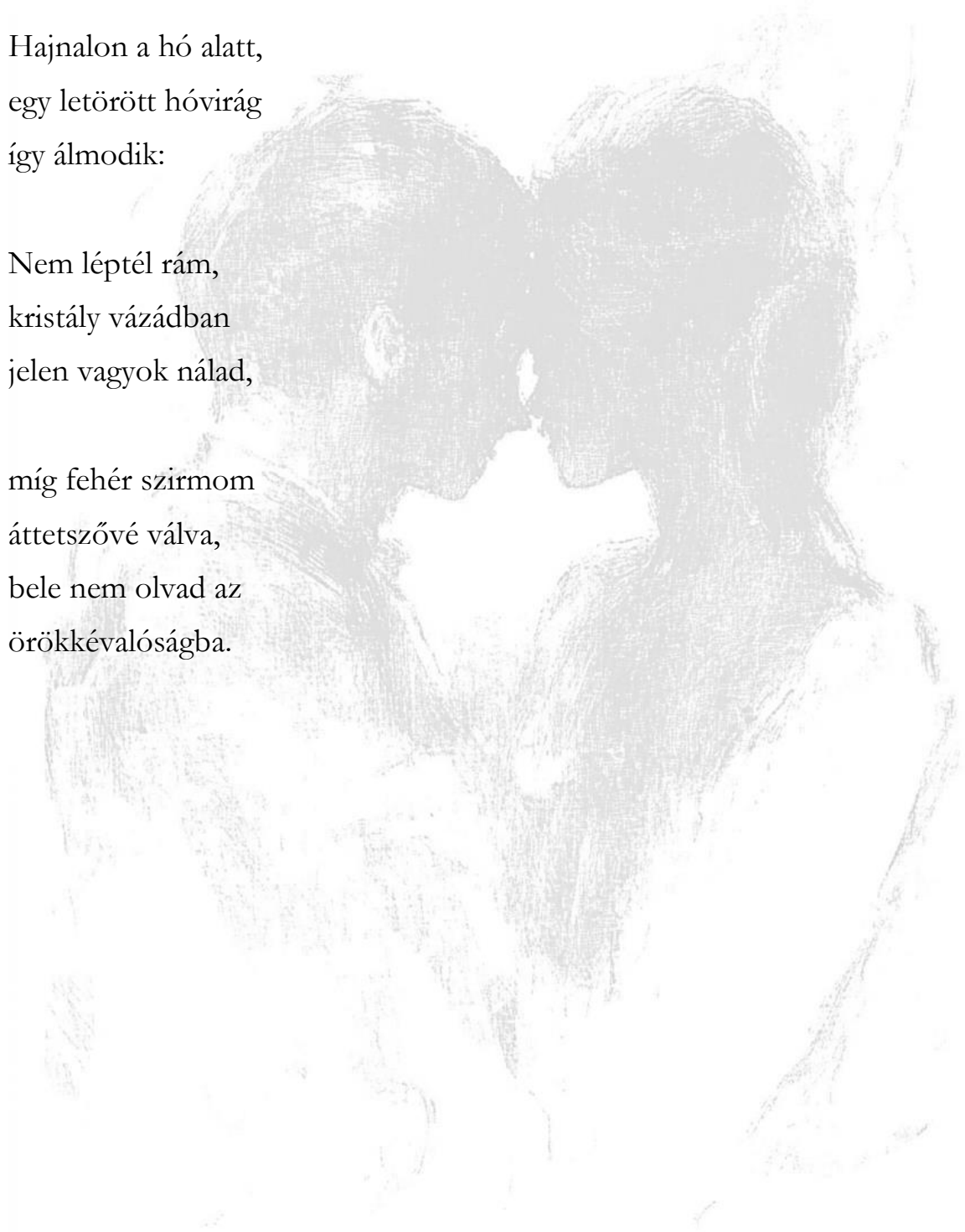
Legyen tél, vagy tavaszi szél,
A szív, ha szeret, mindent megél.
A szerelem útján együtt járunk,
Kéz a kézben boldogan szárnyalunk.

Zámolyi Betti : A hóvirág szerelme

Hajnalon a hó alatt,
egy letörött hóvirág
így álmodik:

Nem léptél rám,
kristály vázádban
jelen vagyok nálad,

míg fehér szirmom
áttetszővé válva,
bele nem olvad az
örökkévalóságba.

Zámolyi Betti: Az utolsó falevél

Hová lett belőlem titkos jelenléted,
mely kacérul kecsegtet,
hogy elképzeljem, vajon most
milyen formájú bajuszod lehet.

Hol a rejtőző remény,
hogy egyszer rám találsz,
s felém küldöd tekinteted
jól ismert sármos mosolyát.

Hogy jössz-e, nem nézem már,
amerről vártalak, megkopott a táj.
A karcsú híd, sokszínű vízcsillogás
fakó filmtekerccsé vált.

Az atomi valóság kegyelme tart össze csupán,
bensőm egyszerre ráncokkal hasad,
mert rájöttem, soha nem látom
a kavargó tömegeből feltűnni arcodat.

Fásultan nézek a zajgó térben,
lassan elhalkul a szívdobbanás,
Minden szírmom, mi csak érted volt,
ezentúl hiábavalóság.

Várakozásom fája egyenként hullajtja levelét.
Nem jöttél, száraz ágat zörget a szél.
Valahol a tél végi hó alatt, felejtí álmát
szépséges kristályvázáról egy hóvirág.

Zámolyi Betti: Déli órák

Sétányon a koranyári zenit alatt

Kávémmal a sétány padján ülve
készülnék kis csevegésre.
Otthon maradt a mobilom,
nincs hát beszéd, csak nyugalom.

Babakocsival pár anya tart haza
gyerekeivel délutáni alvásra.
Odébb az állandó jelenlétű hajléktalan bácsi
készül szunyókáláshoz padjára heveredni.

A fiú is szesztől bódultan aludna,
az óvodakerítés melletti bokor-vacokba
lassan tántorogja be magát.

Egy-két tétova galamb tipeg
reménykedve elszórt morzsáim felé.
Cinke szedegeti csőrével kitartóan,
római kövek likacsából déli eledelét.

Pihéit ezernyi pitypang gömblámpás készül
útra bocsátani a kaszálatlan fűből.
Parányi szökött ernyőikkel
pimaszul vitorláznak el előttem.

A Nap magasból járja szikrázó táncát,
szalmakalapom oltalmából vesz körül
ez a sugárzó varázsvilág.

Zöld lombok közül
illatos leheletű szellő ölel,
s a rezgő falevelek
káprázatos csillogása ringat el.

A varázszenéjű csöndben
senki és semmi nem foglalja lelkem.

Szívemben itt velem
csak a déli órák szerelme van jelen.

Szépséges déli órák, le ne késsem
egyetlen percek sem.
Nem hagyom ki a csodát ezután,
mielőtt jönne a kimerült, fülledt délután.

Zámolyi Betti: A hóvirág szerelme

Hajnalon a hó alatt egy hóvirág
így álmodik fázva:

Kristályvázádban
jelen vagyok nálad,

míg fehér szirmom
áttetszővé válva,

bele nem olvad az
örökkévalóságba.

Bódi Sándor: Dóra!

Számomra elérhetetlen vagy akár
a magas hegyek kék enciánjai.
Szenvedek érted mint megsebzett
fenevad nyilakkal átdöfve.

Pozsgás arcod mint nyári nap kelte,
és barna bőröd nap égette selymes homok dűne.
Kék szemeid gyémántként ragyognak arcodon,
szőke hajad aranyló búzakaralász az őszi alkonyon.

Másé vagy és ezt fájdalmas kínok
közt tűröm el, s amíg élek örökké
hű szerelmet érzek érted.
Amíg élek nem felejtelek el téged.

Hangod oly kedves akár a fülemüle éneke,
nevetésed halk mennydörgés a nyári esőben.
Szépséged a cseresznyefa virág szépségével vetekszik kedvességed
mint hóvirág a hóból kibújik.
(2011.)

Bódi Sándor: Oly régóta várok az igazira

Oly régóta várok az igazira,
ki hozzám simul testem melegéért
vágyakozva, a vágyódás hidegétől
átfagyva, reszkető karjaival átkarol
akár az éhes pók forró selyemként
fonódik körém átmelegedett sóhajtása.
Össze olvadt testünk tavaszából
langyos csermely fakad, kopár lelkünk
szürke földjéből a szerelem rózsája kivirul.
Vérvörös szirmán egy könnycsepp
csillan, a bűnnek jegének olvadáka,
opál fényű gyöngy szemmé gömbölyödve
le hull és eltűnik az elmúlás félhomályába.

Oly régóta várok az igazira,
kinek csókja mint a méreg, szédítsen bele
ördög lelkű szép angyalok karjaiba, s el
szálljak velük az alvilágba, hol
felpillantatok a valóságba szerelmes
ábrándok láz álmokként törjenek elő
lássam tükörsima tavak vizében, és ősz
űzte fecskék fáradt szívében.
Őt ki a hold képében le tekint reám
tükörképeként, s ki a fáradt vándort
hívogatja tavasznak édes hangjaként.
Lássam őt mint engem ő, egymás szemébe bele
nézve, látni akarjuk a bennünk égő tűznek vad
zománcos lángjait, legyen bölcsője heves
románcunk gyümölcsének, szerelmünk
felsíró főnixének.

(2014.)

Bódi Sándor: Csavarva a rímeket

Csavarva a rímeket, egy verset
mondok most neked.
Furcsa érzés andalít el, ha rám
mosolyogsz kedves tekintetteddel.
Mint őszi napnak izzó lángja,
úgy pirulunk egymásra, csípi eszünket heves lángja.
Bolondos, vicces fuvolák pengetik meg szívem
húrjait – ugye érzed?
Valami apró de mocorog bennem.
Éledő parázként hevít fel engem.
Talán csak délibáb, finom képzelet,
talán végre elért engem a végzetem?
Nem tudom, ha tán ő is úgy akarja.
S mint régmúlt sebéről a vart, ő majd levakarja.
De! Ha úgy érzi, ő is úgy akarja
Éva teremő csókjával az ősi sebet begyógyítja.
És ha nem, a seb mely régóta tátong bennem,
elfeketedve feszül szét fájdalmasan lüktetve.
Övé a döntés, Salamonként mondjon ítéletet.
Csavarva a rímeket egy verset mondtam el neked.
(2022.)

Bódi Sándor: Ha egyszer egymásra találunk

Ha egyszer egymásra találunk.

Olyanok vagyunk mint a szerelmes párdúcok, egymás erejét fitogtatva kerülgetjük egymást, azt várva ki hátrál meg, ki lesz a gyáva fia.

S bár életünket, minden napunkat a magánnyal társalogva töltöttük el, mégis kell a másik test melegének érintése, leheletének édes gőze, szemének tüzes hevessége.

Ha egyszer egymásra találunk.

Mint a hideg téli éjszakák hajnala, finom keringője a nap és a hold pillantásnyi menyegzőjének, mit végtelen járnak egymást elkerülve, éjt s nappalt palástként a világra terítve.

Föld gőzéből fityulát var az éjnek leánya, hogy az arcát eltakarja, ne lássa az elérkező nap lobogása, meg égeti csillagos szép ruháját, de utoljára had lássa felkelő mosolyában.

Ha egyszer egymásra találunk.

Akár az eltévedt egyke hangjegyek a kották sűrűjében, egymást kutatva csak mi nekünk adatott meg hogy a legszebb hangot mi ketten adjuk meg.

Nincs az a hangszer mellyel e
hangot ki lehetne csikarni, s mely
halandó füle számára halható legyen,
ezt csak a szív értheti meg, mert a szerelem dala ez.

Ha egyszer egymásra találunk.
Olyanok lettünk mint az eltévedt
lelkek kik déli bábokat kergetnek,
azt hisszük egy lépéssel közelebb
kerültünk egymáshoz, karnyújtásnyira.

Csak a képzelet macskája gurítja,
össze – vissza az illúzió gombolyagját,
finom pofonja a valóságnak,
hosszú lépte a szomorú igazságnak.

Ha egyszer egymásra találunk.
Olyanok vagyunk mint a tébolyult
vegyészek, kik a bűnös világ ellenszerét
kutatja, ismeretlen szereket
össze kotyvasztva, szertelen.

Eszünket megmarta a szerelem,
mint gejl színű sűrű esszencia,
fortyog bennünk az egymást
kutatásának fáradhatatlan kotyvaléka.

S mikor egymásra találunk.
Mint az elfáradt világ járta hajó,

kinek a part már nem álom többé
s, nem hamis szirének éneke, mely
édes átkok, halált hozó zátonyok álarca.

Egymás karjába zuhanunk, s össze olvadunk
akár a kohóba vetett arany rögök,
fortyogó olvadékunkból csodás szövetség
születik, a mi szerelmünké.

(2022.)

